

Redacció i Administració:
València, 244 1.^a
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

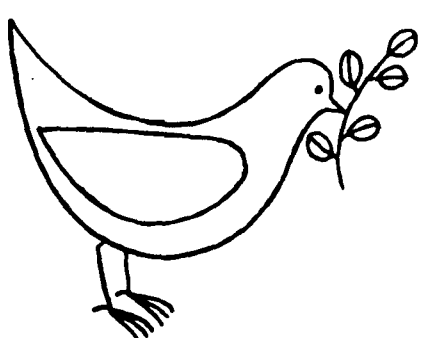
Ens ha
nascut el
CRIST.
veniu
adoremo

Nº 13

Setmana del 23 al 29 de desembre de 1979

25 ptes.

ES NADAL!

AIRE d'aquesta nit!
¿Quina sentida de rosa
hi ha en l'aire gelat que es posa
sobre el pols esfereït?
Ai, aire d'aquesta nit!

Els pastors van trobà el rabadà
que jela com sempre a la palla,
a les dents una llesca de pa
i al cor una escorrialla
de cançó per mandrejar.

El rabadà, de tots ells
es triava la carn més ben salada
i tenia pel jaç les millors pells
i fins per la pluja tenia teulada
i si era l'hora d'escorxar
sortia el ganivet del rabadà.

La veritat dels pastors
el rabadà no la volia veure.

No va sentir ni llampecs ni clarors,
com s'ho podia creure?

Però, la veritat era tan clara,
que hauria capgirat al més mesell
i ells, la duïen pintada a la cara,
i els escaldava la pell!

L'home que ha vist un àngel de debò,
gasta una llengua que no es deixa tòrcer,
i en la paraula s'hi endeyina un to
que s'ha de creure allò que diu, per força!

Ai, però el rabadà d'aquella nit
massa estimava el seu porró blau cel
i a la nina de l'ull tenia un tel
i una ratapinyada dins el pit!

-A Betlem me'n vull anar, vols venir, tu,
rabadà?

-Vull esmorzar.

-El Messias elegit
ha nascut aquesta nit.

-Quit'ho ha dit?

-Un arcàngel flamejant
pel cel ho va pregonant!

-No serà tant!...

Ningú sentí la conversa
del rabadà i els pastors
i aquesta conversa estranya
s'ha fet més vella que el món.

Des del temps de criatures
la portem penjada al coll.

S'hi dibuixen les paraules
de la gran desolació.

Hi ha respostes desmalades
com les orelles d'un gos

i somriures que anuncien
la covardia de tots.

Escolteu bé la conversa.
a dins les parets del cor!

La sang, una angulla mansa,
s'ajup tremolant de por,
quatre gotes de vergonya
taquen l'angúnia del front.

Escolteu com es barallen
el rabadà i els pastors!

Guanyà o perdre en la baralla
vol dir la vida o la mort!

-Un arcàngel flamejant
pel cel ho va pregonant!

-No serà tant!...

En el Nadal d'avui, com se fa viva
la resposta brutal dels rabadans!

Com ens cou dins de l'ànima, el que ens priva
de donà el pit i d'aixecar les mans!

VA sé una nit que va florir l'estrella,
i va néixer l'Infant!

Imaginem que fou la nit més bella,
més musical, més flamejant!...

I fa molt temps, molt temps, i algú ens iborna
el nostre pit, per atiar l'oblit,
per fer-nos infidels, però retorna
cada any, aquesta nit.

La nostra vanitat, prou s'afigura
que està damunt del bé i del mal,
més no hi ha ganivet, ni ànima dura,
és més forta la nit de Nadal!

Ai, si no fos aquesta nit, tan clara!
Seriem tros de carn i pensament
que no coneix d'on ve, ni on va, ni on para,
pell d'home arrossegada pel corrent!

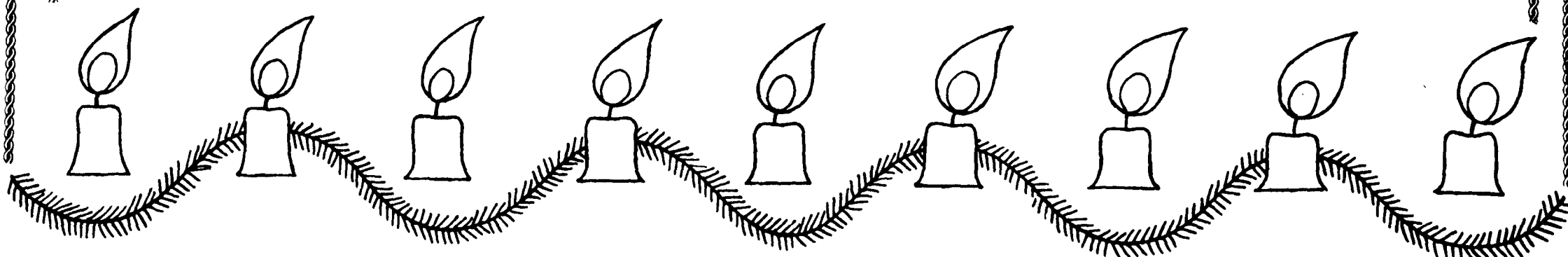
Però Nadal, ens ha pintat el rostre
amb un vermell precís i decidit,
i ens dóna un sentiment de llar, de sostre,
de terra, de nissaga i d'esperit.

I ens dóna un punt d'humilitat de cendra
per estimà un racó dintre l'espai,
i desperta en el cor aquell blau tendre
que hem volgut escanyà i que no mor mai.

Procurem sé una mica criatures
amorosint el baladreig respós,
i diguem: «Glòria a Déu en les altures»
amb aquell to que ho deien els pastors.

I si tot l'any la mesquinesa ens fibla,
i l'orgull de la nostra soledat,
almenys aquesta nit, fem el possible
per sé uns homes de bona voluntat!

Fragments del POEMA DE NADAL, de
Josep M. de Sagarra

Redacció i Administració:
València, 244 1.
Barcelona 7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

AVUI

Diari popular
independent
català
i en català

N.º 13

Setmana del 23 al 29 de desembre de 1979

Ho va confirmar el cardenal Tarancón

El Papa anirà a Avila en el IV Centenari de Santa Teresa

MADRID. — La vinguda del Papa Joan Pau II a Espanya per a l'octubre de l'any 1981 amb motiu del IV centenari de la mort de Santa Teresa, el tema de les autonomies, el del divorci i el de la presentació de la seva pròpia renúncia al Papa quan compleixi l'edat fixada, foren les principals qüestions contemplades pel cardenal Tarancón, en el curs d'un dinar de treball al que fou especialment convidat pel degà del Col·legi d'Advocats, don Antonio Pedrol Rius.

Autonomies

Sobre el tema de les autonomies el cardenal s'expressà així: Les automo-

nies ben enteses em semblen molt bé i el procés autonòmic em sembla molt seriós. En el meu discurs d'obertura de l'última assemblea plenària la meua intenció es referia especialment a les repercussions que podria tenir en la pròpia església, i jo volia assenyalar de manera especial la rapidesa amb que s'han portat a terme, per això em vaig creure en el deure de cridar l'atenció respecte a les seves conseqüències.

Sé que alguns sectors s'han molestat, però no tant com m'esperava.

Respecte al divorci va dir que estava en contra i el considerava com un mal social, encara que respectava les raons de prudència política que podrien aduir els governants per la consideració dels possibles mals inherents igualment a la no existència d'una llei.

Sobre el que mons. Iniesta hagi estat cridat a Roma manifestà que el cardenal Baggio sols volia conèixer-lo personalment i canviar impressions amb Iniesta i les seves activitats pastorals.

Sobre la vinguda del Papa a Espanya precisà que possiblement fóra vers el 15 d'octubre de 1981, amb motiu de la celebració del IV Centenari de Santa Teresa i que el comitè executiu escriurà tot seguit a Roma cursant la invitació. No és massa clar, va dir, que vagi a Portugal.

A una pregunta sobre si l'Església es troba de gust o no amb l'actual sistema democràtic del govern i del país, va dir que sí, i que l'Església no entra ja definitivament en qüestions de política, en la que es pren una posició d'independència alhora que de col·laboració. Va dir també que l'etapa anterior havia estat molt conflictiva, però que ara començava una nova etapa de preocupacions i de neguits, però no de descoratjament.

Les campanes de Betlem

Com un ressò llunyà dels àngels en el camp dels pastors, toquen i dringuen joloses, cada any, en la nit de Nadal, les campanes de Betlem (Vegis més informació en les planes centrals).

«Ha trencat el cercle viciós de la guerra»

L'Osservatore Romano elogia al president Anuar el Sadat

ROMA. — Segons «L'Osservatore Romano» el president Anuar el Sadat és potser l'únic cap d'estat que ha trencat el cercle viciós de la guerra.

En un article a primera pàgina, don Virgilio Levi, sots-director de «L'Osservatore Romano», rendeix a l'Egipte «país del pervindre» i al seu cap, un homenatge particularment calorós.

El president Sadat i el seu govern no han faltat a referir-se al Corà per a condemnar el xantatge sobre els ostatges com a contrari a l'esperit islàmic «autèntic». En el que fa referència a les relacions amb Israel, don Virgilio Levi posa de relleu el fet que el president Sadat ha trobat l'únic procés possible per fer real la

pau al Mitjà Orient: és el de la confiança recíproca. «amb dos mil anys d'història, escriu, s'ha vist per primera vegada els jueus plorar perquè, per primer cop, s'ha enderrocat el mur d'hostilitats que els havia obligat a l'odi i per tant a la violència.

Finalment, «L'Osservatore Romano» creu que la intenció del president egipci de construir al Sinaí un temple comú a les tres religions monoteistes «confirma la seriositat de la seva voluntat de pau».

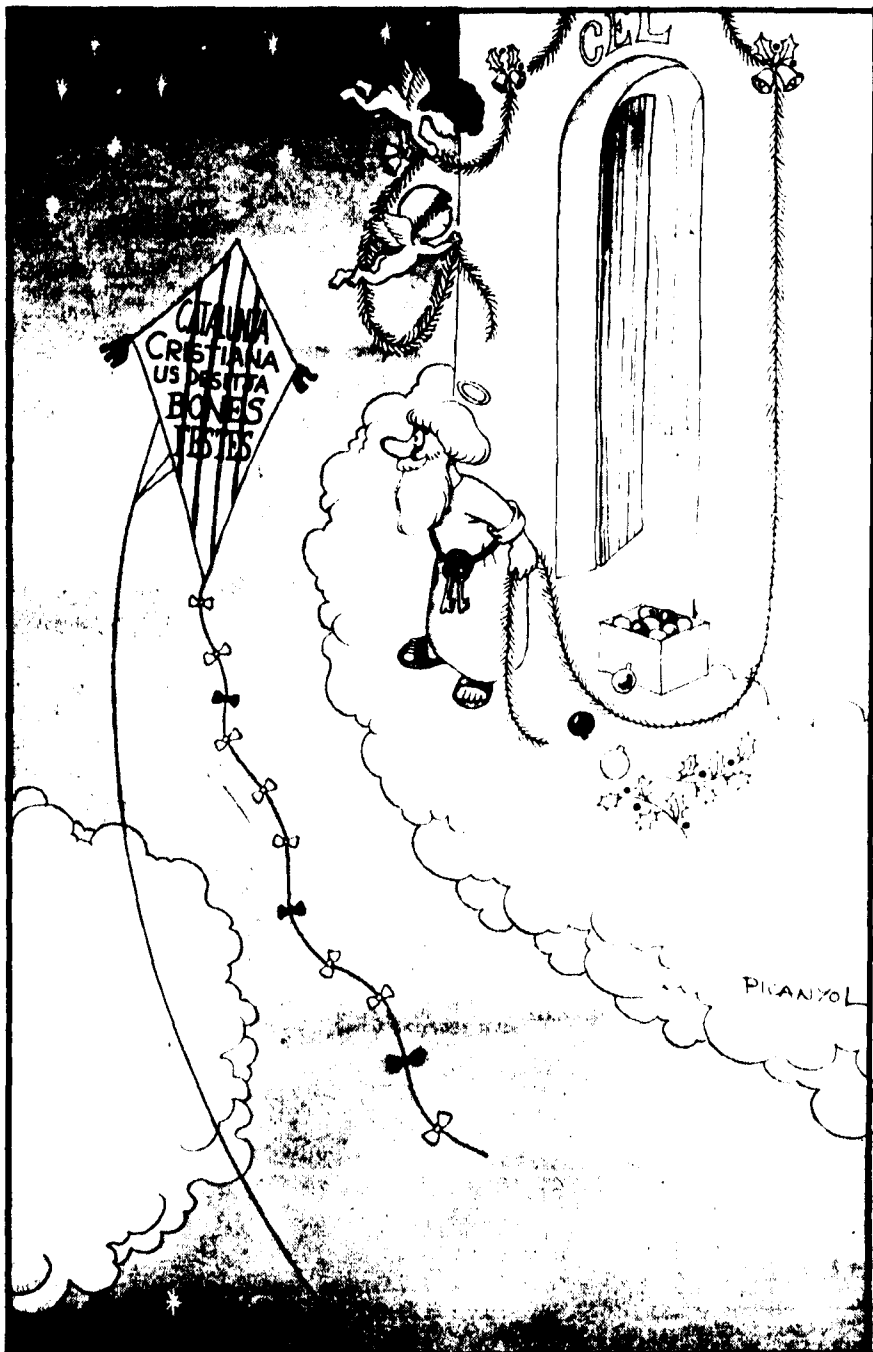
Se sap que el president Sadat ha invitat al Papa a visitar Egipte. Com en totes les altres invitacions que reb, Joan Pau II ha acceptat sense fixar la data.

Afinant Glòria a Déu i pau als homes

«Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes...»

Es la frase que resumeix i tipifica el Nadal. I de tan repetida potser és de les expressions cristianes més mal compreses, deformades per l'ús i una mala traducció. D'antuvi, la «bona voluntat» s'acostuma a atribuir als homes —fent del missatge del Nadal un missatge d'un humanisme aigualit— quan la «bona voluntat» es refereix a Déu. La bona traducció que caldria difondre més —i ara qui ho arregla!— és: «... pau a la terra als homes (a tots, doncs), puix Déu els estima. «I per això el verb s'ha fet carn. A més, en aquestes dues frases queda definida l'originalitat del missatge cristià comparat amb qualsevol altra «religió» o manera de «viure o entendre» la dimensió religiosa de l'home. Els qui acceptem el programa evangèlic del «Glòria a Déu... i pau als homes» vol dir que ens col·loquem en una posició «religiosa» —deixeu-m'ho dir— ben incòmoda. Ens obliga a viure l'Evangeli com el que és: un missatge per a tots els homes; i ens impedeix d'intentar viure'l —o de conformar-nos que ens hi obliquim— com una «actitud religiosa més»; afer de consciència de cada un... l'Església lliure «de portes en endins»...

J. E. J.

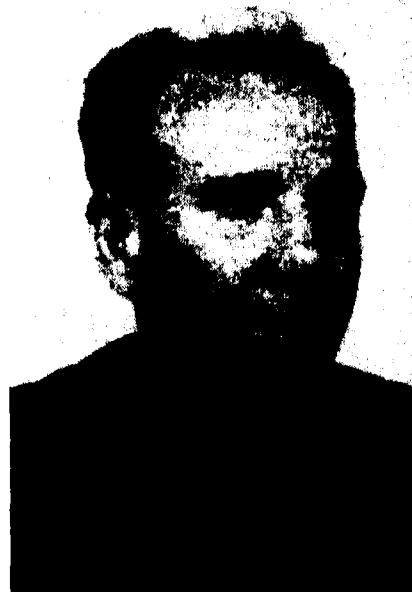

Girona

Mort del fundador de la HOAC

GIRONA (Gironès). — Ha estat molt sentida a Girona la mort d'en Josep Barberà, car tenia un gran prestigi en els ambients cristians de la ciutat.

Josep Barberà, que va morir com un sant, fou el fundador de la HOAC a Girona. Senzill obrer, dedicà tota la seva vida a l'Església i al proïsme. Deixa vídua, Rosa Corredor, i un fill de catorze anys, de nom Josep.

La unitat dels catòlics

M'agradaria que de tant en tant publicués alguna entrevista a personatges que tenen la nostra matèria fe, però que pels motius que siguin, es troben compromesos en algun moviment concret.

Trobo d'un gran valor, des del punt de vista del seu contingut, l'entrevista que féreu en el número anterior, a Jaume Brull. És un testimoni que val més que deu articles.

Certament, i la gent que es troba a l'avantguarda o retraguarda de la feligresia, fóra molt bonic que trobessin, en el setmanari, un suport periòdic per a comunicar el seu punt de vista. Em refereixo als anomenats "progres" i als anomenats més conservadors. En el fons, són germans nostres. O és que serem capaços d'avergonyar-nos d'ells? En tots hi ha quelcom de positiu. Fóra magnífic que la vostra publicació servís de catalitzador per a la unitat dels catòlics.

Que s'enfrontés amb tots els temes sense cap barrera i amb la claretat, serenor i harmonia que sols dona l'amor, la caritat.

Potser així el nostre llenguatge fóra més entenedor, i el joves que tant vegades ens preguntem en què creuen, veuríem més transparent i atractiva la nostra vida. Això fa molta falta. També la unitat en la distinció.

Carlos Pedragosa
(Barcelona)

L'avortament

Em va saber molt de greu que l'admirat Manuel de Pedrolo defensés en un diari de Barcelona l'avor-

tament provocat. Així mateix, per la simpatia que sempre m'ha inspirat Maria del Mar Bonet com a cantaire i com a compatriota, em va dolre molt de veure que també ho feia a la televisió.

Entenc que en aquestes matèries no es pot admetre l'argument que la dona és mestressa del seu cos i que pot fer-ne el que li plagi. Fixeu-vos que els elements que donen lloc a una nova vida tenen ja de sempre la mateixa destinació, és a dir que ja era en la intel·ligència divina que esdevinguessin éssers humans. No tenim cap dret a tallar aquella vida que no sols afecta la perpetuació de la humanitat sinó que així com la planta, cerca l'aire i el sol, haurà de complir a més la missió que té encomanada segons que ja ho digué el Papa Pius XI a l'encíclica "Casti connubii". L'home no és per al món ni per al temps, sinó que és per a Déu i per a l'eternitat.

Contra la immensitat d'aquest pensament, no hi valen raons-pretext com les de la concupiscència de drets, les de famílies pobres carregades de fills, les de la discriminació de què són objecte perquè no tenen els mitjans dels poderosos, etc. són mals que cal resoldre per altres camins puix que al cap i a la fi és la humanitat mateixa que se'ls ha creats.

L'argument esgrimit pel moviment feminista, és el d'una mestressa de casa que digué a la cuinera que com que la tenia al seu servei i que la cuina i tot el que hi havia era seu, li manava que li fes una truita amb la paella cap per avall. Obviament, una cosa així atemptaria contra els drets i la dignitat personal i professional de la cuinera. Ja entendreu que la mestressa és la dona que vol avortar, que la

cuma representa la propietat del cos i que la cuinera és la vida a sega. És un argument pueril i sense consistència fins i tot per a un no creient.

Josep-Maria Pi
(Barcelona)

Sobre el nom d'un carrer

En l'article "La festa de les noies", referint-me al costum, ja en desús, d'instal·lar panades de noies i torrons el dia de la Puríssima, a Barcelona, citava com un dels floes, el carrer Fernando o si voleu, Ferran i, però, segurament per un error d'interpretació em teren dir Ferran, nom que no duna, en aquells reculats temps, la via que va de la Rambla del Mig a la Plaça de Sant Jaume.

Per aclarir la confusió que pugui haver creat al lector, recordo que només s'anomenà de Ferran, des del 1931 al 1939. Abans fou de Ferran VII, Major del Duc de la Victòria, altre cop Ferran VII, novament Duc de la Victòria, després Ferran a seques i, des del 1939, altre cop Ferran I, encara, el 1869 s'havia anomenat de la Libertat. I l'VII, li fou llevat l'any 1910.

Esteve Busquets i Molas
(Barcelona)

«Gran Prix» en català

Quan una família cristiana vol cercar algun espectacle apte per a tots, es troba en un problema difícil de solucionar. De tipus teatral, encara sembla que hi ha alguna cosa, però pel que fa al cinema, poques coses hi ha per a escollir, que valguin la pena. La cosa s'agreuaria considerablement en el cas de

pensar en un film parlat o doblat en català...

Doncs bé, ara hi ha ocasió de veure una pel·lícula estrangera, molt ben doblada en català i que tant pel seu tema com per la bona realització tècnica, mereix ésser vista per tothom.

Hi vaig portar, diumenge passat, els meus nebots i creieu que vaig passar jo encara més bona estona que ells i això que van trobar-la molt "xula"...

Es tracta d'una historieta d'un cotxe fantàstic que participa en un "Gran Prix", realitzada amb ninotets que parlen un català perfecte i al·lisonador. Per exemple, quan dos protagonistes estan jugant a un popular joc d'intel·ligència i un d'ells li fa "escac i mat" a l'altre.

No us perdeu l'ocasió d'anar-la a veure. Grans i petits fruiten de debò i contribuïren que sigui un gran èxit aquesta marevellosa aportació a la campanya de promoció de la nostra cultura, que bona falta ens fa...

Joan Solé i Margarit
Gavà (Baix Llobregat)

Pregaria o acció, contraposats?

Jo també soc un dels que s'esvera, com deia el mossèn que esmenteu, quan veig que els joves "ja no venen a missa... ja no preguen, ja no..." però el fer constar l'esverament no vol pas dir, com algú gratuïtament ens atribueix, que els ens vesvaren considerem que amb això d'aquest compliment de pràctiques externes que diu, ja no tenim prou, i que reduïm el nostre cristianisme a tan sols això, no tenim raó.

Per què aquest afany de contraposar les dues vessants complementàries, una de l'altra del cristianis-

El lector escriu ...

me? Accepto que és millor ser cristià d'obres que sols de missa i pregària, que no sentim, però crec que és millor assumir les dues coses, buscar en la missa (Eucaristia) i la pregària, l'espiritualitat que ens esperem i comprometem en el fer de cada dia, de cada moment.

Es veritat que hi ha persones boníssimes sense cap neguit espiritual. Jo mateix he tingut familiars estimadíssims, però això ja son figures d'un altre paner. Crec que el natural és que ens preocupi que els joves no assisteixin a missa (en general) no preguin, com també hem de preocupar-nos que tampoc hi vagin els homes. En tots aquests actes hi ha una abundància aclaparadora de dones, sense que el dir això signifiqui cap menyspreu per aquestes, perquè també hauríem d'esverar-nos el dia que aquestes tampoc vegin a missa, i no preguin.

L'abandó d'aquestes pràctiques qualificades d'externes, no significa pas tenir la garantia que obraran millor. Hem de creure en l'eficàcia humana d'uns homes que s'hi entreguen (laics, sacerdots?) i en la gràcia que en totes aquestes coses que amb molt eufemisme en diem externes, i que en part són Sagraments, Déu hi és. O no?

Frederic Rabassa
(Barcelona)

Avisos i comunicats

BARCELONA

Institut de Teologia i Humanisme

Els dies 27, 28 i 29 de desembre, a les 5 de la tarda, tindrà lloc un cicle de conferències per a religiosos, dedicat a l'estudi de l'exhortació de Joan Pau II sobre la Catequesi avui. Estrà a càrrec de Mn. Pere Farnés i tindrà lloc a la Sala Penyafort, c/ Bailén, 10 Barcelona-10. Tel. 246.3300 L'entrada és lliure.

Sala Ifac

Del 15 de desembre de 1979 al 5 de gener de 1980, hi haurà una exposició de metalls i pirogravats de dues germanes clarisses del Monastir de Sta. Isabel, a la Sala Ifac, c/ Santaló, 80 (P.P. Franciscans). Horari: Vigílies de 18 a 20.30 i festius de 10 a 13.30 i 18 a 20.30.

Celebració Universitària del Nadal

Promoguda per la Delegació de Pastoral Universitària (M.U.E.C. C. C.U.), tindrà lloc el proper dia 24, a les 11.30 de la nit, una celebració del Nadal oberta a tothom qui vulgui participar-hi, a la capella de la Universitat Central (Plaça Universitat).

Encontres de Promoció Juvenil

Pròxims Encontres. Gener del 10 al 13 per a nois. Lloc de celebració: Casa de Convivència, Pallera. Intercom, assemblea de grups per comarques, dissabte, dia 5 a les 6 de la tarda, al Col·legi dels P.P. Escolapis c/ Diputació, 277 Nit d'Oració, divendres, dia 18 a les 22 h., al Convent de les Religioses Reparadores, c/ Casp, cantonada Girona. Per qualsevol informació adreceu-vos a: Joan Romans, c/ Sardenya, 337 3r. 2. Telf. 258.60.64; Mn. Josep Puigades c/ Joan Güell, 200 Telf. 321.62.46 P. Josep M. Oller, c/Diputació, 277 Telf. 317.60.12 fins a les 9 del vespre.

Escolania de Santa Engràcia

Us convida al CONCERT DE NADAL que dinaran, si Déu plau, el dia 23 de desembre, a les 6 de la tarda, a la parròquia de Sta. Engràcia, sota la direcció de Domènec Cols i Puig.

Sant Vicenç dels Horts

El dimarts, dia 1 de gener, a la una del migdia, PRÉGO DE LES FISTES DEL CENTENARI, per l'il·lustre periodista, Mn. Joan F. Jarque i Jutglar, Director del setmanari CATALUNYA CRISTIANA. Al final els assistents a l'acte seran acompanyats amb un vi d'honor. A la tarda tindrà lloc una ballada de sardanes, tocades per la cobla INFANTIL DE BLANES, amb assistència dels patges de S.S.M.M. els Reis de l'Orient que recolliran les cartes de la mainada i els obsequiaran amb caramels.

I Centenari del Centre Catòlic

Estarà oberta als locals de les Franciscanes Auxiliars de les Missions, c/ Calat, 13 Barcelona-21 cada dia de 12 a 2 del matí i de 6 a 8.30 de la tarda, fins el proper dia 6 de gener de 1980. Els objectes exposats poden ser adquirits.

Exposició d'Art Xino-Japonès

Amb la finalitat d'ofertar material bàsic de reciclatge als catequistes, el Secretariat Diocesà de catequesi amb la col·laboració de la Facultat de St. Pacià de Barcelona, editarà una col·lecció de fascicles de continguts teològics, morals, bíblics, catequètics i de ciències humanes. L'edició d'aquesta col·lecció es farà amb un ritme de publicació de tres fascicles per trimestre. Els tres primers fascicles sortiran a finals del present trimestre. Per a més informació dirigiu-vos al Secretariat Diocesà de Catequesi, c/ del Bisbe Fructa, 5 Telf. 301.13.77, els matins dels dies feiners, de 10 a 13.

Enciclopedia bàsica per al catequista

Del 27 al 31 d'aquest mes, a la Cova de St. Ignasi de Manresa, tindrà lloc un recés per a religiosos que vulguin aprofitar els últims dies d'aquest any per a reflexionar sobre el tema: "Caminar en l'espe-

rança". Aquest recés en castellà el donarà el P. Josep Lluís Corrons S.J. Per a més informació i inscripcions, cal adreçar-se a "Cova de St. Ignasi" Manresa. Tel. 874.00.50

GIRONA

Cursets de Cristianitat

Casa d'Espiritualitat de Banyoles

Ha preparat un Curset Mixte de Cap d'Any que tindrà lloc a les Carmelites de Caldes de Malavella, des del dia 27, dijous, al diumenge dia 30 a la tarda.

"ENCANTS" sobre el paper

Aquesta «encants sobre el paper», és un servei que CATALUNYA CRISTIANA ofereix als seus lectors perquè puguin comprar, vendre, intercanviar, qualsevol mena d'objectes, o efectuar altres operacions de compra-venda.

- CATALUNYA CRISTIANA publicarà gratuïtament els anuncis, almenys sis vegades.
- Posarà gratuïtament en comunicació els interessats.
- CATALUNYA CRISTIANA obté el dret, durant sis mesos, sobre els objectes anunciats.
- CATALUNYA CRISTIANA, cobrarà de l'anunciant un percentatge variable no inferior al deu per cent sobre el valor de la transacció efectuada en la mateixa data de la venda.
- L'anunciant, durant sis mesos, cedirà els drets de venda de l'objecte de la transacció a CATALUNYA CRISTIANA.
- Al formalitzar l'anunci en les nostres oficines es facilitarà tota mena d'informació complementària.

Els interessats en posar el seu petit anunci gratuït, que escriguin a «CATALUNYA CRISTIANA», carrer València, 244 1er. Barcelona-7, o bé telefonin als núms. 215,27,39 - 215,37,30

Es ven una col·lecció de cromos de principis de segle sobre: «Hechos heroicos del general D. Juan Prim» (40 cromos)

Compro una o dues campanes per una església de muntanya
Ref. 1002

Es ven una colecció de la revista CIUDAD. «Cuadernos de Divulgación Cultural Leridana», dels anys 1950 al 1959, per 5.000 pessetes.
Ref.2012

Una col·lecció de «cromos» sobre «La Campaña de Africa» (50 cromos).

Es ven apartament a Salou. 3 habitacions. Edifici modern prop del mar, per 1.500.000 pessetes.
Ref. 2005

Es ven una màquina registradora, marca «GOLD» per 75.000 pessetes.
Ref. 2013

Una col·lecció de «cromos» sobre: «Primer centenario de la Guerra de la Independencia Española» (59 cromos).

Es ven un aparell d'aire acondicionat, americà i en molt bon estat. Corrent 125 v 11.000 frigories, per 50.000 pessetes.
Ref. 2007

Es ven unequip de música Hi-fi amb amplificador Sanyo 60-60 w. platnogravats Sanyo semi-automatic, càpsula magnètica, agulla SHURE-75, bafies 3 vies, 75 w. per el preu de 140.000 pessetes.
Ref. 2014

Es venen les següents obres d'història: Recuerdos de la guerra de Africa de C. Iriarte

Es venen unes botes d'esquí, en bon estat, del número 41, per 1.500 pessetes.
Ref.2008

Es ven un llibre cromat de clínica amb màquina graduable per pujar i baixar tant a dalt com a baix. Sense estrenar, per 11.000 pessetes.
Ref. 2016

La guerra del Rif. 16 fascicles enquadernats d'aquest títol (a 1909)

Es venpis nou a la zona de l'Estació del Nord. Preu a convenir amb facilitats de pagament.
Ref. 2009

Es ven un radio-cassete-televisió Panasonic (National) per estrenar, i comprat a Canaries per 100.000 pessetes. Pot aconseguir-se factura.
Ref. 2017

«España en Marruecos», de Augusto Hiera (a. 1909)

Volum enquadernat de la revista «Nuevo Mundo», (anys 1908/1907)

Es compra tota classe de llibres vells. Pagament al comptat. Avenent per a persones que tinguin biblioteques antigues, llegats, notaries, etc.
Ref. 1003

Llibre sobre: «A los Héroes de 1808»

Compro uns skis i fixacions, que no siguin molt vells i es venguin a bon preu.
Ref. 1004

3 «cromos» diferents de la guerra ruso-japonesa; i l'últim cromo de la «Vida del nuevo eneno D. Crispin»

Es ven un TV marca Werner, 23 pulgades, blan i negre, per 10.000 pessetes.
Ref. 2011

Moltes felicitats

El número de CATALUNYA CRISTIANA que teniu a les mans és la felicitació de Nadal per a tots els nostres lectors. Ho hem expressat gràficament amb la magnífica portada, obra d'en Josep M. Nuet i us ho volem dir ara en l'editorial: «Bon, Felix i San Nada!» — És el primer Nadal que passem junts i tant de bo en puguem passar molts! Els que fem el setmanari i els que el llegiu anem formant una família unida setmanalment pel llac — inconsistent i tenaç alhora — d'uns fulls de paper imprès. Es bo i just que ens felicitem i que compartim les joies i les penes, quan calgui.

La nostra felicitació tanmateix no pot ser un mot i prou; un mot buit de contingut. Aquests dies es prodiga tant l'expressió «moltes felicitats» que hom arriba a preguntar-se què vol dir. És només un «tic» social, inevitable? O és un esclat — meravellós per insòlit — de «bona voluntat» col·lectiva? No és aquest el moment d'esbrinar-ho. Però no ens podem estar de fer-ne una breu reflexió.

Es evident que la «felicitat» és considerada com un valor. I per això es desitja als altres. En què consisteix aquesta «felicitat», ja no és tan clar. Per molta no anirà més enllà del treure la rifa, o de la trilogia cel·lebre: salut, diners i amor. No fem el llepafils i acceptem el fons humà d'aquest desig. Si cal, afegint-hi la filosofia sornaguera del castís: «si és veritat que aquestes tres coses no són la felicitat, almenys hi ajuden...»

El que és més punyent és la constatació que sigui el que sigui la felicitat que sincerament desitgem als altres, ben poca cosa més podem fer que «desitjar-la». Quasi arriba a doldre. Però sembla com si a cada «Felix Nadal» un ressò cínicament burleta ho afegís: «I espavileu-vos».

Els cristians no deixem de ser homes i no podem pretendre de tenir una sol·lució màgica — infal·lible — als problemes humans. Però si ens hem adherit amb cos i ànima al Crist de cada Nadal i hem fet de la seva paraula l'eix rector de la nostra vida, és perquè ell se'n presenta com el Salvador — Jesús — i el seu programa ens és ofet com un camí de «felicitat». Altrament no forem humans. Ell no ens «desitja» la felicitat. Ens la promet vuit vegades si el seguim. En el punt de partença la recerca de la «felicitat» — ens trobem agermanats amb tots els homes, però tant bon punt ens posem a caminar en el seguiment del qui hem escollit — és Ell qui ens ha escollit — com a Salvador, els camins divergeixen. La «conversió» del diner, salut i amor que Ell ens exigeix ens desfà la cèlebre trilogia. Ben just si hi resta l'amor». Acaben essent tant distints l'un de l'altre. El del «món» o bé es queda en un pàlid esboç, — en el millor dels casos — del que ens proposa Jesucrist, o massa sovint és una mistificació flagrant. Aleshores compremem allò que «essent en el món no som del món». Nadal ho posa en evidència precisament perquè — aneu a esbrinar-se la causa; potset l'arrel tel·lúrica que s'expressava en les saturnals — aquests dies ens trobem tots, creients i no creients barrejats en un mateix desig de «felicitat». El celebrem plegats i sense diferències aparents però allunyats infinitament en el sentit profund que hi donem. Alegrem-nos-en, nogensmenys, que tothom celebri el Nadal, els que l'entenen i els que no l'entenen. Tots plegats, al capdavant, festegem una mateixa realitat: «L'home està fet per la felicitat i Déu ens dona la ma, en Jesucrist, per a assolir-la». El que passa és que, com en uns pastorets de dimensions còmiques els uns en coneixen la lletra, la música i l'argument, altres hi fan de comparses. I que consti que no té res de pejoratiu el ser comparsa. L'Evangeli mateix ens prohibeix el més mínim menyspreu envers ningú. (?) Els darrers són els primers i al final el que paga ho fa com vol i ningú li pot passar comptes. Acceptem amb humilitat i sentit de responsabilitat l'haver estat cridats a fer el nostre «paper» i fem-lo tan bé com sapiguem. Mentrestant diguem de cor a tothom, i sense recances, «Bon Nadal i Felix Any Nou...» puix que aquesta és la «bona voluntat de Déu».

«Germanor, servei i responsabilitat»

El cardenal Jubany analitza l'Assemblea Diocesana

BARCELONA. (Barcelonès). — L'Assemblea diocesana de Barcelona, preparada des de fa temps, ha entrat de ple en la seva fase de realització. El cardenal Jubany l'ha volguda senyalar dedicant-li una de les seves «Gloses dominicals». Parteix del concepte «Poble de Déu» aplicat a l'Església que qualifica com una de les veritats més conegudes i assimilades després del Concili Vaticà II.

El que l'Església sigui un poble — segueix el cardenal — comporta, en primer lloc, que els seus membres es sentin units per una veritable «germanor». Pastors i fidels, tots participem de la mateixa dignitat cristiana de ser igualment «fills de Déu, cridats a la santedat». Aquest poble, en el pensament del bisbe de Barcelona, és un poble «servidor», és cridat al servei dels altres per a «l'edificació del Cos de Crist». Finalment els components del poble de Déu es troben units per la «solidaritat». Tant els pastors com els fidels. Solidaritat que ens ha de portar a la «convergència i complementarietat» dels esforços de tots: sacerdots, religiosos, religioses i laics al servei de Crist i de l'Església. Heus ací les idees-força de l'Assemblea a la qual el cardenal convoca a tots els fidels de Barcelona.

Per a realitzar l'Assemblea, la peça clau, són els grups de treball que ja poden començar a inscriure's a la secre-

taria de l'Assemblea, carrer Diputació, 231, telèfon 254-90-12, de dilluns a divendres de 4,30 a 8,30 del vespre. El temps hàbil per a la inscripció durarà fins a finals de gener. Els grups poden ser, «grups ja constituïts» — d'associacions, moviments, consells pastorals, comunitats, grups d'espiritualitat, de catequesi, etc.; o grups formats

amb la finalitat expressa de participar en l'Assemblea. Els grups han de constar d'un nombre mínim de sis persones (quatre als pobles), i es recomana que no excedeixin de dotze. En el moment de la inscripció, cada grup rebrà la documentació necessària per a poder realitzar el treball sobre el, o els temes, que haurà escollit.

Famós predicador

Mort del jesuïta pare Ricard Lombardi

ROMA. — El famós jesuïta pare Riccardo Lombardi, que en l'època dels quaranta va tenir una gran popularitat, com a predicador, va morir el dia 13, a la nit, a Castelgandolfo, prop de Roma.

Tenia 71 anys i entrà a la Companyia de Jesús el 1926. Fundà el 1952 el «Moviment per a un món millor» que s'estengué ràpidament a 50 països posant així en pràctica una iniciativa de Pius XII. Fa pocs mesos, estant ja greument malalt, fou rebut en audiència per Joan Pau II.

Concurs literari per a mestres i professors

La Confederació de Pares d'Alumnes de Catalunya organitza, amb motiu de l'Any Internacional de l'Infant, un Concurs literari per a mestres i professor sobre el tema «Els drets del nen i de l'adolescent en la societat catalana d'avui».

La celebració d'aquest Any Internacional seria incompleta si només el féssim girar a l'entorn de l'infant o de l'adolescent, oblidant el paper essencial dels seus educadors.

Creació d'una Càritas Interparroquial

S'han reunit representants de Càritas de vuit parròquies de Terrassa para parlar de la creació d'una Càritas Interparroquial. S'exposen criteris sobre les objectius, finalitats, composició i financiació d'aquesta. Es parlà de la tasca de suplència, quan Càritas Parroquial no hi arribi, del sentit solidari entre comunitats que la inspiraria, i d'esdevenir un possible lloc d'intercanvi d'experiències.

Nadal: Obrir els ulls sobre el nostre món sofrent

Novament he rebut amb goig la invitació adreçar-vos la paraula en ocasió de la propera festa del Nadal. D'entrada una pregunta em s'obra el pensament: «Té gaire sentit que ens donem tants auguris de pau i de felicitat? Adhuc en el cas que cadascun de nosaltres s'esforcés individualment a ser coherent amb aquests bells ideals, ¿us sembla seriós que cada any anem repetint alegrement els mateixos conceptes, mentre el nostre món no es decideixi a interrompre la seva cursa folla vers l'autodestrucció?»

Jo francament crec que ens equivocariem, i no pas poc, si acceptéssim la derrota per endavant. Per això em decideixo a parlar-vos del Nadal, però no d'una manera banal. Per a mi la celebració del Nadal no pot ser un parèntesi d'ingenuïtat i d'alegria artificial, mentre tants homes, tantes dones, tants infants innocents s'enfonsen en la misèria i la desesperança enmig de la indiferència de molts.

No és això. Però tampoc no pot ser un enfonsar-se amargament en la constatació d'aquell rutinari «no hi ha res a fer». Per a mi la celebració del Nadal és un obrir els ulls lúcidament sobre el nostre món sofrent i desencisat, i esguardar-lo amb tendresa com sap fer una mare envers el fill que li ha fallat. I llavors intentar un gest d'esperança, i adonar-nos que hi ha molts homes i dones — creients i no creients — que també intenten fer el mateix que jo em proposo, encara que amb estils diferents. Evidentment, ens adonarem que malgrat que ens donem les mans per lluitar conjuntament, el nostre món està bloquejat per moltes estructures i també empestat per l'egoisme que portem cadascú a dintre el cor.

El Nadal cristià és adonar-se que els homes abandonats a les nostres soles forces no ens en sortim, però que Déu s'apropa a nosaltres en la persona de Jesús de Natzaret. Per ell desdevenim més forts que tot el mal del món. Això sí, esdevenir deixeble d'ell és una aventura imprevisible que no saps fins on et portarà. Exigeix una disponibilitat total, un no fer-se enrera fins a la mort.

Malauradament, n'hi ha pocs dels qui ens diem cristians que se'l prenguin de debò Jesús de Natzaret. A la seva escola s'aprèn la cosa més bella i més ferma del món: estimar sense posseir. L'home o la dona que arriben a trobar el seu gest d'estimar així esdevenen més forts que tot el mal del món. Podem afirmar que ja han vençut junt amb el Ressuscitat: els fruits vindran certament, i vindran no com per un joc d'artifici, sinó segons l'estil de Déu, que treballa a llarg termini, silenciosament, submergit com està sempre en la història humil de la nostra pobra i bella humanitat.

Nadal és, doncs, prendre consciència més atenta de la presència de l'Emmanuel, és a dir, del Déu-és-amb-nosaltres. I d'aquesta consciència de saber-se estimat brolla una plenitud de vivència que és impossible de no voler compartir i, per tant, que et compromet en tot combat per la justícia i per la pau. És més, el deixeble de Jesús de Natzaret no pot esperar una vida fàcil ni frívola, però tanmateix sap que, per més derrotes que sofreixi, no n'hi haurà mai cap de definitiva, perquè Ell, l'Imortal, assumint la mort, l'enemiga invencible i absurda de l'home, ha posat en el cor de l'home una llibertat i una joia introntollables que tenen ja regust d'immortalitat.

Per a mi aquest és el nostre Nadal de debò, viscut primer en el secret del propi cor, compartit amb la teva comunitat de fe, obert sincerament a tots els homes i dones del nostre món.

Però hi ha dos fets que em fan patir moltíssim, i us ho vull dir amb tota franquesa.

Hi ha molts homes i dones ací a Catalunya, sobretot joves, que han portat tan ellà el seu descens, que ja no esperen res de Jesús de Natzaret. Impulsats sovint, a partir de l'Evangeli, cap a una lluita social i política, es lliuraren enterament al combat per la justícia i pels drets humans fins al punt d'oblidar l'arrel evangèlica de la seva inspiració inicial.

Després han topat massa ingènuament amb les ambigüitats i les fal·les humanes que apareixen indefectiblement en tota institució integrada per homes, sigui política o sindical, de l'Estat o de l'Església. Plens de generositat, amb una voluntat heorica d'autenticitat s'han trobat isolats com uns franc tiradors a qui s'acaben les municions, exposats sense més defensa als trets de l'enemic.

Jo penso que és per a ells sobretot el missatge de Nadal. No us deixeu acovardir per les muralles que hem bastit amb la nostra inèpcia entre Jesús de Natzaret i vosaltres. Ell no s'identifica ni amb una moral repressiva, ni amb una dictadura de clergues que ho tenen tot solucionat, ni amb l'opi del poble, Jesús de Natzaret està molt per sobre d'aquestes i d'altres caricatures del cristianisme.

Esgrardeu-lo tal com es manifesta en l'Evangeli, si és possible, esgrardeu-lo vivent en cristians i cristianes que intenten prendre's l'Evangeli de debò sense descoratjar-se mai. I estic segur que retrobaré el Crist vivent que us ensenyarà a estimar sense posseir, no amb preceptes, sinó present, des de dintre.

I a partir d'aquesta experiència vital sentireu la urgència de compartir, no us donareu vergonya de la vostra fe i no tindreu por d'embrutar-vos les mans treballant des de l'interior de les comunitats i de les institucions que hem de posar al servei autèntic de tots els homes i dones del nostre país i del nostre món.

Però, ¿n'hi ha molts entre nosaltres, de cristians, que ens prenguem de debò Jesucrist? Aquesta és l'altra causa greu de sofriment. Quantes incoherències, quantes hipocresies, quantes trampes entre els qui ens diem deixebles de Jesús! El missatge de Nadal també és per a nosaltres per tal que no siguem més opacs i esdevinguem per al nostre món transparents de Jesús de Natzaret, perquè molts dels nostres contemporanis que en tenen fam el puguin trobar de debò. En les nostres comunitats en coneixem, d'homes i de dones que ja ho estan fent: ¿per què no podem esdevenir tots nosaltres com ells? En lloc de dedicar-nos a condemnar els qui no pensen com nosaltres o no viuen segons els nostres principis morals, comencem per ser uns signes autèntics del gest de Déu que s'ha apropiat a tots els homes i siguem uns heralds autèntics del missatge de Nadal: «Glòria a Déu a dalt del cel i pau als homes que estima el Senyor!».

Cassà M. Just,
Abat de Montserrat

Documents

El príncep de la Pau

«La Pau...» ¡Es un dels valors humans més grans...!

Cercar la pau... realitzar la pau... molt més encara que un desig, és un manament del «Fill de Déu fet home», el «Príncep de la Pau» (L'Osserv. Rom. 28-9-79).

Jesús, legislador de la història

«Nosaltres creiem i confessem que Jesús és veritablement el Messies, o sigui l'Ungit de Déu, el «Crist». Ha estat consagrat per Déu i tramès al món. Mai no el meditem prou —tant n'és de dens i d'important el seu contingut— aquest article del nostre Credo.

Jesús, el Fill Unigènit de Déu, en compliment de les antigues promeses, arribada la plenitud dels temps, ha vingut entre nosaltres. En fer-se fill de l'home s'ha col·locat en el centre de la història, a fi de realitzar, de manera autèntica i definitiva, el disseny de salvació concebut pel Pare des de tota l'eternitat.

Il·luminats per la fe hem de contemplar no sols la figura del Messies, sinó la seva funció que alcança tota l'humanitat en general i cadaú de nosaltres en particular (vid. L'Osserv. Rom. 10-9-79).

Jesús, legislador de l'amor.

La nostra societat d'avui està assetjada per la debilitat moral... El miratge buit dels béns purament materials ha alterat les consciències fins a substituir-se a la veritable joia del viure. Fa falta alguna cosa més, que només trobarem en Crist... ¿Què fora la vida humana, si Jesucrist no hagués pronunciat les seves paraules d'amor, el seu manament: estimau-vos... els vostres enemics...? Penseu-hi profundament.

¿Què fora el món avui, si en les nostres relacions mútues atorguéssim el futur de l'humanitat si haguéssim basat sobre l'odi el futur dels individus i de les nacions? (Paraules adreçades a la joventut irlandesa el 29 de setembre, v. L'Osserv. Rom. 30-IX-79).

Consciència moral i convicció religiosa

A Irlanda, en la salutació oficial al president d'aquell país, el Papa va expressar-se respecte al particular en aquest termes:

«En els camps econòmic i social, quan es tracta de perseguir motes de justícia, és indispensable que aquella, a qui incumbeix de planificar i de controlar el procés econòmic, sigui a nivell de legisladors, governants, industrials, sindicalistes, empleats, o obrers no facin separació entre la consciència moral i les conviccions religioses. (V. L'Osserv. Rom. 30-9-79).

V.N.

Un diàleg fraternal entre el Vaticà i el teòleg

El «cas Schillebeeckx

no ha estat cap procés

El Papa va rebre el passat dia quatre de desembre, en audiència privada, a monsenyor Philippe Delhaya, secretari de la Comissió Teològica Internacional, de la que el cardenal Sèper n'és el president.

El cardenal Sèper és igualment el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, que el 13 de desembre convocava al P. Schillebeeckx

Davant de la Congregació per la Doctrina de la fe

El dia següent, 14 de desembre, va començar el col·loqui d'Eward Schillebeeckx amb els teòlegs de la susdita Congregació, amb una important novetat: per primera vegada es publicaven els noms dels experts, davant els quals el teòleg holandès, fou invitat a exposar els seus punts de vista. Son tres els experts: monsenyor Albert Descamps (belga, rector honorari de la Universitat de Lovaina, secretari de la Pontificia Comissió Bíblica i consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe), considerat com el més favorable al teòleg de Nimega. El pare Albert Patfoort, holandès, dominic, catedràtic del «Angelicum» (Universitat dels dominics a Roma) i consultor de l'esmentada Congregació. I el pare Jean Galot, belga, jesuïta, catedràtic de la Pontificia Universitat gregoriana de Roma i expert de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

Aquest col·loqui no és cap procés. Es tracta més aviat d'un col·loqui en el que la discussió es refereix a les actituds doctrinals tal com apareixen en el pla objectiu, i no es situa pas en el pla intern de la persona o de les intencions subjectives de l'autor. Tanmateix les preguntes són formulades amb un fi d'aclariment i fora de qualsevol propòsit polèmic; per altra part les respostes de l'autor són apuntades en els termes indicats per ell mateix. Un comunicat vaticà, finalment subratlla que aquest col·loqui té com a fi únic l'arribar a una aclaració.

Willebrands defensa a Schillebeeckx

El cardenal Willebrands, en una entrevista a la televisió, ha afirmat textualment: «Estic profundament convençut de que Schillebeeckx no

ensenya cap doctrina herètica. Es un dels pocs d'avui amb un coneixement tan pregon de la tradició, de la teologia, de la Escriptura i de l'evolució moderna de la fe». Willebrands acabà manifestant que si fos necessari ell mateix defensaria al teòleg holandès davant els demés cardenals.

Una roda de premsa

Com a conseqüència del gran

pressó que ha trobat en el món catòlic el «cas Schillebeeckx», en la conferència de premsa que fou organitzada i molt concorregida, per cert, el teòleg belga es mostrà conciliador en extrem, fent gala de molta prudència i discreció. «No puc pas atacar persones que no es puguin defensar aquí; per tant cal que em tingui en una certa discreció sobre els meus col·loquis», començà dient Schillebeeckx. En la susdita roda de premsa ha manifestat que «els col·loquis amb el Vaticà han estat força amistosos» i que ell no posa en dubte els dogmes de l'Església, sinó, en tot cas, la interpretació d'aquests dogmes.

Schillebeeckx fou objecte d'una dura crítica des de Ràdio Vaticana per part del jesuïta belga Jean Galot, comparant-lo amb l'heretge Arrià. Posteriorment a la conferència de premsa el director de l'esmentada emissora ha presentat les seves excuses per la difusió de l'entrevista a Galot.

En fi, sembla que el ressó mundial que ha trobat aquest trobament del famós teòleg, i el Vaticà ha induït ambdues parts a optar per una actitud moderada i conciliadora.

Una solidaridad envejeable dels salesians

La Congregació de Salesians ha celebrat la seva expedició a missions en el temple de Maria Auxiliadora de Torí. El nombre de missions salesianes de l'any 1979 ha estat de trenta-set. Aquesta expedició missional ofereix una novetat: una atenció prioritària dedicada al continent africà, en la que Angola constituirà un nou camp. Cal remarcar igualment la col·laboració missional dels salesians i el canvi sorprenent entre els països amb una solidaritat eclesial molt envejeable.

La fe de Filipines va venir d'Espanya

El cardenal Angelo Rossi, enviat especial del Papa, ha exhortat als catòlics de Filipines perquè fossin els campions de l'evangelització del rest del sud-est de l'Àsia.

Els filipins, únic país cristià de la regió «haurà d'il·luminar les nacions veïnes amb la llum del Crist», ha declarat el cardenal en l'acte d'obertura del II Congrés Missional, a Manila. En el curs d'un interviu el cardenal ha dit que el cristianisme, que arribà als filipins provinent d'Espanya, fa uns 450 anys, acabarà per portar la llum als altres països de l'Àsia. Sobre els 2.300 milions de persones de l'Àsia, només 55 milions són catòlics, dels quals un 35 milions pertanyen a Filipines.

400 anys d'art català.

Una panoràmica total de l'estil arquitectònic català que aconseguí una més important expansió territorial. Esglésies i palaus, castells, ponts i fortificacions, carrers i fonts desfilen davant nostre de la mà del professor Alexandre Cinci, sens dubte un dels millors coneixedors del tema de Catalunya, i del fotògraf Jordi Gumí, veritable especialista.

Volum I: segles XIII i XIV. 304 pàgs.

Volum II: segles XV i XVI. 304 pàgs.

Mapa amb la localització geogràfica dels monuments.

Diverses reproduccions de plantes arquitectòniques.

Més de 1000 làmines fotogràfiques inèdites.

Edicions 62

Provença, 278, telèfon 216 00 62. Barcelona-8

EXCURSIONS COSMOS 1980

Va. VISITA ALS PAÏSOS DE LA BIBLIA

9 al 22 abril 1980

EL CAIRO - DAMASC - MONT NEBO - JERUSA - AMMN - JERICÓ - MART MORT - QUMRAM - JERUSALEM - BETLEM - HEBRON - NATZARET - TIBERIADES - CAFARNAUM - HAIFA. — Facultatius a Petra i Mont Sinaó.

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19. Gran Via, 654. Pg. Valldaura, 266. Tel. 254.28.49.

Juan Pau II parla de la Mare de Déu a Efès (Turquia)

«Tota mare transmet als seus fills la seva pròpia semblança»

La que ha donat la vida al Fill de Déu

Amb el cor sadollat de profunda emoció, prenc la paraula en aquesta solenne litúrgia, que ens reuneix al voltant de la taula eucarística per a celebrar, a la llum del Crist Redemptor, la gloriosa memòria de la seva santa Mare. L'ànim està dominat pel pensament que, justament en aquesta mateixa ciutat, l'Església reunida en Concili el tercer Concili Ecumènic — reconegué oficialment a Maria amb el títol de «Theotokos» (Mare de Déu), que ja el poble cristià li donava, si bé feia un cert temps que era refusat en alguns ambients, capitanejats sobretot per Nestor. La joia amb la qual la població va acollir, en aquell llunyà 431, als Pares que sortien de la sala del Concili on s'havia refermat la vertadera fe de l'Església, es va escampar ràpidament arreu del món cristià i no ha cessat de transcendir en les generacions de l'avenir, que en el curs dels segles han continuat adreçant-se amb ímpetu confiat a Maria, com la que ha donat la vida al Fill de Déu.

Avui, també nosaltres amb igual força filial i amb la mateixa intensa confiança, acudim a la Verge Santa, saludant en Ella a la «Mare de Déu» i posant a les seves mans la sort de l'Església, sotmesa en els temps presents a proves singularment dures i insidioses, però també esperonada per l'acció de l'Esperit sobre els camins oberts a les esperances més prometedores.

«Mare de Déu». En repetir avui aquest terme ple de misteri, novament pensem en l'inefable moment de l'Encarnació i fem afirmació amb tota l'Església que la Verge arribà a ser Mare de Déu per haver concebut segons la humanitat un Fill, que era personalment el Verb de Déu. Quin abim de consdescendència se'ns obre davant nostre.

La simplicitat en les obres de Déu

En l'ànima pensant s'aboca en nosaltres espontàniament una pregunta: ¿Per què el Verb ha volgut néixer d'una dona (Gal. 4,4), en lloc de devallar del cel amb un cos ja adult creat per la mà de Déu (Gen. 2,7)? No hauria estat aquesta una via més digna d'Ella? ¿Més adequada a la seva missió de mestre i de salvador de la humanitat? Sabem prou, que sobretot en els primers segles, no pas pocs cristians (Doceti, agnòstics, etc.) haurien preferit que les coses haguessin anat així. El Verb, no obstant, prengué un altre camí. ¿Per què?

La resposta ens ve proposada amb la neta i convincent simplicitat de les obres de Déu. Crist volia ser un autèntic brot (Is 11,1) de la nissaga que ve-

nia a salvar. Volia que la Redempció nasqués com de dins mateix de la humanitat, com qualsevol seu. Crist volia a judar a l'home no com un estrany, sinó com un germà, fent-se en tot consemblant a Ell, deixant de banda el pecat (cfr. Heb. 4,15). Per això desitjà una mare i va trobar-la en Maria. La missió fonamental de la joveneta de Nazaret fou, doncs, la de ser tràmit d'unió del Salvador amb el gènere humà.

En la història de la salvació, tanmateix, l'acció de Déu no es desenvolupa per damunt de la ment dels homes: Déu no imposa la seva salvació. Ni tant sols va imposar-la a Maria. En l'Anunciació s'adreça a ella de manera personal, va interpel·lar la seva voluntat i esperà una resposta que neix de la fe. Els pares han acollit amb acord aquest aspecte, posant de relleu que Maria, aquella que parí creient, creient va concebre. (Agustí, «Sermo 215,4»; cfr. Llibre M., «Sermo in Navititates», etc.), i així ho ha subratllat igualment el recent Concili Vaticà II, afirmant que la Verge, «en l'anunci de l'àngel acollí de

cor i en el cos al Verbo de Déu». (Cont. Dogm. «Lumen Gentium», 53).

El «fiat» de l'Anunciació estrena d'aquesta manera la nova aliança entre Déu i la criatura; mentre incorpora a Jesús a la nostra nissaga, segons la naturalesa, incorpora a Maria en Ella segons la gràcia. El vincle entre Déu i la humanitat, parat per el pecat, ha estat recomençat de nou sortosament.

El consentiment total i incondicional de l'esclava del Senyor (Lc 1,38) al pla de Déu, fou, per tant, una adhesió lliure i conscient Maria consentí ser la Mare del Messias, que vingué «per salvar al seu poble del pecat». (Mt. 1,21; cfr. Lc 1,31). No es tractà d'un simple consentiment al naixement de Jesús, sinó de l'acceptació responsable de participar en l'obra de la salvació, que Ell vingué a dur a terme. Les paraules del «Magnificat» donen una clara confirmació d'aquesta lucida consciència: «Ha salvat a Israel, el seu servent — diu Maria — recordant-se de la seva misericòrdia, com havia promès als nostres pares, a Abraham i a la seva descendència per sempre (Lc. 1,54-55).

Una vegada pronunciat el seu «fiat», Maria no va ser solament Mare del Crist històric; el seu gest la col·locà com Mare del Crist tota, «Mare de l'Església». «Del mateix moment del «fiat» — fa notar sant Anselm — Maria començà a dur-nos a tots en el seu si; per això el nadal del Cap també és el nadal del cos, sentència sant Llibre Magne. Per la seva banda, sant Efré, en una expressió molt bella a aquest respecte, diu que Maria és «la terra en la qual s'ha sembrat l'Esperit».

Com a resultat, en el moment que la Verge és Mare del Verb encarnat, l'Església es troba constituïda secretament, però germinalment, perfecta en la seva essència del Cos Místic: hi són presents, de fet, el Redemptor i la primera dels redimits. D'ara n'endavant, la incorporació a Crist implicarà una relació filial, no salament amb el Pare dels cels sinó també amb Maria, la Mare terrenal del Fill de Déu.

La mare trasmet als fills la seva semblança

Qualsevol mare, transmet als fills la seva pròpia semblança: entre Maria i l'Església també hi ha una relació de profunda semblança. Maria és la figura ideal, la personificació, l'arquetipus de l'Església. En ella, s'hi duu a terme el pas de l'antic al nou poble de Déu, d'Israel a l'Església. Ella és la capdavantera entre els humils i els pobres que s'han mantingut fidels, que esperen la redempció, i també ella és la primera entre els alliberats que, amb humilitat i obediència, accepten l'adveniment del Redemptor.

La teologia oriental ha insistit molt en la «katharsis» que actua en Maria en el moment de l'Anunciació; només cal recordar ara la parafrasi torbadora que d'ella en fa Gregori Palamas en una de les seves homilies: «Vós ja sou santa i plena de gràcia, oh verge, diu l'àngel a Maria. Però l'Esperit Sant vindrà novament a Vós, preparant per medi d'un augment de gràcia al misteri diví». (Homilia sobre l'Anunciació: pàg. 151, 178).

Amb raó, evidentment, la litúrgia en la qual l'església oriental celebra les lloances a la Verge, hi posa en part de relleu el càntic que la germana de Moisés, Maria, exalta al passar el Mar Roig, gairebé com indicació que la Verge ha estat la primera encreuar el mar del pecat, el capdavant del nou poble de Déu, alliberat per el Crist.

Maria és la primícia i la imatge més perfecta de l'Església: «portio maxime portio optima, portio praecipua, portio electissima». (Ruperto, In Apoc., I, VII, c. 12). «Associada a tots els homes mancats de salvació, proclama encara el Vaticà II, Ella ha estat redimida «de la manera més sublim en virtut dels mereixements del Fill» (Cons. Dogm. «Lumen Gentium» n. 53). Maria, està doncs, davant de qualsevol creient com la criatura tota pura, tota formosa, tota santa, capaç de «ser Església»

com mai aquí a la terra ho serà qualsevol altra criatura.

Disponibilitat als suggeriments de l'Esperit

També nosaltres avui, esguardem Maria que duu amorosament als seus fills, com el nostre model. La contemplen per aprendre amb el seu exemple a construir l'Església. A tal fi sabem, abans de res, que hem de créixer sota el seu guiatge en l'exercici de la fe. Maria visqué la seva fe amb una pruja de profundització ininterrompuda i progressiva passant per moments de tenebres difícils, ja de bon començament (Mt. 1,18 ss), que va superar gràcies a una actitud responsable d'escoltar i obeir la paraula de Déu. Cal que nosaltres també ens esforcem per a profunditzar i consolidar la nostra fe escoltant, acollint, proclamant, venerant la paraula de Déu, escrutant a la seva claror els signes del temps i interpretant i vivint els acontexaments de la història» (cfr. Pau VI, Exhort. Apost. «Marialis Cultus» n. 17).

Maria està davant nostre com exemple de valerosa esperança i de caritat operant: va caminar en l'esperança, passant amb dòcil promptitud de l'esperança judaica a l'esperança cristiana, i va practicar la caritat, ad-

metent en si les exigències d'aquesta fins a la donació més completa i el més gran sacrifici. Amb el seu exemple, nosaltres també hem de romandre fermes en l'esperança malgrat que alguns nimbus de tempesta germinin damunt l'Església i com una nau avança entre fluctuacions, no rarament adverses, de les vicissituds humanes.

Nosaltres hem de créixer també en la caritat, conreuant la humilitat, la pobresa, la servitud, la capacitat d'escoltar i de consdescendència, adherint-nos al que Ella ens ha ensenyat amb el testimoni de tota la seva vida.

D'una cosa, particularment, volem avui assumir el compromís als peus de la nostra Mare comú: nosaltres ens esforcem en portar endavant, amb tota la nostra energia i una actitud de plena disponibilitat als suggeriments de l'Esperit, el camí vers la plena unitat de tots els cristians. Sota el seu esguard maternal, estem disposats a reconèixer les nostres recíproques fallides, els nostres egoïsmes, les nostres lletúrgies: Ella concebé un Fill únic, nosaltres malauradament el presentem dividit. Aquest fet ens crea intranquil·litat i pena: la intranquil·litat i la pena que esmentava el meu predecessor, de venerada memòria, el Papa Pau VI, en les paraules inicials del «Breve» amb el que derogava l'excomunió pronunciada molts segles enrera contra aquesta Seu Constantinopolitana: «Camineu amb amor, tal com el Crist ens va ensenyar: aquests mots d'exhortació de l'Apòstol de les gentes, a nosaltres que ens diem cristians degut al nom del Salvador, tenem com a referència i són estimulats amb major vehemència, sobretot en aquesta època, vers on s'eixamplen els espais de la caritat».

Amb mà dolça, però ferma

Molt camí s'ha fet d'aquell dia ençà; altres passes, amb tot, resten encara per fer. Nosaltres confiem a Maria el sincer propòsit de no aturar-nos fins que la meta hagi estat fèl·licment assolida. Sembla que escoltem dels seus mateixos llavis les paraules de l'Apòstol: «que no hi hagin rennyines, envejes, animositat, dissensions, malediccions, insinuacions, sobregueries, desordres» (2 Cor. 12,20). Acollim amb el cor obert aquesta advertència materna i demanem a Ella que estigui conjuntament amb nosaltres per a guiar-nos, amb mà dolça, però ferma, pels camins de la comprensió fraterna, plena i durable. S'acomplirà així el vot suprem, pronunciat pel seu Fill en l'instant que estava per vessar la sang pel nostre alliberament: «com Vós, Pare, esteu en mi i jo en vós, siguin també ells en nosaltres una mateixa cosa, a fi que el món cregui que Vós m'heu enviat». (Jn. 17,21).

El missatge nadalenc del Papa Wojtyla

Aquest missatge l'adreça a cada home: a l'home en la seva humanitat.

Nadal és la festa de l'home.

Neix l'home. Un dels milers de milions d'homes que han nascut, que neixen i que naixeran a la terra.

Es la humanitat la que és elevada en el naixement terrenal de Déu.

La humanitat, la naturalesa humana és assumida en la unitat del Verb Diví, en el qual Déu s'expressa eternament a si mateix.

En nom d'aquest valor irrepetible de cada home, i en nom d'aquesta força, que dona a cada home el Fill de Déu en fer-se home, en aquest missatge m'adreço sobretot a l'home.

A cada home, onsevilla que treballi, cregui, lluiti, pequi, estimi, odii o dubti, onsevilla que visqui i mori; avui m'hi adreço amb tota la veritat del Naixement de Déu. Amb el seu missatge.

Déu s'ha acostat. Es enmig nostre. Es l'home.

Déu per mitjà de Crist, s'ha complagut en l'home.

No es pot destruir l'home! No és permès d'humiliar-lo! No és permès d'odiari-lo!

Pau als homes de bona voluntat.

Bon Nadal a tots els homes i a cada home.

Joan Pau II en el missatge de Nadal del 25 de desembre de 1979.

Joannes Paulus pp. II

PASO A PASO CALZADO DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES
Condessa sobradell, 3
Barcelona 2

Bisbats i Moviments

Lleida dona a les missions: 3.352.919 pessetes

Segons l'informe anual que presenta la Delegació Diocesana de les Obres Missionals Pontificies, en l'exercici 1978-1979 s'han recaptat a Lleida per a les Missions tres milions tres-cents cinquanta-dues mil, nou-centes dinou pessetes. Les col·lectes amb més gran recaptació són les del Domund amb 1.900.318 pts. i la Santa Infància amb 1.134.659 ptas.

Tarragona: Els problemes de l'Escola plantejats al Sr. Arquebisbe

El Consell Diocesà del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya s'ha entrevistat amb l'Arquebisbe de Tarragona, Doctor Pont i Gol, per tal de plantejar-li la problemàtica de l'ensenyament i, a la vega, lliurar-li el llibre publicat sobre el primer congrés de l'escola cristiana. La Federació tarragonina de l'Escola Cristiana pertany a la Confederació Catalana, de la qual n'és vicepresident.

Roses no fou mai seu episcopal

Según una agencia de noticias el Papa Juan Pablo II ha nombrado a monseñor Laurence Forristal, hasta ahora Vicario General de Dublín, obispo de la «seo catalana de Roses en la provincia de Girona».

Puestos en contacto con fuentes próximas al obispo de nuestra ciudad se nos ha indicado que «a veces le curia romana se sirve de antiguas diócesis para dar determinados títulos a unos obispos que de hecho son auxiliares de otros. Esto se da frecuentemente con las antiguas diócesis africanas».

Con todo ha expresado sus reservas, ya que Roses nunca ha sido sede episcopal, y si en cambio Castelló d'Empúries hasta bien entrada la edad media».

El Cardenal Jubany visità Gavà

La parròquia de Sant Pere de Gavà, ha celebrat els vint-i-cinc anys de la inauguració del nou Temple Parroquial, reconstruït en el mateix lloc on hi hagué el que fou enderrocat quan la revolució del 36.

Amb aital motiu tingué lloc una concelebració eucarística presidida pel nostre Cardenal Dr. Jubany, el qual administrà al mateix temps el sagrament de la Confirmació a un bon nombre de nois i noies que han seguit els cursos corresponents després de la 1. Comunió.

Els Pastorets de l'Ametlla de Merola

Els Pastorets de l'Ametlla de Merola tenen per títols «La flor de Nadal». La flor de Nadal és un bell espectacle per a fruit i revivir tot l'encís del misteri de la nostra redempció.

La Flor de Nadal dolçament invita l'espectador a seguir els pastors, pel camí de somnis, de llum i de cançons que els emmena vers la Cova de Betlem i amb els quals s'hi sent plenament identificat.

La Flor de Nadal diverteix, il·lusiona i commou; però també fa pensar. Ajuda a profunditzar el gran misteri del Verb fet Home.

Constitució de la Comissió de la infància a Barcelona

S'ha constituït a Barcelona la Comissió de la infància del Secretariat de Justícia i Pau. Aquesta Comissió, nascuda amb motiu de diferents iniciatives i contactes realitzats durant l'Any Internacional del Nen, es configura com un aglutinant d'aquells organismes de signe cristià que s'hi vulguin unir i, mitjançant un treball pluridisciplinari, s'interessa per tots els aspectes, necessitats i drets dels infants i dels pre-adolescents.

70 religioses de tota l'archidiòcesi, a Falset

Organitzada per la Delegació Diocesana de Religiosos u dintre del Pla diocesà de formació permanent, ha tingut lloc a Falset una Trobada per a religioses.

Hi han concorregut 70 religioses de les diferents Congregacions que treballen a l'archidiòcesi de Tarragona.

El tema central de la Trobada fou explicat pel P. Evaristo Renedo, C. D., qui també orientà el treball de reflexió personal i per grups.

Celebrades amb diferents actes

Noces d'argent sacerdotals a la diòcesi de Barcelona

BARCELONA (Barcelonès). — Els sacerdots ordenats l'any 1954 a l'archidiòcesi de Barcelona han celebrat amb diferents actes l'efemèrides del XXVè aniversari de l'Ordinació i de la Missa Nova. En la foto es veuen junt al cardenal Jubany en la cripta de la Catedral de Barcelona.

Mossèn Pere Ribot ha dedicat a mossèn Josep Batllé i Maurer i a cadascun dels seus companys la següent i inspirada poesia amb motiu de les seves noccs d'argent sacerdotals:

*Sóc sacerdot del Crist de
fa vint-i-cinc anys.
M'he donat tot. Sóc fill de la
teva paraula,
oh Crist! Camí per la llum, i
els meus afany
és trobar-te entre els homes
junts
a la teva taula
i mengin pa d'amor, carn i sang
del meu Déu
i que fan immortal la vida breu.
El cor del sacerdot vessa de caritat,
és un cor devorat, cremat, fet
pols i cendra*

*en bé del món i es dona de bon grat,
pacífic, sedejant, i comprensiu,
i tendre.
Vint-i-cinc anys servent del Crist,
la plenitud.
L'Església respira la meua joventut.*

Mossèn Pere Ribot

L i XXV anys de religioses.

A la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, el cardenal Jubany presidí l'eucaristia convocada per a celebrar el Jubileu de les religioses de la Diòcesi que enguany han complert els 50 o 25 anys de la seva vida consagrada al Senyor.

El Temple estava ple de gom a gom i les que celebraven les Noccs d'or ocupaven els seients del presbiteri.

El cardenal Jubany en l'homilia es dirigí primer a les de l'edat jubilar ressaltant las vicissituds de la vida de l'Església i del món per les que han travessat aquestes Germanes, especialment amb la renovació promulgada pel Concili Vaticà II, i expressà el seu profund afecte i agraïment a totes les religioses que amb el seu testimoni i el seu treball apos-

tòlic tant contribueixen a la vida i a la pastoral diocesanes.

En la seva exhortació es referí a la doble vertent de la religiosa: el seu ésser de consagrada i la seva missió a l'església. En la línia de la seva consagració demanà a totes les religioses l'esforç d'una constant renovació y fidelitat sense límits a la pròpia vocació, i en la línia de la missió, es referí a la relació de la religiosa amb l'Església particular, els parlà de la responsabilitat en el compliment del propi treball apostòlic i de discernir els signes dels temps segons Déu i de la coordinació per a obtenir que tot es faci dintre d'una pastoral de conjunt.

El senyor cardenal acabà l'homilia fent unes reflexions concretes sobre el moment de la vida de les religioses avui i aquí, referint-se a l'obediència en escollir treballs humils i en la qualitat de signe que han de ser les seves vides personalment i comunitària davant dels homes i en el seu apostolat; també en les institucions pròpies que s'han de conservar, com en la seva presència en les institucions no eclesials que ha de ser sempre presència evangèlica.

Acabada l'al·locució, el senyor cardenal formulà les preguntes rituals de renovació dels compromisos religiosos.

Balanc de final d'any

En acabar-se l'any 1979 i començar la desena dels 80, hom no pot menys que mirar enrera per a recordar les coses bones que ha viscut en els últims dotze mesos y poder, així, agrair-les a Déu. Una de les notícies realitats que ha viscut el nostre poble, en l'any que ara acaba, és l'aparició del setmanari, amb format de periòdic, CATALUNYA CRISTIANA per part de Mn. Joan E. Jarque i Jutjar i un equip de col·laboradors.

Escriu aquest article al tren, camí de Manresa. Fa un moment, en el quiosc de l'estació subterrània de la plaça de Catalunya de Barcelona, he vist en dos munts un de l'edició catalana i un altre de la castellana — el n.º 10 d'aquesta publicació que es substitueix a «Setmanari Popular d'Informació i de Cultura Religiosa». La aparició renovada setmanal a setmana de CATALUNYA CRISTIANA ha d'implir de joia el catòlic català i fer-li donat gràcies a Déu, i als homes que més directament fan aquesta publicació. Avui dia, quan resulta tan difícil tirar endavant un periòdic — en són prova els tancaments i la crisi freqüents en aquests mitjans de comunicació social — l'aparició de CATALUNYA CRISTIANA constitueix un petit miracle setmanal.

He viscut molts anys a Estats Units i en aquell país la comunitat catòlica sosté alguns setmanaris d'informació del tipus de CATALUNYA CRISTIANA, que es distribueixen per subscripció y per la venda a les parròquies i esglésies públiques de tot el país. Potser algú em retindrà que en aquell país, on els catòlics són encara una minoria, aquests setmanaris són necessaris per a mantenir-los ben informats i formats en els esdeveniments eclesials i en la doctrina cristiana que ha d'il·luminar llurs vides. Però aquí, a Espanya, on pràcticament tots som

catòlics, i la premsa publica moltes notícies de caire religiós, no sembla necessària aquesta publicació setmanal. Potser sí; Però no tot el que no es necessari deixa, per això mateix, de ser útil i, a vegades, molt útil. Els diaris, certament, publiquen aquí notícies religioses, però cada dia son menys els que tenen una secció dedicada a reproduir notícies i comentaris amb recte criteri cristià i, malauradament, les notícies que publiquen moltes vegades son fragmentàries i mancades d'una orientació segura. A més, la realitat catòlica, universal, de l'Església i de las comunitats eclesials locals, és molt més rica i variada del que en un periòdic diari, sempre mancat d'espai, por oferir-se. CATALUNYA CRISTIANA compleix adequadament la seva funció i porta, a més de moltes notícies i dels discursos del Papa i dels bisbes, moltes seccions sobre la llar, diversions, etc.

CATALUNYA CRISTIANA està començant però és ja una realitat meravellosa. Em consta que el director està obert a totes les suggerències constructives que se li facin per a millorar la publicació, i es mou en un sentit de fidelitat a l'Església i del seny i a la tradició catòlica de Catalunya. El meu consell i recomanació als lectors d'aquesta columna es que es subscriuin al setmanari. Poden fer-ho trucant o escrivint a: CATALUNYA CRISTIANA, Carrer València, 244, 1.º, Barcelona-7; telèfon: 215.27.39. Poden escollir entre l'edició catalana o en castellà. I que consti que jo no formo part de l'equip de la publicació: la fan un grup de sacerdots i laics sota la seva exclusiva responsabilitat. Però com a sacerdot català, la considero també meua.

Dr. Ignasi Segarra

Aclariment d'un expert en dret canònic de Barcelona:

«Una cosa és un matrimoni real i una altra un sumilacre per tal de tenir publicitat de franc»

El nostre director ha rebut una interessant carta d'un lector que firma amb el pseudònim de «Un partidari de la claredat» sobre el sempre polèmic tema de l'anul·lació matrimonial. CATALUNYA CRISTIANA, davant la rellevància de la qüestió, ha considerat convenient demanar al doctor Malaquies Zayas, del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona, un article aclaridor sobre el tema, que tan pot servir com a resposta al nostre amable comunicant, com d'orientació general pels lectors.

La carta al director

A les mal anomenades «revistes del cor», s'hi publiquen reportatges sobre la vida pública i privada, sobretot amorosa, de tota mena de personatges i personatges que pul·lulen pel món social: polítics, artistes de tota mena, homes de negocis, etc.

Desitjo cridar la vostra atenció sobre els casos que es relacionen a vegades, amb nous matrimonis per l'Església, entre persones divorciades o bé en situació de nul·litat canònica matrimonial. Darrerament es dona com a notícia la possible anul·lació canònica del matrimoni cristià d'una conspícuà parella, quin casament es va produir a casa nostra, amb gran ressò degut al contexte socio-polític-religiós que imperava llavors.

Crec que convindria explicar al poble cristià:

1. — Quant i perquè s'otorga la separació i nul·litat del matrimoni canònic o sacramental.

2. — En què consisteix la separació de cossos i bens, la nul·litat del matrimoni i si aquesta existeix, en quins casos es pot tornar a contraure matrimoni, sempre segons el criteri i la normativa de l'Església.

3. — I en el cas de personatges famosos, amb gran projecció social, s'hauria de puntualitzar, amb una actitud resolta per part de qui correspongui, els termes precisos en que per part de l'Església s'han otorgat dispenses i s'han recuperar

drets civils i religiosos que es puguin exercitar casant-se de bell nou.

Considero que seria molt aclaridora una paraula d'orientació sortida a les pàgines d'un setmanari com CATALUNYA CRISTIANA, que crec molt preparat per a tractar aquests temes que són al carrer. No es tracta d'interpretacions noves, sinó de precisar els casos en que s'ha aplicat la doctrina de l'Església i llurs efectes.

La resposta d'un expert en dret canònic

Certament, no és el mateix, la separació que la declaració de nul·litat de matrimoni.

La separació conjugal es dona quant dos esposos no poden viure junts sense perill per la seva persona tan físicament com moralment. Si no existissin aquest dos perills, un jutge no podria reconèixer el dret a la separació, per exemple, si només fos un caprici o una comoditat per el consort que demana la separació. Si el dret es dona, això comporta que el jutge ha d'atendre la protecció de l'innocent i dels fills. Però la separació no deixa llibertat per a tornar-se a casar, senzillament perquè se suposa que aquell matrimoni fou celebrat vàlidament i bé, i de tots és sapigut que el que Déu ha unit, no pot desfer-ho l'home.

En canvi, la declaració de nul·litat de matrimoni, es dona quant el matrimoni es va celebrar amb condicions que no el feren vàlid, posem per exemple que fou imposat per la força, o entre persones, una de les

quals, el menys, o les dues, eren incapaces per a un compromís tan personal i perpetu com ho és el contracte matrimonial; o també quant el que volien els nuvis o un d'ells, era un simulacre de matrimoni, però no un veritable matrimoni amb el que Déu o l'Església proposen als que demanen celebrar-ho. Per a posar un exemple d'aquest darrer punt, potser el menys comprès per les persones humils, serveix precisament el trema de les revistes anomenades «del cor», quant fan referència a personatges del món consumista, que no volent un veritable matrimoni i per tota la vida, els interessa més l'espectacle que no pas el compromís, i en realitat no s'han casat. Sota la capa de la publicitat i de l'espectacle, el que han cercat és viure plegats amb apariències de legalitat. El greu d'aquests matrimonis aparents, no és en que un Tribunal Eclesiàstic seriós, i després d'examinar responsablement el procés judicial, digui que aquell matrimoni no val, que no és legal, sinó que aquests personatges se'ls permeti casar-se una altra i més vegades i en semblants condicions. Resumint, no ha d'extranyar a les persones que han celebrat llur matrimoni conscientment i amb tots els requisits, hi ha d'extranyar a ningú que coneixi bé la doctrina sobre el matrimoni, que persones sense principis facin un simulacre de matrimoni com si es tractés d'una pel·lícula més.

Es un simulacre, no una realitat. En quant a poder celebrar nou matrimoni, si el primer s'ha declarat nul·l, això significa que no hi hagué tal matrimoni; és com si els dos consorts fossin solters i llavors, més que un segon matrimoni, el que farien si aquesta vegada ho fan conscientment i amb tots els requisits, és celebrar el matrimoni, doncs el d'abans no ho fou.

En quant al divorci, s'ha de precisar el següent:

1. — El divorci no entra en la doctrina sobre el matrimoni, doncs tant

Quan les celebritats de les revistes del cor es «descasen tan fàcilment...»

el matrimoni-institució de dret natural pels o cristians, com el matrimoni-sacrament pels cristians és indissoluble. Tot el que atempti contra aquesta naturalesa del matrimoni establert per Déu, és un mal. Per això el divorci com a tal, és pernicios per a les persones, per a la família, pels fills i per la societat. Per això l'Església mai podrà introduir el divorci en la seva doctrina.

2. — Quant a un Estat, a nivell de legislació civil, s'hi introdueix la llei de divorci, en bona consciència, cap cristià ni cap ciutadà que admeti

l'indissolubilitat del matrimoni pot acollir-se a aquesta llei. Els que s'acollenixin a ella, o bé ho faran perquè no els importa el matrimoni com a tal, o bé perquè encara que saben que no fan bé, i comprometen la seva consciència, els sembla que així solucionen la seva situació de fet, per exemple el viure separats, o abandonats de l'altre consort; o senzillament per a justificar davant la societat una situació com ho és per exemple, haver-se posat a veure amb una altra persona que no és l'esposa o la esposa.

Hi prendran part un centenar de delegats

Girona: Preparatius per a la Jornada de Pastoral

GIRONA (Gironès). — La diòcesi de Girona també prepara la seva «petita assemblea». En efecte, pel gener tindrà lloc a Banyoles la primera fase de la Jornada Diocesana de Pastoral, en la qual hi prendran part un centenar de delegats elegits pels preveres, religiosos i laics.

Respostes desiguals

Es va començar a llançar aquesta campanya per comarques sota la responsabilitat de la Vicaria de Pastoral. Un ampli qüestionari assenyalava el treball: una reflexió sobre el canvi actual (nivells de: matrimoni-família, canvi cultural i sociopolític), un anàlisi del què fem i del què cal fer a nivell de resposta pastoral. Les respostes d'acció, però, es treballarien i decidirien en la Jornada conclusiva d'aquest treball. Aquests temes els han seguit grups de capellans (pràcticament tots els arxiprestats) uns trenta grups de laics i set de religiosos.

Com ha anat? El treball i la participació han estat constants al llarg del curs, però desigual quant a la profunditat de les respostes. Hi ha una certa esperança, sense massa engrescament. Pel que fa als capellans el treball s'ha il·luminat doctrinalment i espiritualment buscant l'ajut d'experts de fora diòcesi com Mn. Joan Batlles de Barcelona i Mn. Ramon Prat de Lleida.

Laics i religiosos

30 grups han treballat els qüestionaris durant el curs. El mes de juliol es va preparar la ponència i a l'estiu

s'hi afegiren altres grups de parròquies i de moviments fins a un total de 50 grups. El 20 d'octubre va tenir lloc la Jornada de Laics (als Salesians).

Només 7 grups de religiosos van treballar els qüestionaris, però a finals d'estiu la Delegació Episcopal de Religiosos va interessar-hi totes les comunicats també les seves propostes elegint 20 representants de les diverses activitats i serveis que tenen al bisbat.

La participació dels religiosos ha estat més difícil. Els religiosos preveres hi prenen part juntament amb els preveres diocesans: tindran 4 representants a la Jornada. Els germans dedicats a l'ensenyament, després de dues reunions informatives també participaran a la Jornada amb un representant per comunitat.

La Jornada Diocesana

Després d'aquesta «assemblea es-campada» a través del treball de tot un any i amb la participació per separat dels preveres de cada zona, dels laics i de les religioses, ara, cal fer la síntesi conjunta. Aquesta es farà en dues parts: a la primera hi prendran part només uns delegats (un centenar). A la segona fase, tot-hom.

A Banyoles els dies 12-13 i 19-20 de gener es farà el treball de la primera fase. Participants amb vot: 37 preveres, 35 laics, 20 religioses, 11 religiosos.

Joan Buequets

Dels nostres bisbes

Concepte cristià de la vida

Estem a punt de celebrar la festa del Nadal. La commemoració del naixement de Jesús a la cova de Betlem —com a fet històric, però essencialment religiós— ens convida a tots a pensar seriosament.

Avui hi han molts que afirmen que el concepte cristià de la vida és alienant. ¿Què es vol dir amb això? ¿De quina vida es parla? Ara jo penso en la vida cristiana. Aquesta vida que obre l'horitzó no només a les realitats del més enllà, sinó principalment a la realització de «l'home nou» concebut segons Crist. Un home nou que no es tanca en si mateix egolàticament sinó que projecta i realitza els valors evangèlics en totes les realitats temporals, com són, per exemple, la família, la cultura, el treball, l'economia, la política. Es pot qualificar —sense faltar a la justícia— com alienant aquest concepte de la vida?

El concepte cristià de la vida dona plena importància a tots els problemes de les realitats temporals i no permet que l'home es tanqui en les coses materials, empresonat per elles; permet a l'home la plena llibertat de donar un sentit just i recte a les seves accions, individuals i comunitàries. Encara més; el concepte cristià de la vida constitueix una veritable prova per l'home: per la manera de pensar, pel seu cor i per la seva voluntat, per la veritat i per l'amor.

El Papa Joan Pau II parlà a Mèxic a la joventut universal d'aquesta «prova» que comporta el concepte cristià de la vida. Els ha dit aquestes paraules: «No es pot reduir l'home a l'esforç de les seves realitats materials; no es pot amidar el progrés només amb els valors de l'economia. La dimensió espiritual del ser humà hi ha de trobar el seu lloc just. Perquè l'home es troba a si mateix en la maduresa del seu esperit, de la

seva consciència, de la seva relació amb Déu i amb el proïsme. I afegí amb èmfasi: «No tindreu un món millor, ni un millor ordre de vida social, sino es dona precedència als valors de l'esperit humà. Recordeu-ho bé: vosaltres que desitgeu amb raó una canvia per aconseguir una societat millor i més justa; vosaltres, joves, que justament refuseu tot dany, discriminació, violència, turment, en relació amb els homes».

La deguda atenció a l'ordre moral ens fa contemplar l'home en tota l'amplitud d'horitzó de la seva vida. Aquest ordre moral no pot ser considerat només des d'un punt de vista parcial. La totalitat de la seva existència exigeix que es tingui en compte la integritat del seu ésser. Llavors l'encontre amb Déu és necessari i l'encontre amb Crist es converteix en una font de llum i de perfecció humana. És l'encontre amb qui té el «seber» de la gran veritat que s'anomena «amor». L'home ha de deixar-se «conèixer i conduir» per Ell. A fi que tots dos —Crist i l'home— facin junts el camí de la vida. L'home d'avui —sobretot els joves— moltes vegades es troba perdut en mig del món massificat que l'envolta. Per això necessita un amic que l'acompanyi. Així podrà conèixer el camí de la seva vida i el terme de la seva ruta.

Val la pena viure segons el concepte cristià de la vida? Com Crist ens ho ensenya. Aquell que aïr, avui i demà el camí, la veritat i la vida.

Us desitjo a tots un sant i joïós Nadal. Que la pau, l'amor i l'esperança regnin en les vostres llars durant aquestes festes. Amb la meua benedicció.

El Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

A La Pobla de Montornès

Un Pessebre Vivent amb el gust casolà de la terra.

LA POBLA DE MONTORNÈS. — La Pobla de Montornès que s'aixeca en un bell indret de la comarca de Tarragona i a quatre quilòmetres del mar, arrenca el seu origen del vell castell de Montornès, que ja és documentat del segle XI.

Allí, als voltants d'uns enderrocs plens de història patrí, a redós de l'actual Santuari de Montornès, un centenar de veïns del poble ofereix els mesos de desembre i gener un bell espectacle. És un missatge de pau i benaurança, de joia i desig d'un viure millor.

Aquest missatge de bona voluntat, s'enmarca en un Pessebre Vivent, quart any de la seva realització. Música, llum i color envolten el turó que per uns dies irradia, als qui el visiten, història i tradició perquè aquest Pessebre Vivent ofereix, amb plenitud i senzillesa, i en dotze escenes, les pàgines bíbliques del Naixement de Crist i les del gust casolà de la terra; des d'aquell missatge de l'Encarnació, a l'apoteosi festiu de la família catalana al voltant de la llar i el pessebre.

Es, doncs, un espectacle eminentment nadalenc; és l'esforç d'una gent que deixant els propis sentiments s'uneix en unes diades cabdals per a oferir al visitant una bella representació seriosa i espiritual. És el resultat d'una voluntat i un sacrifici dignes d'un reconeixement sincer quan el materialisme envaeix bona part de l'activitat humana.

No és que volgüem fer-ne propaganda; però creiem que el nostre esperit necessita, almenys unes hores, pau i repòs interior, que en aquest cas només es trenca per cantúries de benaurança i desig de bona voluntat a tots els homes. El «Pessebre Vivent» de la Pobla de Montornès creat per gent de tota edat i condició ens acull perquè poguem gaudir d'un espectacle digne de la més gran lloança. Al so de notes solemniales i populars, de variats multicolors, els personatges, els veïns d'un poble, ofereixen amb afany i sacrifici la grandiositat d'un Pessebre Vivent. I esperem, de cor, la vostra visita.

Jordi Morant i Clanchet

Ascó. — Costums Nadalenques

La bufa de matines de la missa del Gall

De sempre que he vist per petar la Bufa de Matines a la missa del gall a la meua parròquia, fins que, ignorant el seu significat, ja fa uns quants anys, un rector la va prohibir.

Restava, doncs, la bufa de matines, com una de tantes tradicions perdudes per força, però no obligades.

— Vet aquí, que tot estudiant la nostra història passada, especialment el drama de l'Expulsió dels Moriscos de l'Ebre, els únics que foren protegits, i dels quals molts aconseguiren lliurar-se de l'Expulsió, gràcies a la intervenció d'un bisbe de Tortosa, D. Pere Manrique, però d'altres no pogueren emparar-se sota la seva influència, car no volien renunciar a la seva religió mahometana i costums.

784 Moriscos

Dels pocs pobles que sofrien el flagell de l'expulsió, Ascó n'és un.

Foren 784 moriscos expulsats l'estiu de 1610, embarcats al port dels Alfacs, juntament amb la resta de moriscos: 41.952.

Els que quedaren, gràcies a la intervenció del Bisbe de Tortosa, D. Pere Manrique, quan era Virrei de Catalunya, no restaren lliures de indagacions, car els consideraven cristians nous, i que solament s'havien convertit per no ésser expulsats, com va passar amb els que va botejar Sant Vicent Ferrer, i segons testimoniatge del bisbe de Segorb:

«...Ninguna diferencia había entre ellos y los cristianos... pero, confesaron haber sido y ser todos los días moros y haber tenido, creído y guardado la abominable secta de Mahoma».

El Duc de Lerma, encarregat de la revisió dels moriscos, sospitava de tots, i no parava d'investigar i d'informar el Rei; el Rei amb cartes de 12 de febrer i 17 de març de 1615, ordena al bisbe de Tortosa una secreta inspecció de com vivien els moriscos, cristians nous, autoritzats a quedar-se; i el bisbe, li escriu:

«...He hecho las diligencias que con secreto y sin ruido he podido para enterarme que tantas son las familias de cristianos nuevos de moros que hay... la cual es sacada de las respuestas y relación que me han hecho los Retores...»

«Comen tocino»

A la relació que envia de tots els moriscos o cristians nous autoritzats a quedar-se a la seva diòcesi, trobem per l'Ebre, de tots els pobles, una cosa essencial: «Comen tocino»...

Referent a Ascó diu:

«En esta villa hay once casas de cristianos nuevos moriscos mezclados con cristianos viejos en casamiento y entreveradas las casas. De éstas hay relación que unas son de los que no fueron expulsados que decían tenían licencia de D. Pedro Manrique, obispo de Tortosa, siendo Virrey, otras de los que se han vuelto».

«Hacen buena relación de que comen tocino y beben vino y hacen devociones y viven pública y secretamente como verdaderos cristianos. Hay relación de que no se conoce inconveniente de quedar éstos, ni se ha oído recojan bandoleros, salvo uno, cristiano nuevo, que recogieron unos parientes suyos».

«Esta es la relación de dentro de Ascó, pero fuera no se tiene buena opinión de los cristianos nuevos de aquella villa, y por sospechosos fueron casi todos expulsados...».

O sigui, que per demostrar que els moriscos o cristians nous eren, veritablement, cristians, de nom i de fets, calia, sobretot, menjar tocino.

La noche de Navidad

I per demostrar que menjaven tocino, a Ascó, la «nit de Nadal» a la «misa del gall» feien «petar la bufa de matines», car la bufa era la bossa dels orins dels tocinos que mataba cada casa, s'inflava con un globus, es deixava assecar, i per Nadal tothom a fer-la petar a l'església per demostrar la seva cristiandat, era com un crit de festa:

«Som cristians, perquè mengem tocino». El menjar tocino, està totalment prohibit als mahometans.

Carmel Blarncs

El Nadal de Salvat-Papasseit

Quan arriba Nadal algú ens porta l'emotiu poema de Joan Salvat Papasseit que ha esdevingut una de les composicions més divulgades de la poesia catalana, en aquesta darrers anys. Poc s'ho pensava quan el va escriure! I encara menys podia pensar que hom li donaria un marcat sentit protestatari, que no és ben bé, em sembla, en cap dels més íntims poemes d'un home tan idealista com ell fou.

Bé és veritat que l'idealisme era conseqüència d'una vida absolutament desgraciada. Quan alguns amics l'endugueren cap a les lletres catalanes, trobà un consol en la poesia, i amb els propis desigs passats per moltes variades lectures, es bastí la figura del poeta heròic. En un dels seus escrits en prosa esmenta Emerson: en la figura del poeta omniscient que també atragué Maragall. És a dir, el poeta, l'home de cor, que predica l'afecte i l'esperança, que s'expressa amb una gran llibertat, que duu una llum interior que fa vàlids tots els seus mots. I com Maragall — això ho han remarcat molts crítics — era ell mateix un home de cor, que sentia la vida en la proximitat del carrec i la intimitat de la llar; que era capaç de viure en esperit cristià, que ell oposava a «catòlic», o sigui a l'organització i als formalismes de l'Església. Com s'oposava, en fi, a tota mena de formalismes. Se sentia atret pel gust franciscà de la pobresa i l'amor. I per la veritat.

La força que deriva del propi poeta heròic és la seva autèntica sinceritat que preval sobre les formes escrites, i en aquests casos no li cal subtilitzar-les ni estrafar-les amb innovacions gràfiques. A més, com

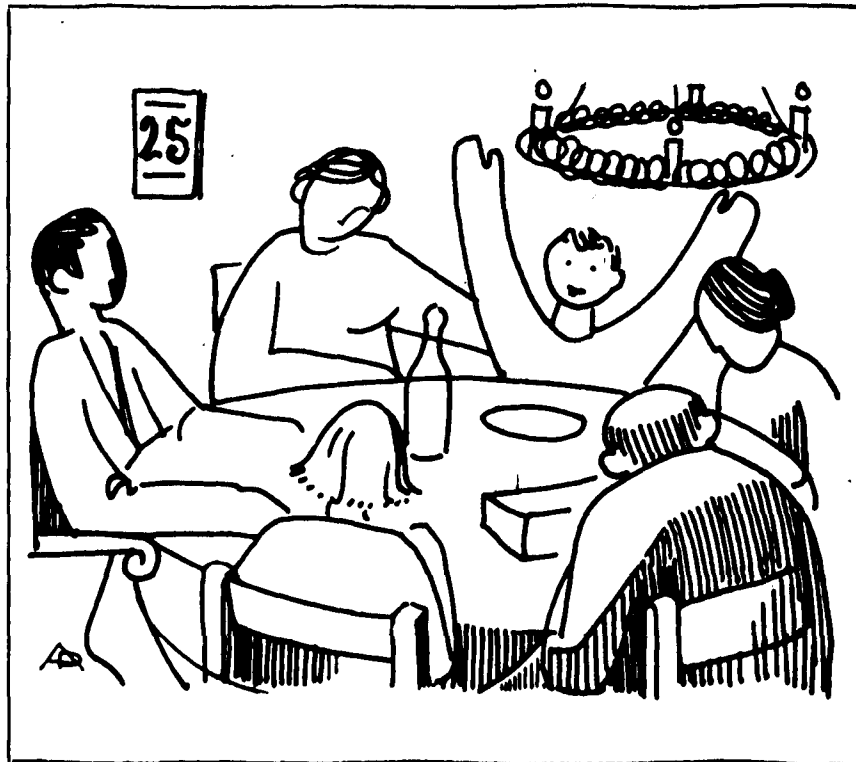
tots els barcelonins vivia la tradició de les festes cristianes, i amb elles, la de Nadal, ben associada amb la joia familiar.

Així, a la primeria que escrivia versos en català, compougé el poema de la intimitat, de la pobresa i de l'esperança de Nadal. Devia ser l'any 1920. Recordem-lo mentalment. El fred de la nit, pels carrers de la Barceloneta, per on passen xicots sonant la simbomba fosca de so, de tradició confusa, de joia misteriosa. Els carros que fan grinyolar l'empeдрat, duen els apís i altres menges a la plaça: els apís eren una verdura gairebé típica. I dintre casa, la seva família que esmentà en una postal adreçada a la seva filleta, que encara no la sap llegir. «Digue-li a la mare que faci pollastre i torrons. Digue-li a l'oncle que pagui el xampany i que no sigui ranci (...) Digue's a la tieta que pagui les neules». I a l'àvia que pagui el que falti... L'any que ve tu ja em faràs la dècima i aleshores el papa ho pagarà tot sol». Poc devia haver canviat de l'any passat ençà, quan escrivia el bell poema. Però ara l'any 1921 l'autor era en un sanatori a Cercedilla, de la «Sierra madrilenya. Ple d'enyorança, del Nadal domèstic dels anys anteriors i frisós en l'esperança dels que vindrien. A casa seva plomaven el gall, a la cuina mateix, com solia fer-ho tothom en aquella temps tan poc industrialitzats, quan menjar pollastre era cosa de gran festa. En els piosos humils, com el seu, el gas funcionava tirant-hi peces de deu cèntims, amb les quals els pobres pagaven per endavant la fracció de metre cub de combustible equivalent a la modesta quantitat. Quan s'acabaven

les monedes, la claror minvava fins a extinguir-se. «Amb el gas tot encés...»

Aquell vespre, doncs, no venia de deu cèntims. I menjarien api amb el pollastre, i torrons, com els seus amics benestants. El poeta s'aparta per mirar el firmament — la lluna — com feia sovint. Havia escrit en altre lloc: «Cada u que mira enlaire és una part de Déu. M'he adonat conta que sóc una part de Déu». De vegades ni ens en recordem. Pensava en l'endemà: molta gent aniran a passeig, duran vestits o sabates noves: «Per Nadal, qui res no estrena res noval», algú els dirà: «Aquest no es fa amb pobres», o, «Mira-te'l, ja no es recorda dels pobres!», i se sentiran admirants, cofois de llur modesta alegria material. I com si ho presentís diu amb el mateix sentit «Demà, asseguts a taula, oblidarem els pobres», i la reflexió immediata «I tan pobres com som», com una explosió de la veritat, d'aquella manera tan clara que només es pot dir en els versos. En aquella hora «Jesús ja serà nat», pobre com nosaltres, i de dins de la seva establia i alhora del cel estant, «ens mirarà un moment a l'hora de les postres», al punt sublim de la nostra cohesió en la fugaç disbauxa — el xampany de l'oncle, les neules... «I després de mirar-nos arrencarà a plorar», de veure'ns tan pobres i tan conformats: no pas perquè en un moment d'eufòria casolana, tan afanyada, reclusos en l'escalf ocasional del braseri hàgim oblidat el nostre proïsme. Serà un plor com el del poeta, amb llàgrimes d'esperança.

De les rastres de la devoció cristiana, de les lectures dels llibres sagrats, i d'una certa inquietud religiosa són freqüents en els textos en prosa de

Salvat-Papasseit. Eren records antics o lectures tan llunyanes, o bé l'amor incessant envers els pobres — pobres com ell —, l'admiració pels infants: la netedat del cor i del pensament. Li mancava la Fe, és cert, però sabia que existia, i que molts dels seus amics hi vivien. La Fe no deixava d'inquietar-lo: «Tan és embrotada una manca de fe com una fe absoluta». I en un terme mig s'aferrava a l'esperança, en el demà segur i tan efímer que es confon amb l'eyorament. Un malalt com ell tenia, de segur, l'esperança pròpia del seu estat, com un cristià que vacilla i mai no cau del tot. Que es limita al demà sense preveure cap eternitat sobrenatural, perquè desitja viure.

Després llegiré el singular poema de Totfenyor de demà, que també

vaig aprendre e la meua infantesa, i hi reviuré la ciutat d'aquells temps. Quantes coses han canviat, o han desaparegut, menys l'esperança! Perquè el poeta ens la comunica encara, en la seva alta missió de dir els mots i els sentiments col·lectius; però sobretot perquè es diu sincerament ell mateix, tal com és — i com som — en el dolor i la innocència, i en aquella esperança dels nostres Nadals de sempre.

Morí quatre anys després, en un pisot sordid del carrer de l'Argenteria. Agonitzava en la revolta interior de sentir-se hiurar l'esperança quan se li extingia la claror. El relat que ens n'ha pervingut és tristíssim. Jesús hi devia plorar una altra vegada.

Oswald Cardona

Segons medis juristes de Madrid

Els acord amb la Santa Seu farà més difícil la Llei del Divorci

MADRID.— L'acord jurídic firmat entre el Govern Espanyol i la Santa Seu va suposar una molt notable dificultat per a la llei de Divorci, segons han manifestat a Europa Press medis jurídics.

Els mateixos medis han assenyalat que, d'acord amb l'article 94 de la Constitució, un cop publicat l'acord en el Butlletí Oficial de l'Estat, l'acord "formarà part de l'ordenament intern i les seves disposicions sols podran ser derogades, modificades o suspeses en la manera prevista en els propis tractats o d'acord amb les normes generals del Dret Internacional".

Casos específics de dificultat

Com casos concrets de dificultat, els esmentats cercles han manifestat el següent:

— Es pràcticament impossible regular un únic matrimoni sense adjectius, quan l'acord d'Assumptes Jurídics afirma el matrimoni canònic amb totes les seves conseqüències.

— No es fa possible establir un procediment únic per a tot tipus de matrimoni, puix els diversos esborranys de Llei de Divorci parlen d'un expedient únic de control dels requisits necessaris per a contreure matrimoni realitzat davant d'un jutge civil, i, amb tot, l'article VI de l'Acord Jurídic parla de "matrimoni celebrat segons les normes del Dret Canònic".

— L'article VI de l'Acord Jurídic amb la Santa Seu posa especials dificultats sempre que es vulguin regular els efectes civils del matrimoni canònic per una llei civil. Concretament, aquest article diu: "L'Estat reconeix els efectes civils

al matrimoni celebrat segons les normes del Dret Canònic. Els efectes civils del matrimoni canònic es produeixen des de la seva celebració" i per al ple reconeixement d'aquests efectes civils n'hi ha prou amb una certificació eclesiàstica enviada al Registre Civil.

Solucions

Davant d'aquests fets, les úniques solucions possibles són les següents:

- Regular un divorci civil que afecti exclusivament als matrimonis celebrats davant d'un jutge civil.
- Esperar un cert temps per a revisar l'Acord amb la Santa Seu.

puix no té sentit derogar un conveni acabat de ratificar.

— Un dubte d'aquest tipus requereix converses prèvies i l'article VI de l'Acord Jurídic estableix que "la Santa Seu i el Govern espanyol precediran de comú acord en la solució dels dubtes o dificultats que puguin sorgir en l'interpretació o aplicació de qualsevol clàusula del present acord, inspirant-se, per això, en els principis que l'informen".

— A més, l'article precisa que l'Estat Espanyol reconeix a l'Església Catòlica el seu dret de jurisdicció i, per tant, els matrimonis canònics es regiran per les normes canòniques i no per les civils.

Mons. Cases, bisbe de Castelló

«Tenim consciència de fer un favor a la societat»

CASTELLO.— Comentant el recent document de la Conferència Episcopal sobre el divorci, el bisbe de Castelló, mons. Cases, escriu: "Tenim consciència de fer un favor a la societat". Després de transcriure alguns textos del document, escriu: "La veritat del que diem els bisbes i el Vaticà II resta confirmat en l'experiència de cada dia. Entrar en una llar on s'estimen de debò, és respirar aire pur, que dona forces a l'esperit per a continuar lluitant pel bé de la societat.

Es molt fàcil atacar la família des de la inconsciència, la frivolitat, el fracàs o l'egoisme. Un gran

educador espanyol, proposa, cada any, als seus alumnes, una pregunta sobre el divorci. Molts, víctimes de l'ambient, són partidaris de trencar el matrimoni. La cosa canvia totalment quan s'els pregunta si volen el divorci de llurs pares.

Un dia, a l'Hospital de Castelló em vaig emocionar al constatar amb quina força rebutjaven el divorci un grup de matrimonis. A cada parella hi havia un o una greument malalt, "fins a la mort" deien tots.

Davant l'onada de depredacions

L'Església de Burgos defensa el seu patrimoni artístic

BURGOS.— La diòcesi de Burgos pren mesures urgents per a la defensa del patrimoni artístic de l'Església. En una reunió que ce-

lebraren els arxiprestos de la diòcesi amb la Comissió Diocesana del Patrimoni Artístic es van estudiar especialment els problemes que

suscita la recollida d'objectes artístics: dificultats d'organització, de selecció d'objectes i de manca de mentalització dels habitants dels pobles davant d'aquesta necessitat.

Es va acordar com a urgent la recollida d'objectes artístics i, s'assenyalaren 21 centres receptors dels dipòsits. Els passos per a la recollida d'objectes preveu la formació d'una comissió parroquial formada pel sacerdot i alguns seglars responsables i la formació d'una comissió a cada Arxiprestat, també mixta. Es determinaren els tràmits de les actes de trasllat i dipòsit que han de fer-se i s'ocordà sol·licitar del Governador Civil de Burgos l'ajuda necessària per a la realització d'aquesta campanya, insistent als alcaldes de la província sobre la gravetat i la urgència del problema i sol·licitant la seva col·laboració i la del veïnat en la defensa del patrimoni artístic.

Teletipus

Vitòria: Problemes del Seminari

"De cara al Seminari, uns enyoren el passat i desconfien de la seva significació actual, es mostren escèptics dels seus resultats, pensen que els mètodes educatius que s'utilitzen són ineficaços si no perillosos. Altres, a l'extrem oposat, preveuen la fi imminent del seminari.

Es ben segur que sota d'aquestes posicions batega un fons de bons desitjos, d'amor a l'Església i voluntat d'encertar en un problema tan difícil", escriu mons. Larrauri, bisbe de Vitòria.

Burgos: «Viure el Crist en els ancians»

"Els camins del món no condueixen al paradís perdut", dou l'Arquebisbe de Burgos, mons. García, en una carta pastoral publicada amb motiu del "Dia del anciano". Després d'afirmar que l'home ja està buscant la forma de justificar la manera d'eliminar aquells a qui l'edat i la malaltia els ha robat les forces i la vigoria, manifesta: "L'home sapiens, en aquesta hora de materialisme rabios i agressiu, aparta del seu camí allò que destorba el seu plaer: l'infant, abans de neixer, i l'ancià".

Saragossa: Campanya de Nadal a les barraques

La Campanya de Nadal d'enguany es dedicarà, a Saragossa, al tema del barraquisme. A saragossa hi ha, encara, unes 500 barraques. La Campanya vol portar a la consciència dels cristians l'existència del problema i, alhora, obtenir recursos econòmics per a atenuar-lo.

Barbastro: «Contra el desencís, l'esperança cristiana»

"En un temps com el nostre en el que s'adverteix un cert desencís, desànim, cansament i frustració està bé que revifem l'esperança cristiana", escriu el bisbe de Barbastro als seus fidels explicant el profund sentit de l'Advent.

"Celebrem i vivim l'expectació amb la seguretat que complirà l'objecte de l'espera. Conectem en aquest temps amb l'expectació de tota la humanitat, des del seu començament, a la vinguda del Salvador".

Oviedo: «La fe cristiana exigeix un canvi de mentalitat»

L'Arquebisbe d'Oviedo mons. Díaz Merchán, escriu sobre l'Advent, amb el títol "La fe, cambio de mentalidad", i analitza la dimensió de la fe personal, aplicada a Espanya: "pel fet que els espanyols visquem dintre de la influència cultural cristiana, viscuda en la família, en els costums populars o en l'ambient, no podem donar com assegura aquesta de personal en cadascú dels que considerem cristians, escara que, fins i tot, estiguin batejats i tinguin algunes pràctiques religioses. Una herència quasi biològica o cultural. Això que, a la meua manera de veure, constitueix un bé molt apreciable, té, en canvi, el perill que l'individu no interioritzi la seva fe, i caigui fàcilment en una activitat merament externa de religiositat".

El bisbe de Santander analitza l'aportació dels fidels

«L'ajuda econòmica, fruit de la consciència d'Església»

SANTANDER.— En una carta als fidels sobre l'aportació al sosteniment de la Comunitat Diocesana, el bisbe de Santander, en donar comptes del resultat de la col·lecta de l'any pasat diu "que si no s'ha obtingut el que era necessari es va aconseguir que la consciència d'aquesta comunicació de béns vagi creixent".

Mons. de Val expressa la seva satisfacció de "veure que la col·laboració dels fidels no ha cessat d'augmentar, i que aquest augment representa un pas endavant en la responsabilitat de molts cristians.

La confiança que varem posar en el fidels quan decidírem aquestes col·lectes va quedant justificada".

Es tracta, diu el bisbe, de proveir al sosteniment dels serveis diocesans. I escriu: "preferim que l'augment es vagi produint a to amb el creixement de la consciència de l'Església que la contribució diocesana exigeix. Perquè estem igualment segurs que una consciència eclesial que es manifesta en generositat econòmica es manifestarà paral·lelament en generositat apostòlica i evangelitzadora, al prendre cadascú el seu lloc actiu en l'Església".

DANONE

«Aquí va néixer Jesús de la Verge Maria»

Betlem: On la nit de Nadal és ben dife

Malgrat que avui el turisme i els mitjans de comunicació social escursen les distàncies, referent a certs punts geogràfics del món en tenim poca informació. Com és ara, sobre la ciutat de Betlem. Es interessant pels cristians conèixer la Betlem antiga i la d'ara, sobretot en aquests dies del Nadal en què tot el món recorda aquesta ciutat com a signe de pau internacional.

La ciutat de David

Betlem, en temps pretèrits, la coneixem per la Bíblia (com la mirnosa donzella de frescor rural i camperola); rememora corrandes bucòliques, gestes i proeses divines, però també tragèdies humanes. Els camps de Betlem foren escenari dels idil·lis amorosos de Ruth la moabita, i el betlemita Booz, la descendència del qual no podia ésser més gloriosa. Ambdós foren els besavis del gran rei David, el vailet que va matar Goliat; forjador, després, de la dinastia i de la grandesa del poble israelita que, assoleix en la seva persona les esperances messiàniques.

«En la plenitud dels temps»

Tots sabem que a la ciutat de Betlem li fou atorgada una altra glòria molt més gran: el naixement de l'autèntic David, el vertader rei d'Israel. Aquest és l'esdeveniment històric que ha fet mundialment famosa a Betlem. Ja el profeta Miquees, fa aproximadament dos mil set-cents anys, havia anunciat profèticament que el naixement del Messies s'esdevindria en aquesta ciutat: «I tu Betlem», malgrat que siguis la més petita entre les famílies de Judà, de tu sortirà aquell que ha de dominar a Israel» (Miq, 5,1).

La història de Betlem en l'època de Crist cal teixir-la a base d'escasses notícies que ens donen els evangelistes. Era com el cap de partit, i per això era també un dels centres de l'empadronament. I així el Senyor es va servir d'una ordre de l'emperador romà per portar a terme els seus designis. Mercès a l'edicta que ordenava empadronar-se cada u en la seva ciutat natal, Josep i Maria feren

camí de Natzaret a Betlem, perquè ells eren «de la casa i de la família de David».

Sabem que Jesús va néixer en una cova dels vorals de Betlem. Així ho ha cregut i ensenyat sempre la tradició cristiana, des de sant Justí (any 125) fins els nostres dies. L'evangeli de sant Lluc, implícitament parla de la cova, quan recorda que «no hi havia hostal per a ells», i que fou «reclinat en un pessebre».

Betlem, avui

He visitat Betlem, no fa pas gaires anys. Es avui una ciutat petita, com és ara Vic, Figueres o Balaguer, d'uns 16 mil habitants. Pels carrers empedrats i estrets es veuen artesans elxerits que treballen a la perfecció objectes de nàcar, de fusta, etc., d'altres betlemites

que es dediquen al cultiu i a la ramaderia.

Encara ara és poden veure i visitar en la rodalia de Betlem nombroses coves per l'eixopluc dels ramats, amb els seus pessebres, menjadores i obis, tallats a la roca. La cova o gruta que està sota de l'actual basílica de la Nativitat, recorda el lloc on, segons una antíquissima tradició, va néixer Crist.

Es baixa a la susdita gruta per dues escales. Tres altars assenyalen els diversos fets evangèlics esdevinguts a la cova. Una estrella de plata adossada sobre el paviment precisa el lloc mateix del naixement del Salvador, segons ho confirma la llegenda en llatí: «Aquí va néixer Jesús de la Verge Maria».

La nit de Nadal

Els betlemites saben viure la seva gran Nit, perquè són el centre de tot el món. A clara nit és més agradable anar a Betlem la vetlla del 24 de desembre, però el més sovint és que, a causa de la munió de turistes i pelegrins, vinguts de tot el món, «no hi hagi lloc per a ells a l'hostal...».

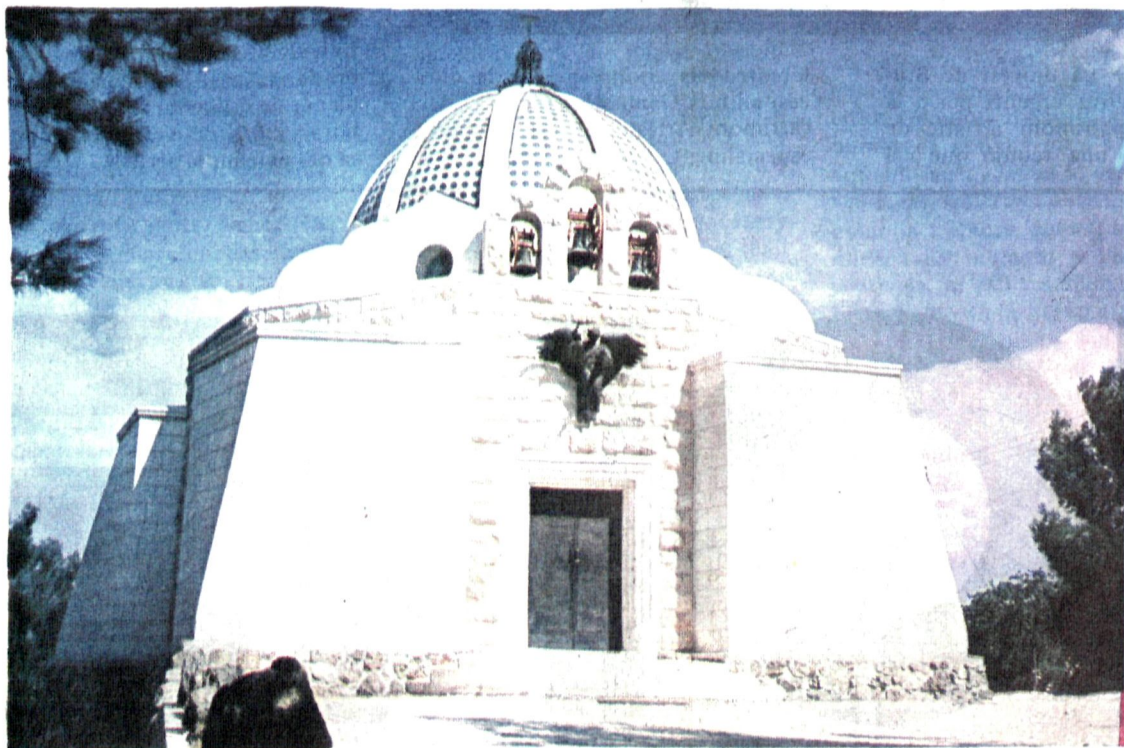
El culte catòlic és normal en aquell lloc i en aquella nit, però acabada l'Eucaristia, el Patriarca llatí pren en els seus braços la imatge del Nen Jesús —cal anotar-ho: és una talla cisellada per la firma barcelonesa, Butxaca—, i s'organitza la processó cap a la cova. Els pelegrins, curulls d'emoció, besen l'estrella de plata, que assenyalava on Déu es feu home, mentre el cor de framenors entona el cant, ple de contingut, que va sorprendre un dia els pastors: «Glòria a Déu en el cel i pau a la terra als homes que estima el Senyor».

Val la pena passar la nit de Nadal a Betlem!

El signe de Betlem

En la història i en l'actualitat, Betlem irromp sempre com a signe i contrasigne de la pau.

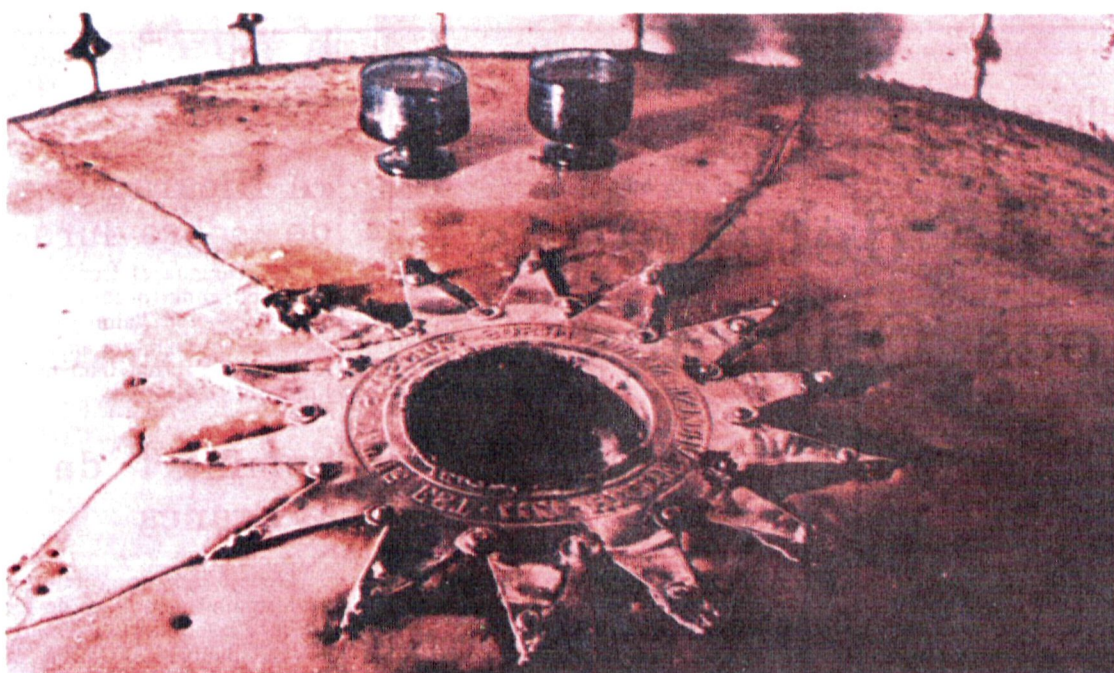
En la gruta de Naixement, que els primitius cristians havien fixat com lloc de pregària, l'emperador Adrià, introduiria el culte a Adón, amant de Venus. Un altre emperador, Constantí el Gran, després de la seva conversió al cristianisme, edifica una gran basílica sobre la cova, que defensaren a mort els creuats, però que

ferent

més tard cauria en poder de la Mitja Lluna.

Arriba sant Francesc d'Assís a Palestina i vol que els seus frares siguin portadors de la pau, sense creu i sense espasa. Parla amb el soldà, i aquell aspecte amable i humil del «Poverello» desarma la fúria i els sentiments bèl·lics del seguidor de Mahoma. Melek-el-Karnel autoritza els franciscans a romandre en tots els santuaris cristians. Precisament el primer grup de framenors que arribaren a Terra Santa havien vingut de Catalunya. Però la cobdícia del poder otomà provocaria, al llarg de la història, un con-

trasigne de pau. Molt bé escriu Chateaubriand que el Sants Llocs de Palestina «han estat pastats amb or espanyol i sang franciscana...».

Betlem, avui, continua en aquest signe de misteri i de contradicció. El 7 de juny de 1967 queia en poder de l'exèrcit israelià. Hi hagué destrossa, matança,

sang i mort. Es veritat que ràpidament s'han reconstruït els edificis i santuaris perjudicats. Les autoritats jueves gestionaren la pau amb els musulmans.

Però, malgrat tot, l'horitzó no concorda pas amb aquests auguris i amb aquestes generoses promeses. A Betlem, barrejats pels carrers, es troben soldats israelians armats fins a les dents i àrabs ferits, trepitjats i marginats. Els venguts i els vencedors. L'àrab humilitat amenaçant, i el jueu atenent els turistes amb la moneda de la cordialitat, que revertirà en dòlars.

Malgrat aquest signe de contradicció que descobrim al llarg de la història de Betlem, hi ha la cova humil, i al bell mig d'ella, l'estrella amb la inscripció: «Aquí va néixer Jesús de la Verge Maria».

Francesc Gamissans

Amb una mica d'imaginació i uns pocs mitjans...

Ensenyeu els vostres fills a construir el pessebre

Nadal torna, «torna sempre» com diria el nostre poeta Maragall. Ja se'n pot anar de vegades el seu esguard i restar sol l'hivern amb el fred i la neu. Torna, sobretot, en la llar. Cada any, si voleu, amb una faisó nova, però el Nadal serà sempre, a casa nostra, la festa gran de la família.

Si em preguntéssiu com una família pot celebrar el Nadal, jo suggeriria als pares: ensenyeu a construir el Pessebre als vostres fills. El Pessebre ha estat una d'aquelles tradicions cristianes que es perden en l'antigor i que cal que avui no mori.

Hi ha pessebres luxosos, pessebre artístics, però també n'hi ha de senzills. Potser el de casa és d'aquests últims; per elemental i rudimentari que sigui, sempre serà, però, un llibre obert, on els nens aprenen tota la grandesa i tota la poesia del Nadal.

Normes senzilles

Aquí exposo unes normes senzilles per a construir el Pessebre familiar; normes que podeu llegir i comentar amb els vostres fills, enfrascant-los perquè siguin ells mateixos — amb el vostre ajut — els qui construeixin el Pessebre.

En els Pessebres monumentals, ideats i construïts per professionals, s'exhibeixen figures artístiques de pastors, amb indumentària hebrea; les cases són de l'època; la palmera que rodeja i fa ombra al pou, recorda el pou de la samaritana... El pessebre popular, familiar, admet tots els anacronismes possibles: les seves figures provenen de la vida rural de Catalunya — el pastor, serà, per exemple, un pastor de les nostres muntanyes pirinenques — i el paisatge d'hivern pot inspirar-se en la Plana de Vic, el Pallars o en Les Garrigues.

Com ensenyarem a construir un pessebre als infants? Cal abans que tot, aixecar una plataforma de mida adequada a l'espai del pis en que vivim. Si és a pagès podrem disposar de més lloc, i, la susdita plataforma, podrà ser força més gran. La fusta serà ordinària, perquè caldrà clavar-hi claus, fixar xinxetes, col·locar molsa humida, deixar caure-hi aigua per diversos canals, que intentaran imitar els llacs, els pous i els rius, etc.

Cal tenir cura del primer terme

Cal tenir cura del primer terme. Les

muntanyes i edificis que s'aixequen a primer plan, no han de cobrir ni desnaturalitzar el paisatge que es va allunyant. També cal tenir en compte la perspectiva: que no sigui més gran una figura de pastor a segon terme, que una casa de suro a primer terme...

Una primera preocupació, també, és l'emplaçament de la cova, del Naixement, que ha d'ésser el centre òptic de tot el pessebre. Tots els elements — rius, muntanyes, arbres, perfils de cases, etc — han de convergir cap la cova. Així es concentrarà l'atenció en el Naixement i els moviments de les figures immòbils — dirigides cap el Portal — bategaran de vida.

Una dificultat que troben els petits quan intenten construir un pessebre, és el problema del seus fons. La sol·lució més elemental és arquejar un paper blau, del que serveix per a embalar llibres, que imitarà el cel. La seva llargada serà la de la plataforma, i la seva alçada serà la meitat. Poden pintar-se els núvols amb guix blanc. Però el cel a la nit té estrelles. Arrenqueu les llantietes d'or d'algun vestit vell de la mare o germana, les enganxeu sobre el paper blau, i podreu contemplar el cel estrellat.

La necessària il·luminació

La il·luminació constituïa un problema en altres temps. Avui s'ha simplificat, disposant de petites bombetes elèctriques que es col·loquen darrere de papers de color o verds, que produeixen diverses qualitats de llum.

Les muntanyes i els accidents topogràfics del terreny, poden fingir-se amb escorça de suro o amb sacs mullats i encarcarats amb guix i aigua. Es el recurs més usat. Les juntures dels troços de suro es dissimulen amb molsa, que també serveix per formar els prats verds, els camins o el terra del bosc. Tot això

Aquella mica de farina dalt de les muntanyes nevades, aquell paper d'estany imitant l'aigua gelada de les rieres, aquella olor de molsa humida que s'escampa pel pis, tot us dirà que el Nadal ja ha arribat.

imita força bé la topografia de Terra Santa, i concretament el paisatge que, encara avui, rodeja la ciutat de Betlem.

Quant a les figures, potser val més comprar-les; però cal posar-ne poques i amb gust. Les casetes, els ponts del riu, etc., sempre és millor que ajudeu els vostres fills que els fabriquin ells mateixos amb suro. L'aigua del riu o d'un petit llac, pot imitar-se amb paper de plata, o pot ser natural, convenientment col·locada dins una tassa, que anirà disimulada amb molsa en les seves voravies.

Hi ha encara altres trucs que poden copiar-se d'experts en la matèria, o ésser fruit de la vostra imaginació i enginy.

Encert i fortuna

I ja no em queda, per no allargar-me, sinó desijtar-vos bon encert i fortuna. Construïu cada any el Pessebre, encara que no sempre assoleixi aquella perfecció que somnieu. Fent el Pessebre, contemplant el Pessebre i cantant al seu davant, el món és torna més bonic. A l'entorn del Pessebre, tots, avis, pares i fills us sentireu més units i més feliços. Els vostres fills tota la vida se'n recordaran. Aquella mica de farina dalt de les muntanyes nevades, i aquell paper d'estany imitant l'aigua freda o gelada de les rieres i basses, aquella olor de molsa humida que s'escampa pel pis, tot farà i us dirà que el Nadal ja ha arribat.

D.V.

A fi d'evitar contactes amb els estrangers

URSS: Onada de detencions entorn dels Jocs Olímpics.

MOSCOU.— El servei ortodox de premsa i informació (SOP) comunica que la policia soviètica ha entrat a l'Església de Grebnevo, a prop de Moscou, on oficiava el pare Dimitri Doudko, conegut per les preses de posició a favor de la llibertat religiosa.

Els policies han procedit a un control d'identificació i han amenaçat al pare Doudko. En aquesta operació, realitzada deu dies abans de ser arrestats el pare Yakounime i i Tatiana Velikanova, del Comitè de Defensa dels Creients, es veu el començament d'una onada d'arrestaments per a "netejar" Moscou d'elements "indesejables" a les vigílies dels Jocs Olímpics.

El pare Doudko, ja condemnat per "activitats anti-soviètiques" amb Stalin, organitzà, el 1973, unes "conferències" setmanals, abans de que fossin prohibides pel Patriarcat de Moscou. Aquestes "conferències" han estat publicades en francès amb el títol "L'esperança que està en nosaltres".

Patriarca de Moscou

La renovació religiosa de la

URSS i la manca de sacerdots, ha mogut al director del Comitè per a la defensa dels drets dels fidels, Gleb Jakunin, a publicar un document en el que proposa que els fidels haurien de reunir-se en comunitats no aprovades per l'Estat, les quals deuen ser ateses per sacerdots ordenats secretament. El document del sacerdot ortodox, de 40 pàgines, va ser redactat dos mesos i mig abans de ser detingut el dia 1 de novembre i ha arribat ara a l'institut anglès per a la investigació de la religió i el comunisme, de Keston College.

Jakunin reprotxa al Patriarca de Moscou la seva impotència davant del nou desenvolupament religiós que es dona a Rússia. És senzillament massa dèbil per a reaccionar-hi adequadament. A més, el Patriarcat ha deixat l'oportunitat d'una "primavera" religiosa per a l'Església Ortodoxa, quan, amb

la caiguda de Kruschov, caigué també la seva campanya antireligiosa.

«PRAVDA», contra la influència religiosa

"Pravda" es llença a un anàlisi crític dels problemes que suposen un augment de la influència de la religió en el món contemporani, esforçant-se en distingir els elements "progressistes" i "reaccionaris" de les ensenyances religioses.

L'òrgan de PC soviètic creu que "els creients d'una fe (...) es poden trobar a un costat o a l'altre de les barridades de classe". A tall d'exemple, el diari cita el cas de l'Iran i de l'Afganistan subratllant que en el primer país "la revolució ha començat i s'ha realitzat sota les paraules d'ordre de l'Islam" mentre que en el segon "els enemics del poder popular assagen utilitzar les mateixes paraules d'ordre, encara que diu el diari - la majoria dels creients donen suport a la política revolucionària de l'actual direcció".

Teletipus

«A Nicaragua es tracta simplement de sobreviure»

A Nicaragua es tracta de la "mera supervivència". Moltes cases han estat enderrocades, els camps arrossats i les persones famolenques necessiten "aliments per avui i llavors per a demà". Després de la guerra civil, ara amenaça al país l'espectre de la fam, ha declarat, en una crida damanant donatius, la Central Missionera dels Franciscans a Bonn.

Seminari de televisió cristiana a França

Trenta cinc responsables d'emissions de Televisió catòliques, protestants i ortodoxes de França, Bèlgica, Suïssa i Itàlia s'han reunit per a celebrar un Seminari de treball.

Jean Baubero, sociòleg, va fer una exposició d'obertura situant els programes de TV religiosa en la perspectiva dels poders eclesiàstics tradicionals i el nous poders dels mitjans de comunicació de masses.

Sínodo particular dels bisbes holandesos

Les propostes fetes pels bisbes holandesos de cara al Sínodo particular, que s'inaugurarà el 14 de gener a Roma i tindrà com a tema la pastoral a l'Església d'Holanda, s'estan estudiant actualment a Roma per a ser agrupats i integrats en un informe destinat al Sínodo particular.

Octavari per a l'unió dels cristians, 1980

"Vingui a nosaltres el vostre regne" serà el tema de l'Octavari per a l'unió de les Esglésies que se celebra a tot el món cristià durant el mes de gener. Serà també el tema de la conferència que el departament "Missió i evangelització", del Consell Eumènic de les Esglésies, celebrarà a Melbourne (Austràlia) el mes de maig del 1980.

Un tòpic a revisar

L'Església i el món, al llarg de la història

Tots hem sentit dir i repetir que la història de l'Església ha estat tan sotmesa a les "influències temporals" del món, que no costa res de descobrir-hi la projecció d'aquestes influències "mundanes". Si en afirmar això només es vol alludir a aspectes superficials de l'Església, no passa res de dir-ho. La cosa canvia si es pretén deixar entendre que l'Església, en tant que institució divina i depositària d'unes veritats immutables, ha anat variant i revestint la forma que el món li proposava o imposava històricament. En aquest cas és l'essència mateixa de l'Església la que és en joc, la seva invulnerable naturalesa.

Evidentment, ens és impossible de repassar ara tot el curs de la història per veure fins quin grau de profunditat l'esmentada influència del món ha afectat l'Església. Ens limitarem a un moment, jutjat, precisament, per molts com decisiu en la història de l'Església: el segle IV, quan, amb l'anomenada "constantinització", l'Església hauria "pujat al carro de Constantí" i, en fer-ho, hauria adoptat les formes absolutistes i imperialistes de Roma, tot abandonant la simplicitat de la Bona Nova per a petrificar-se en una dogmàtica sense matisos. Creiem que és un moment privilegiat en ordre al que volem sostenir: l'Església (és innegable i, des de bastants punts de vista, fins i tot beneficiosa i fecunda) s'ha "mundanitzat" en els seus estrats superficials, però ha sabut "no contaminar-se" (sovint tot deixant un rastre de màrtirs) en allò que constitueix el nucli teòric-pràctic més sagrat del cristianisme, l'herència rebuda de Déu.

Mirem fins a quin punt es mostra zelosa d'aquest tresor heretat, tot vetllant per a que cap element del món cultural de l'època el pugui contaminar. Aleshores ens trobarem al començament del segle IV amb l'onada de l'arrianisme, el corrent religiós fundat per Arri, que feia del Fill una divinitat de "segona categoria" en la mesura en que és "engendrat del Pare", amb la greu conseqüència de que Jesucrist, encarnació humana del Fill o Verb, no seria, per tant, verdader Déu. Li faltà temps a l'Església del moment, que cal reconèixer que en

l'ordre temporal, no sentí massa escrúpols en "pujar al carro de Constantí", per a destacar la seva avantguarda ideològica -un sant Atanasi, un sant Basili, un sant Gregori Nazianç, un sant Gregori Nisi i defensar aferrissadament l'ortodòxia cristiana, tot rebutjant així "pujar en el carro de l'arrianisme", malgrat l'atractiu que presentava de ser una interpretació avançada -avui diríem "progre"- del missatge cristià.

Perquè aquesta reacció tan ràpida i tan enèrgica? L'Església veia que l'arrianisme no era una interpretació del missatge cristià, sinó res menys que la seva destrucció radical: si el Verb no és Déu, Jesucrist tampoc ho és i no ens pot salvar. És el que sant Atanasi vol deixar ben clar: "El Verb es féu home a fi que nosaltres poguéssim fer-nos Déu", escriu; com també: "El Verb, en veure que no es podia posar remei a la corrupció de l'home més que amb la mort (...) va prendre un cos capaç de morir (...) i així s'acabà la corrupció en tots per la gràcia de la resurrecció". En la "interpretació arriana es tirava per la borda la creació sobrenaturalitzadora de l'home, la divinitat de les tres Persones, la divinitat del Crist, la seva eficaç funció lliberadora-deificadora de l'home, etc. El cristianisme s'ho jugava tot...

No és cert, doncs, que el ritme de l'Església i el món hagin coincidit sempre, fins i tot en el que l'un i l'altre tenen de més foramental. Hem examinat, per sobre, un cas. Però el mateix podríem fer pel que fa referència a d'altres moments històrics: el Feudalisme (la lluita de les investitures, per exemple), el Renaixement, la Reforma, el Liberalisme, el Socialisme... L'Església ha estat molt influenciada per tots aquests corrents culturals, però no s'ha "casat" amb cap d'ells, conscient que allò que la defineix és quelcom d'ordre sobrenatural, revelat, que ha de mantenir en tota la seva puresa. Pot i ha d'aprofitar del món les mil troballes i, en general, la fecunditat creadora que el caracteritzen. Però mai no ha de permetre que aquesta influència pugui desfigurar la "joia" preciosa que Déu li ha confiat.

Lluís Cuellar

PESSEBRE VIVENT

LA POBLA DE MONTORNES

ESPECTACLE NADALENC EMMARCAT EN EL SANTUARI I ANTIC CASTELL

Desembre 1979

Dies 23, 25, 26 y 30

Gener 1980

Dies, 1, 6, 13 i 20

REPRESENTACIONS SEGUIDES DES DE LES 6 DE LA TARDA

Festius 5 tarda, Missa al Santuari

EL NADAL EN UN BELL INDRET DEL TARRAGONES

COL-LABORACIO

ASCENSORS I ELEVADORS

G A - L O S. A.

ANTENES COL-LECTIVES INTERFONOS

Galileu, 278, Int.la.
Tel. 230-98-24 - 321-63-96

BARCELONA-14

Ha estat notícia

Panamà concedeix asil al Xa

Mohamed Reza Pahlavi ha deixat els Estats Units per a dirigir-se a la petita illa panamenya de Contadora, on podrà residir permanentment amb l'expressa autorització del govern panameny.

Els mitjans polítics nord-americans han expressat l'esperança que l'estada del Xa a Panamà determini la immediata alliberació dels oestges retinuts a Teheran.

L'asil polític donat al Xa no té condicions ni cap limitació de temps. El president panameny, Aristides Royo ha declarat que la decisió de rebre el deposat rei és a causa de raons humanitàries i que eren conscients dels riscos que comportava aital decisió.

D'altra banda, el ministre iranià d'afers exteriors, Sadeh Gotbzadeh, declarà ahir que es probable que els oestges no siguin jutjats, però que compareixeran com a testimonis en una investigació sobre els crims de Xa. El ministre afegí que es possible que algun d'ells fos alliberat abans de Nadal.

Visita dels Reis a Guinea

Els Reis d'Espanya, don Joan Carles i donya Sofia, han visitat oficialment Guinea Ecuatorial durant quatre dies.

D'ençà del canvi del règim dictatorial de Macías, ha estat el primer cap d'Estat que arriba a Malabo oficialment invitat per la nova democràcia.

En un dels discursos pronunciats a Malabo, don Joan Carles expressà el desig d'Espanya per la prosperitat i millor futur de llibertat i de justícia de Guinea. El Rei parlà de «cooperar estretament i fer front en paral·lel, cadascú des del seu propi espai sobirà i lliure, als grans reptes que les nostres societats tenen plantejats».

Dos estudiants morts en una manifestació

Dos morts i tres ferits greus, a l'enfrontament amb la policia, és el balanç dels greus incidents ocorreguts a Madrid, quan un grup d'estudiants interfi en una manifestació de protesta contra l'Estatut dels Treballadors convocada per Comissions Obreres. Unes dues-centes mil

persones, segons fonts municipals en manifestaren a Madrid en contra de l'Estatut del Treballador.

Leizaola ha transmès els seus poders a Garaicoechea

A la Casa de Juntas de Guernica, Jesús María de Leizaola ha entregat oficialment al president del Consell General Basc, Carlos Garaicoechea, les claus de les oficines del Govern Basc a l'exili, significat així el traspàs de poders i de la legitimitat històrica, després de 43 anys.

UGT i CNT clausuren els seus Congressos

La Unió General de Treballadors i la Confederació Nacional del Treball, han clausurat respectivament, els Congressos extraordinari i nacional. De part de la central socialista s'acceptà la modificació dels Estatuts, la qual cosa suposa un equilibri entre les diferents Unions Territorials i Federacions d'Indústria, mentre que la central anarcosindicalista fixà la seva estratègia sindical a curt termini i va acordar potenciar les seccions sindicals d'empresa.

Encara es discuteix l'Estatut del Treballador

L'Estatut dels Treballadors s'està discutint a fons en el Ple del Congrés, i aquest debat en profunditat és el que està produint una lentitud en l'aprovació de l'articulat, segons el ministre de Treball, Rafael Calvo Ortega.

Bricall, nou Conseller de Governació

Josep Maria Bricall, fins ara secretari general de la presència de la Generalitat, ha pres possessió del seu nou càrrec: conseller de Governació per a substituir a Manuel Ortíz. Bricall, va néixer a Barcelona el 1936 i es doctor en Dret i en Economia.

Rupérez alliberat

Javier Rupérez ha acabat el seu captiveri de trenta dies i ha estat alliberat a prop de Burgos.

La pregunta a la contrapartida d'aquesta alliberació no ha estat esmentada enlloc, però s'ha conegut el text d'una lletra manuscrita que el mateix diputat envià al president Suárez quan era reclus i en la qual apel·la a una negociació amb ETA (p-m): «La meua vida, contra la negativa del Govern».

Fort terratrèmol a Colòmbia

Un cinc-cents morts, milers de ferits, i centenars de desapareguts és el balanç d'un fortísim terratrèmol de tres minuts de durada, que ha afectat un ampli espai de la costa nord-est de Sud-amèrica, que comprèn Veneçuela, Panamà, Colòmbia i Equador. El seisme se sentí a Bogotá i el seu epicentre se situà a 320 Km. a l'oest de Bogotá al Pacífic.

Conferència de l'ROPEP

Els Països membres de l'Organització de Països Exportadors de Petrol, s'han reunit a la capital de Veneçuela per a fixar la futura política de l'organització. S'ha previst una forta pujada en els preus dels productes petrolers, i quel probablement repercutirà a la butxaca del consumidor. La pujada, que per a alguns és «moderada», possiblement serà de l'ordre del trenta per cent.

Punt de vista

Final feliç i poc clar

El dia que el senyor Rupérez aparegué lliure en una carretera, respiràrem tots més tranquils. Tranquils i alleujats en un doble vessant: d'una banda, un dany individual havia estat evitat; d'altra, la vida col·lectiva havia superat una dificultat molt important. Hi hagué, en aquell moment, el restabliment de la pau dins d'una família i una aportació a la pau entre tots.

Ningú no es pot creure que els segrestadors del diputat d'UCD hagin cedit, simplement, davant la condemna universal del fet, una condemna en la qual participaren grups i persones que, moltes vegades, durant els deu anys anteriors, s'havien palesat molt menys severes en jutjar els fets de la mateixa organització. Tot i que és possible que aquesta es trobés en una posició incòmoda, posició en la qual l'ha posada realment el restabliment de la democràcia, sense excessives condicions d'endevenaire, hom pot comprendre que la resolució del segrest ha estat fruit d'alguna forma de negociació: d'una mena de negociació que ha permès afirmar solemnement al president del Consell de Ministres, senyor Suárez, que no n'hi ha hagut cap.

Val a dir que, quan hi ha en joc una vida humana, ningú no pot escandalitzar-se de cap mena de negociació, tot i que és lògic, just i convenient que l'Estat no renunciï a les prerrogatives essencials. Aquest mateix Estat, però, per tal de viure i conlure en democràcia, ha de sotmetre els seus actes a la publicitat que els faci transparents: per això, en el cas del segrest del senyor Rupérez, les tintes fosques retornaren en el mateix moment en què havien començat a esvaïr-se, i és una llàstima perquè tot és, al seu nivell, atemptatori contra la democràcia.

A la vida col·lectiva espanyola sorgeixen massa sovint ombres del passat, i una d'aquestes és la falta d'informació que el poble ha tingut sobre el desenllaç del segrest. L'alegria per l'alliberament té entitat pròpia i no pot ésser entelada per res, però precisament perquè procedeix d'un gran dolor, no pot ésser irreflexiva: les raons d'Estat eren bones per a explicar l'alienació i aquestes mitges veritats, quan la crisi bàsica ha estat superada, només serveixen per a crear climes enrerits en què és més fàcil la repetició de fets lamentables d'aquesta mena.

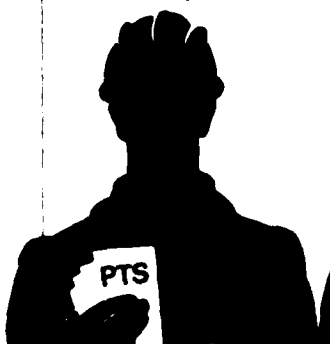
Com tantes de vegades, el tòpic és revelador perquè és un lloc comú creat per la força de la repetició: per això no sé estar-me de recordar que només la veritat ens pot fer lliures.

Josep Fauri

La página con soluciones del Banco Industrial de Bilbao

Soluciones de un banco especializado en empresas.

1 Créditos a medio y largo plazo a la Agricultura, Industria y Servicios.

2 Aavales y garantías

3 Financiación de bienes de equipo, buques, etc.

4 Financiación de la exportación.

5 Asistencia y participación en empresas ya creadas.

6 Promoción de nuevas empresas.

7 Asesoramiento y servicios a la empresa.

8 Colaboración en el establecimiento de contactos con empresas nacionales y extranjeras.

9 Introducción en el mercado de capitales.

10 Apoyo y colaboración en las uniones de empresas en sus diversas modalidades.

11 Certificados de Depósito y Bonos de Caja.

Si el problema de su negocio es otro, consútenos.

En Bilbao: Gardoqui, nº 1 Tel. 415 82 11 Y también en: Barcelona, Granada, Madrid, Oviedo, San Sebastián, Sevilla, Valencia, Valladolid, Vigo, Vitoria, Zaragoza.

BANCO INDUSTRIAL DE BILBAO

La responsabilitat cívica

La nostra vida ciutadana transcorre en un clima de cert malestar. Els diaris van plens de notícies que confirmen sobradament aquest malestar i altrament cada un de nosaltres podem constatar-les personalment en el nostre viure quotidià.

- Una manca de civisme feta palesa per cabines telefòniques malmeses, tapissats dels seients d'autobusos destrossats, papereres cremades, carrers bruts,...

- Una manca de respecte pels altres que fa que hi hagi gent que viqui com si ells fossin els únics habitants de les ciutats: crits pels carrers en hores de descans nocturn, cotxes aparcats en els passos de vianants, formes de conduir temeràries...

- Una manca de solidaritat manifestada en la indiferència de la gent davant d'un accident, i no cal dir davant del comportament incívic d'altres. Assistim impassibles a robatoris, violències, alarmes que es desapareixen...

nostres deures i obligacions; al contrari: estem sotmesos a la pressió constant d'una exigència i reivindicació indiscriminada de drets.

Cadascú dels membres de la societat som a la vegada subjectes de drets i d'obligacions. Exigir només els drets i no sentir-nos obligats pels deures és una actitud antisocial.

Pistes d'acció

1.- Eduquem i ens eduquem en un recte concepte de l'esforç i de la llibertat?

2.- Com a cristians ens sentim especialment interpel·lats de cara a la construcció de la nostra societat? Pensem que és en aquesta on s'inicia el Regne de Déu?

3.- Pensem que hi ha correlació entre els drets dels altres i les nostres obligacions?

4.- Descobrim en la nostra vida actituds antisocials? Quines? Per què les fem?

5.- En una societat que té plantejats greus problemes de justícia social, econòmics, d'atur,.... Pensem que val la pena de preocupar-se d'aquests problemes de convivència diària? Creiem que en resoldre's aquells, que són més de fons, desapareixerien automàticament aquests? Per què?

Algunes causes.

1.- Hi ha dos verbs: el ser i el tenir, que defineixen dues imatges d'home diametralment oposades: l'home que cerca ésser i l'home que cerca tenir. Cada un d'aquests dos plantejaments fa una valoració diferent de l'esforç i de la constància. Per a l'home que vol «tenir», l'esforç és selectiu (en funció del que vol aconseguir) i limitat en el grau mínim indispensable. Per a l'home que vol «ésser», l'esforç es converteix en una exigència constant de la seva vida, sense límit ni mesura. Condemnar la societat de consum, la de l'home que cerca «tenir» comporta educar els infants, adolescents i joves i nosaltres mateixos en el valor de l'esforç, el persistir en els altres, la solidaritat,.... i això equival a invertir termes en l'escala de valors que ens presenta la societat en què vivim.

2.- El concepte de llibertat, predicada i entesa exclusivament com a possibilitat de fer el que vulguis, quan abans que res la llibertat és possibilitat d'escollir. Escollir en funció de nosaltres mateixos, d'allò que nosaltres volem ser, i en funció dels altres i per tant d'allò que ells volen ser i que és el que marca els límits de la nostra llibertat. Aquí també s'inverteixen els valors de la societat en la qual vivim.

Reflexions

1.- La nostra societat actual està composta essencialment per unes generacions que han estat educades i han crescut en uns contextos (familiar, escolar, socio-polític,...) en els quals l'ordre i les formes de convivència eren imposades rigorosament i eres més fruit del temor que no pas de l'exigència i del convenciment de cada persona.

2.- Existeix un divorci entre el jo i la societat. Cal descobrir que la societat i la convivència social és una responsabilitat de tots, que depèn de nosaltres mateixos i no únicament de l'Estat, el municipi o els partits polítics. I depèn de nosaltres no pas només en el sentit negatiu de no malmetre-la amb accions antisocials, sinó també en el sentit positiu de defensar-la de les accions antisocials dels altres, i sobretot d'actuar per millorar la convivència.

3.- El clima social que vivim no afavoreix gaire de reflexionar sobre els

La Bíblia a l'abast

Entre la realitat i la utopia: l'esperança

La salvació de Déu parteix certament de la realitat. La realitat més concreta, amb els seus detalls, amb el seu text i amb el seu context. No és ideologia ni teoria. Per això la seva manifestació més plena és l'encarnació: Déu fet present en la realitat humana, esdevenint home entre els homes en tot el llarg i ample de l'experiència humana. Fins i tot en l'experiència de la mort. Per això Déu també es fa mort entre als morts. Si no fos així, no podria ser salvació, alliberament.

La salvació de Déu, però, no queda reclosa en la pura realitat humana. De fet la sobrepassa, l'esbotza. Per això la presència de Déu en la realitat de l'home, marca sempre una incommensurable direcció endavant. Quan el poble sent i palpa la presència de Déu enmig de la condició misèriosa de la seva opressió, es posa en marxa. És l'Exòde. Cap a la terra promesa. Cap a la utopia. Quan Déu s'encarna en l'home Jesús, marxa amb ell, cap a la resurrecció. La utopia de Pasqua. Sinó fos així, la salvació seria una realització pura de l'home. Que és tant com dir que no seria autèntica salvació. La realitat i la utopia són els dos pilars del pont de la salvació. Déu, el salvador, el pilar, en pilar, agosserada, hi ha la gran arcada de l'esperança. És l'audàcia de la fe. Que no té res a veure amb l'alienació, ni amb l'arrauament, ni amb una visió romàntica de la vida. La fe se situa al cor mateix de la realitat. Però la realitat total. Que no és única la que l'home cossa a través dels sentits o pot imaginar-se pel seu propi impuls. Hi ha la realitat que es mou més enllà de la situació de l'home com a criatura i que, de fet, l'influència i el construeix. És la realitat de Déu. Per això la fe és una invitació a assumir la realitat i a sortir constantment de nosaltres mateixos per anar cada cop més enllà, per ser cada vegada més allò que estem cridats a ser. Vet aquí la utopia instal·lada al centre mateix de la vida cristiana. Però es tracta d'una utopia, que ho és des de la perspectiva humana. Des de la perspectiva de Déu és realització. Més encara: ja s'ha realitzat. Així el camí és tot ell esperança.

El darrer capítol del llibre de Baruc, és un bell exemple de la fe com a dialectica realitat-utopia. És un cant de triomf dels temps messiànics adreçat a uns homes esclafats per la llosa de la realitat més immediata. L'autor davant del desastre de l'exili, mira aquell munt de runes, que és Jerusalem, a la llum de l'acció de Déu i veu com es dreça davant seu la ciutat transformada. L'afflicció d'avui — la realitat — serà joia el dia de demà — la utopia —: és qüestió de saber-se mantenir dempeus per quan aquest dia arribi l'esperança.

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'afflicció. No li escaci, al poble de Déu, mostrar-se com una vídua. El seu abillament més que el de la dona maridada és el d'una reina. Engalana't per sempre amb la glòria de Déu. La glòria de Déu és la realització de la seva voluntat salvadora. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. La nova

realitat, que Jerusalem no hauria pogut somiar mai, no es quedarà reclosa en ella mateixa. Esclatant dintre d'ella, s'expandirà per tot el món. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva resplendor. La ciutat de la pau veurà com Déu li imposa un nou nom Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. És un signe de la transformació que Déu obra a Jerusalem. Ell que l'ha cridada a ser seva, la transforma en una nova realitat per això li canvia el nom. La nova realitat, però, no es queda en l'exterioritat: els seus monuments, ni en la seva organització o els seus estatuts. La ciutat canvia perquè els ciutadans es converteixen. La justícia — el bé de la versió litúrgica catalana — és fruit de la relació correcta Déu-home que evidentment no es dona quant l'home no veu i no tracta els altres homes com a imatges de Déu. Aquesta justícia, que és el compliment de la voluntat de Déu en un sentit existencial i no merament jurídic o legalista, és també el fonament de la pau del benestar. I es manifesta en el culte a Déu.

A partir d'aquest verset, el text pren una altra volta. L'autor convida la Jerusalem renovada a alçar-se de la seva prostració i a enfil·lar-se sobre el cim de la pròpia història per esguardar l'arribada d'una nova fillada. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim... Aquesta corrua de fills que venen joiosos a l'encontre de la mare, és obra del Sant, de Déu. L'exili havia arrabassat els fills de la ciutat santa. Molts s'han perdut, no tornaran. Jerusalem però té ara un altre destí: ser el signe del Messies. En comptes de ser la capital d'un regne numa, esdevindrà el bressol dels temps nous. Per això els seus fills, s'hi reuneixen de llevant i de ponent. L'autor s'esplaija dibuixant un itinerari ple de facilitats, i fins i tot de comoditats i refinament: Fins els boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Els nous fills de la Jerusalem renovada, s'ho mereixen tot.

A l'evangeli trobem Joan Baptista proclamant les mateixes meravelles. L'Antic Testament és un camí que desemboca a la gran realització de l'Anunci Joios de Déu: la salvació universal en Jesucrist. És el camí de la realitat humana que s'insereix en la utopia de Déu. El camí de l'Advent. Sortim a l'encontre del qui ve a nosaltres. Sense crispacions. Amb tot el realisme de la nostra vida tan plena de contradiccions. Però també amb tota la il·lusió de l'esforç humil i unit als dels altres per tirar endavant. Sempre més enllà. Sempre més amunt. Sempre més, sense deixar mai el pas. Al l'estil de Déu que conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis. I que també ara i quí, malgrat les nostres realitats tan tristes, segueixen éssent plenament d'eficàcia.

Josep. M. Aragonès

UN BUEN REGALO DE NAVIDAD Y AÑO NUEVO

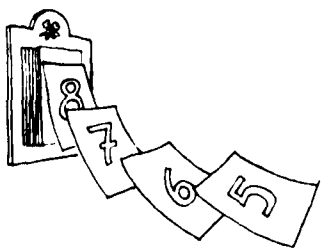
«MAS ALLA DE LOS MARES Y DE LA MUERTE»

María de la Eucaristía Chiarri, R. JM.

Apasionante relato de un viaje a Oriente: Egipto y la India: su historia, sus misterios. Depósito en Librería Balmes, Durán y Bas, 11. 1.000 ptas.

DANONE

Calendari

Diumenge, 23 de desembre. — IV Diumenge d'Advent.

Sant Joan de Kety, Saturní, Basilides, Evarist, Nífon i Gelasi. El sol surt a les 7,16 i es pon a les 4,27.

Dilluns, 24 de desembre. — Vigília de Nadal. Sant Gregori, Lluicià, Teòfil, Delfi, Bonifaci i santa Adela, abadesa.

Dimarts, 25 de desembre. — La Nativitat de Nostre Senyor Jesucrist. La litúrgia de Nadal subratlla la divinitat del nadó de Betlem, presentant, al mateix temps, com a veritable rei de l'univers, com a rei de pau. Tals idees confereixen un to sublim molt notable als textos de la litúrgia natalenca, la qual pertany al bo i millor dels llibres litúrgics romans. A partir de l'Edat Mitjana en el nostre país ha anat prevalent, al marge de la litúrgia, el caire entenedor de l'escena de Betlem, i Nadal s'ha convertit en la festa més familiar i íntima. Ntra. Sra. de Betlem.

Santa Sussana, aAnastàsia, Eugènia i Noèlia.

Dimecres, 26 de desembre. — Sant Esteve, protomàrtir. Santa Zòsim, Arquelau i Zenon.

Dijous, 27 de desembre. — Sant Joan, apòstol i evangelista. Sant Gerard, monjo i Santa Fabiola, vda. Fira a Artesa de Segre.

Divendres, 28 de desembre. — Els Sants Innocents. Sants Eutiqui i Teodor.

Dissabte, 29 de desembre. — Sant Tomàs Becket, bisbe; Santa Calixt, Felix, Bonifaci i Víctor, mrs; Sant David, rei.

L'Església celebra

23 de desembre. — Diumenge IV d'Advent. Lectures: primera, Mt 5, 1-4a; Salm 79; segona, He 10, 5-10; tercera, Lc 1,39-45.

24 de desembre. — Vigília de Nadal. Lectures: (Nit), primera, Is 9, 1-6; Sal 95; segons Tt 2, 11-14; tercera, Lc 2,1-14; Lectures (Aurores): primera, Is 62, 11-12; Salm 96; segona Tt 3,4-7; tercera, Lc 2,15-20.

25 de desembre. — La Nativitat de Nostre Sra. Jesucrist. Lectures: primera, Is 52, 7-10; Salm 97; segona He 1, 1-6; tercera Jo 1, 1-18.

26 de desembre. — Sant Esteve, primer màrtir. Lectures: primera, Ac 6, 8-10; Salm 30; segons, Mt 10, 17-22.

27 de desembre. — Sant Joan, apòstol i evangelista. Lectures: primera, 1 Jo 1,1-4; Salm 96; segons, Jo 20,2-8.

28 de desembre. — Els Sants Innocents, màrtirs. Lectures: primera, 1 Jo, 1,5 - 2,2; Salm 123; segona, Mt 2, 13-18.

29 de desembre. — Dissabte de la setmana de Nadal. Lectures: primera, 1 Jo, 2,3-11; Salm 95; segons, Lc 2, 22-35.

Preparem la litúrgia del Nadal

Nadal és la festa més popular, la més intensament viscuda.

Descomercialitzar — algú ha proclamat la necessitat de «desneurotizant» — el temps de Nadal, és un programa necessari en els nostres dies. Perquè tots dos pòls, el Nadal i l'Epifania, estan envaïts per les lleis de la societat de consum.

Això no vol dir treure a la festa tot el que té de sentiment i d'emotivitat. Sinó guiar cap a una celebració cristiana autèntica, en profunditat, més enllà de tota la capa de les felicitacions, «reveillons», els dotze gran de raïms i els regals de reis.

La nit de Nadal

La Misa de la vigília ja és inauguració de la festa del Nadal. Té més caire de celebració que no pas de preparació.

Sobretot pensant que per a molta gent, encara, o simplement persones que no pensen participar a la Misa del gall ni a l'endemà — pot ser l'única celebració eucarística del Nadal.

Per tant s'ha de cuidar l'expressivitat d'aquesta missa del dia 24. Amb els formularis de lectures que sembli que s'adaptin millor a aquestes persones: es pot triar d'entre els altres que hi ha per al dia 25, lliurement.

Abans de la Misa de mitjanit es pot fer una celebració preparatòria, com una vetlla més prolongada. Ajudaria a preparar els ànims per a una Eucaristia més intencionalment viscuda.

En algunes comunitats es podrà celebrar un autèntic Ofici de Lectura, a manera de vetlla solemne.

En altres, s'estimaran més una celebració més lliure, amb cants, textos moderns de lectura, testimonis, muntatges audiovisuals, etc.

Això es pot realitzar de dues maneres:

— o bé en una celebració que estigui separada de l'Eucaristia, en un altre ambient diferent.

— o bé a tall d'inici prolongat de la mateixa Eucaristia, desenrotllant el seu «ritu d'entrada» o la litúrgia de la Paraula.

Un element que cada vegada va agafant més empena és el pregó de Nadal. En aquest mateix número n'ofereim un model per a l'anunci solemne del Nadal. Es pot proclamar en aquesta vetlla prèvia a l'Eucaristia, o bé dins de la mateixa Eucaristia, per exemple, abans de glòria i de les lectures. D'aquesta manera es subratlla el Gloria com a resposta a l'anunci, i les lectures bíbliques també queden ressaltades com l'anunci veritable i definitiu de la bona notícia. Tot això si no és que el pregó hagi estat cantat o recitat abans de sopar per exemple en les comunitats religioses.

Tota aquesta vetlla prèvia a l'Eucaristia té una finalitat: fer veure quins són els objectius fonamentals del Nadal. Partir de la vida, de la història, de les nostres perspectives, per tal d'acollir millor els plans salvadors de Déu, la gran notícia que és el naixement de Jesús.

La Misa del Gall. No és pas la Misa principal (ho és la del dia). Però si que és la més emotiva, i el fet de celebrar-la a mitjanit, té una pedagogia eficaç.

S'hauria de preparar en equip: els lectors, comentadors, músics i el president haurien de tenir les reunions que facin falta perquè tot estigui previst i preparat.

L'acolliment podria ser una mica especial, més personal, de manera que tots els que hi vinguin es trobin com a casa. Amb un «equip d'acolliment» de joves?

L'ambientació del cancell o del local hauria de ser més festiva i amb murals i adorns. Com també l'ambientació musical mentre va arribant la gent.

Si el pregó es vol fer ací, es podria proclamar abans del Glòria. I el Glòria ressaltar-lo amb l'oportú cant festiu per part de tots (que tinguem la lletra al davant). Amb recip de campanes.

Allà on es parlen dues llengües, seria oportú que la proclamació de l'evangeli fos aquesta nit bilingüe.

A l'oportunitat, si sembla oportú, la processó d'ofrenes tindria més expressivitat si d'alguna manera es relacionés amb la caritat de tots de cara a casos concrets del barri o la zona.

El gest de la pau té aquesta nit un sentit més emotiu. A més de fer-se amb una major expressivitat, es podria canviar el seu lloc: en lloc d'abans de la comunió, fer-lo després del pregó i del glòria, o bé després de l'evangeli i l'homília.

La celebració eucarística la prologuen moltes comunitats aquesta nit de Nadal amb un senzill àpat familiar: en to festiu i de comunicació, tots passen a una sala adequada, per prendre un caldo o una xocolatada calenta, mentre s'ofereix, per exemple, una exposició de les activitats de la parròquia o del grup durant l'any que s'acaba i s'ambienta la trobada amb cant de nades.

El dia de Nadal

La Misa del dia. És la principal. Per a molta gent és l'única. En general són més els que participen en l'Eucaristia del matí del 25 que no a mitjanit. Se l'hauria de cuidar tant o més que la nocturna, tot donant-li un to festiu i expressiu del misteri que se celebra, amb els mateixos elements que a la nit, que poden ajudar a tots a celebrar amb profunditat aquesta Eucaristia. I tenint en compte el caràcter ocasional de molta dels participants, convindria donar a aquesta Misa un caire clarament evangelitzador i optimista: l'anunci joïós de la Bona Notícia per excel·lència: l'amor de Déu que s'ha manifestat en el naixement de Jesús.

Recordi's que els tres formularis de lectures del Nadal es poden fer servir indistintament, segons que sembli més oportú, en qualsevol de les quatre misses del Nadal (comptant també de la vigília).

Resumit del CPL

Quan diem

Nadal

La festa de Nadal ha nascut a Roma, i d'això en dona testimoni el seu mateix nom: Nadal ve de Natallis, que vol dir naixement, en llatí. El primer testimoni que tenim d'aquesta festa és en un calendari romà de finals del segle IV. Allà, al començament de la llista de commemoracions dels naixements — és a dir, en el llenguatge de la celebració litúrgica, de les morts com a naixement a la vida eterna — hi consta el naixement — en aquest cas, el començament de la presència visible entre els homes — de Nostre Senyor Jesucrist. Si tenim en compte que a la llista del calendari esmentat només hi consten aniversaris de la mort dels màrtirs, veurem amb més profunditat el sentit d'aquesta precedència: Jesús ha nascut a Betlem iniciant el camí que el portaria a la creu, i de la creu a la dreta del Pare.

Nadal és una festa de joia. ¿Qui pot dubtar-ho? Hi ha un text magnífic, a la litúrgia del dia de Nadal, que hom no es cansaria de repetir: «Neix la claror d'un dia sant: veniu, pobles, adoreu el Senyor, que avui ha baixat a la terra una gran llum». Però, ahora, Nadal és una solemnitat extraordinàriament seriosa. Ben entès, seriosa no vol pas dir cares llargues, ni aigualiment de festes. Seriosa vol dir profunditat, intimitat valor autèntic de la fe. Seriosa està en oposició a frívol, a superficial. Cap naixement, per més joïós que sigui, pot ésser considerat un fet superficial o frívol; néixer és quelcom molt seriós, tant per al que neix com per a les persones que queden afectades per aquest naixement ens afecta tots, amb més o menys experiència directa.

Nadal és el naixement del primer dels màrtirs. Sant Agustí anomenava va Jesús el «Cap» dels màrtirs. Sobre Nadal plana l'ombra de la creu, i els evangelis de la infància de Jesús es complauen en multiplicar les al·lusions al misteri dels sofriments de Jesús i de Maria: l'escena dels Innocents de Betlem, la profecia de Simeó, la fugida a Egipte, etc. Però també s'hi anuncia la glòria de la resurrecció: el resplendor, que envolta els pastors en la nit santa, la presència del àngel, com a missatgers de Déu, la proclamació del misteri de Jesús Salvador dels homes, etc.

Per tot això, cal respectar Nadal. Respectar fins i tot el nom, com a tal. Nadal és una realitat massa cristiana — si podem parlar així — perquè puguem manipular-la com ens sembli.

Pere Tena

Pregó del Nadal

Germans, aquesta nit és un nit especial. Escolteu la Bona Notícia, la que amb prou feines si sortirà als diaris... Havem passat milers de milions d'anys des que va començar a existir la Terra, adquirint forma d'entremig de les galàxies i separada del Sol. Feia dos mil anys que Abraham, el pare dels creients, tot obeint la crida de Déu, havia marxat cap a una terra desconeguda, per a donar origen al poble elegit, l'hereu de les promeses. Mil anys que David, un pastor senzill que guardava els ramats del seu pare Jese, va ser ungut pel profeta Samuel per tal de ser el gran rei d'Israel. Feia segles que el poble jueu esperava el Salvador, el Messies, anunciat pels profetes, el que els alliberaria de tota apressió, el que establiria un nou ordre de pau i justícia, d'amor i de llibertat. I finalment, durant l'olimpiada noranta-quatre l'any 752 de la fundació de Roma, l'any 14 del regnat de l'emperador August, ara fa 19... anys, a Betlem de Juda un poble humil d'Israel ocupat pels romans, en una estalla, perquè no hi havia lloc a l'hostal, VA NEIXER EL FILL DE MARIA, ESPOSA DE JOSEP, DE LA FAMILIA DE DAVID, JESUS DE NATZARET.

ANOMENAT EL MESSIES EL CRIST, EL SALVADOR QUE LA HUMANITAT ESPERAVA. FILL DE DEU DES DE SEMPRES.

Ell era la paraula que il·lumina tot home, per Ell van ser creades al començament totes les coses. Era la Vida, era la Llum, era l'Amor. Va venir a casa seva i els seus no el reconegueren. Però tots els qui creuen en ell esdevenen fill de Déu. Va plantar la seva tenda entre vosaltres i hem vist la seva glòria, la seva gràcia i la seva veritat. Nosaltres, els qui creiem en Ell, ens hem unit ací. Més ben dit, Déu ens ha reunit perquè celebrem amb alegria la nostra fe en Crist Jesús. Germans, alegreu-vos i feu festa. Celebreu la Bona Notícia. La Notícia més bona de tota la història del món i de la humanitat. L'autèntica Notícia, que aquest nostre món espera, encara que sense saber-ho. El naixement de Jesús de Natzaret, que ens demostra que Déu continua assent un Déu que és a prop, un Déu que estima i que salva i que vol comunicar la seva vida a tothom, també als qui pensem la terra en l'any de gràcia de 19...

CPL

Subscriu-te'n ara

CATALUNYA CRISTIANA

Costums i tradicions

Missa del Gall, torrons i neules

El costumari nadalenc és extensíssim. Si volguéssim resumir-lo tot, així com les tradicions que l'originen, ompliríem tot un número de CATALUNYA CRISTIANA i encara no en tindríem prou. Per això hem de cenyir-nos, només, a alguns aspectes.

A mitjanit anirem a la Missa del Gall. Històricament, la primera celebrada en aquella hora, ho fou per Sant Anacleto, tercer Papa després de sant Pere. Hom diu que el nom prové dels cants dels galls a l'hora del naixement de Jesús, si bé els gironins tenen una llegenda, segons la qual, el «dimoni gros», una vegada sortí la vetlla de Nadal per adobar el món i els galls el feren tornar a l'infam amb els cants de «Jesús és natí, Jesús és natí».

Haurem deixat la taula parada, com feien molts pagesos, amb tres estovalles, sinificatives de la Santíssima Trinitat: dotze panets, un per cada apòstol i un altre, al mig, per Jesús; el foc encés i una cadireta a prop, per si la Verge vol escalfar els bolquers del seu fill.

A Bellanós, del Pallars, portaven un gall viu a l'església i el feien cantar a l'hora del Glòria, i, en altres llocs, com a Mont-rós, a la Vall d'Aran, engegaven ocells durant l'adoració. On hi havia pastors, aquests anaven a adorar primer que ningú, com feren a Betlem i duien un moltó enflocat, al qual feien agenollar amb ells, davant la imatge del Nen Jesús. D'aquí la dita:

«Per Nadal el bon pastor va a adorar amb el seu moltó».

De retorn a casa, és l'hora del resopó i de fer cagar el tió —els més puritans en diuen «suau»—, costum que topa, avui, amb certes dificultats, a manca de llars de foc i s'ha de fer amb caxons i estufes. Abans es posava un tronc a la llar que, una vegada calent i començant a cremar per un cap, era retirat i cobert amb una flassada perquè no es refredés. Els infants anaven a resar el «Pare nostre del tió» davant del Pessebre, on aquella nit s'hi havia posat la figureta del Nadó. De «Pare nostres del tió» n'hi ha diversos. El més corrent és aquest:

«Pare nostre del tió, bon Nadal que Déu ens dó. Ara venen festes, festes gloriuses, dones curioses, renteu els plats; renteu-los bé que Nadal ja ve».

Quan tornaven de resar donaven cops amb un pal, damunt el tió —dit, també, tronc, troncada, soca o rabassa, segons les comarques—, cantant cançonetes apropiades. La més coneguda feia: «Tió, tió, caga torró, pel Nai».

xement de Nostre Senyor, tió, tionet, si no cagues et donaré un bolet». Aleshores el tronc s'obria i de la seva panxa, en rajaven torrons, neules, fruita seca i si el tió tenia ganes, d'orinar, vi dolç, etc.

Segons una tradició, els torrons i les neules nasqueren a Catalunya. Fa d'al·lò que explicarem, moltíssims anys. A Barcelona hi hagué una pesta que causava moltes víctimes i hom prometé que si Déu feia cessar el flagell, bastarien un temple en acció de gràcies. La pesta s'acabà i s'organitzaren grans festes per començar les obres de l'església. El Gremi de Confiterers convocà un concurs per a premiar el millor recordatori i el guanyà un pastisser amb un bloc fet d'ametlles, avellanes, mel i sucre, en forma de maó, símbol de la primera pedra i, amb una neula que figurava l'acta de la seva col·locació. I com que el pastisser es deia Torró, vet-aquí el nom del dolç.

En canvi el massapà és originari de Toledo. Quan la ciutat estava assetjada pels moros i s'havia acabat el pa, les monges de Sant Climent el Reial, trobaren uns sacs d'ametlles que molgueren, fent-ne una pasta que ajudà als resistent fins a l'alliberació. Passat el setge hi afegiren sucre i així nasqué aquell dolç.

Potser, més que el nom de «massapà» li escauria el de «pocpà», donat que nasqué per no haver-n'hi prou.

Tornant a les neules, cal dir que a moltes esglésies rurals de Catalunya, durant el temps nadalenc sobretot per Cap d'any, —algunes fins i tot per l'Advent—, en posaven de penjades i, també, d'afilerades damunt de l'altar. A l'Arxiu la Catedral de Vic es troben instruccions sobre la manera de col·locar-les.

I amb això arribem al final de la xerrada d'avui, no sense, abans, desitjar-vos, de tot cor: Bon i sant Nadal!

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

A la recerca dels mots perduts (i 3)

Heus aquí una mostra del que podria ser el nostre llenguatge, tant parlat com escrit, amb alguns exemples, entre moltíssims més que n'hi podria haver, de formes populars que anys enrera eren vives.

De vegades sentim a dir d'altri (algú) que patelx del ventrell (estómac) o que té el fel sobreelxít (icterícia) o atacat pel mal de sant Pau (epilèpsia).

Quan ens bescanten (parlen mal de nosaltres) injustament ens produeix una sensació que ens destarota (desconcerta).

Ja no fem la migllada (sesta) ni ens fem un panxó (tip) de riure. Es de doidre (llastima) que mosses (noies) i bordegassos (nois) d'una incivilitat que esborrona (esgarrija) malmeten la natura per boscos, parcs i jardins, habitats de molixons (ocells).

Temps ha (fa temps) que hem deixat de ferar els gossos —els pisos petits no tenen eixida (pati) ni es vigilen amb un gos a la porta— i que no hem de menester el menescal (veterinari) ja que el bestiar minva (disminueix) en un món mecanitzat.

Ja no comprem les coses bitllobitllo (al comptat) i si fa no fa (aproximadament) som pobres igual encara que tinguem més coses. Ja no hi ha captaires (pobres) cecs que demanen almoïna (caritat) ajudats d'un pigall (acompanyant de cec) murri que ni tan sols s'escura (neteja) als peus a l'estora. Aquestes situacions pertanyen a temps passats, però els mots i expressions que hi destaquem són actuals, populars i perduts i cal reivindicar-los. No s'hi val a fer l'orni (desentès) ni a defugir responsabilitats. La llengua és el vehicle de cultura que

hem de deixar als nostres fills i si no vetllem per assegurar-ne no solament la supervivència sinó la regeneració i l'esplendor, tant se val (tant és) que ho engegum tot a rodar i campí qui pugui! (salvi's qui pugui!).

Enteneu que això és una caricatura i que tan dolent fóra usar formes d'aquestes exclusivament com arraconar-les com si no existissin.

Perles ortogràfiques

En un carrer molt fosc sortí hi ha d'un rètol lluminós que anuncia: instal·lacions elèctriques. Si no fos per l'accent sobre de la o, tindríem un servei eficaç i gratuït de llum i un exemple de catalanització pública dels espais comercials, dues coses molt d'agrair.

Albert Pera

Pensat-hi be

El pessebre

St. Francesc tenia ànima d'infant. Sentia la necessitat de jugar. No hi ha dubte que el pessebre és una jugada genial.

L'èxit del pessebre deu obeir al fet que d'infants, en el fons, ho som tots; i que el sentit festiu de la vida i la necessitat d'expressar el natural sentit religiós estan fortament arrelats en el cor de l'home. El joc, en el seu sentit més ampli i genuí, entra de ple en la pedagogia de l'educació dels valors humans.

L'home té necessitat de significar i d'expressar les seves actituds més pregones que, irremeiablement i natural, neixen embolcallades amb el cotó fluix del sentiment i de l'emotivitat; també aquests són do de Déu i notes característiques de la persona.

D'antuvi haig de reconèixer que, a mi, el pessebre i la seva circumstància m'han marcat pregonament.

L'olor de la molsa, la pell arrugada del suro, el cel de paper blau, el riu de paper de plata, les estàtiques figures del naixement, el pescador, la dona del feix de llenya i fins i tot el caganer atrapat per la necessitat, són un pessebre vivent en el fons sens fons de la meua vida d'home creient.

Recordo la gatzara que s'armava a casa quan es decidia començar a «fer el pessebre». L'enretirada de mobles per a col·locar aquella taula gran, feta de petita taulons de fusta clara, que baixàvem feixugament per l'ull de l'escala i era la terra ferma damunt de la qual naixia, dia a dia, aquell panorama idíl·lic palestínic que era el marc on s'escaificava el fet més important esdevingut en la Història: la irrupció del Fill trencant amb un plor d'infant el silenci de Déu sobre la vida dels homes.

Recordo, també, com amb no sé quina mena d'estranya veneració, baixàvem de les golfes aquella caixa vella, espècie d'arca de l'aliança casolana, i llevàvem de la palla les colorides figures, que, miraculosament, saludaven amb la mateixa cara amable de cada any.

(Es clar, sempre hi havia el trencament d'algun braç, d'alguna cama, i el que era molt més tràgic, d'alguna ala d'àngel, però el «sindetkón» de l'època, avançant-se a la cirurgia moderna, era realment eficaç).

Recordo la impaciència per col·locar-hi els sants reis, (i tant si en devien ser de bona gent aquells sants barons que varen saber veure en el cel de la vida allò que tanta barreja (perdó), encara avui no veuen).

El més difícil eren les peripècies tècniques per posar la petita bombeta al foc dels pastors de l'anunciada i a l'establia. (Segur que a St. Josep se li escapava el riure enlluernat per aquells inofensius llampecs sense llamps ni tempesta.) Recordo la primera cançó, davant del pessebre, tornant de la missa del gall, la incontenible emoció que es dibuixava a la cara del pare i de la mare i de

tots plegats, i que intentàvem esvaïr mirant amb plaser el xai caigut, el pastor de galtes inflades, que havia perdut la flauta, sense cansar-se de bufar, o mirant de reüll l'impúdic caganer mort de vergonya; si fins i tot ara, quan ho escric, sento en el pit el corc d'una enyorança immensa.

Sort que les neules i el xampany i un tall de torrons de cada mena esbargien les boires.

(Som ben talossos la gent d'avui que amb l'excusa de la manca de temps i de no embrutar el pla o la moqueta, ens deixem perdre el vi ranci i el callu de les velles tradicions cristianes del nostre poble).

Veïem qui és el valent que davant del pessebre és capaç de fer el pinxo i l'autosuficient! Mireu... mireu de restar una estona davant del pessebre, palplantats i ulls fets en l'infant, la mare i l'infable Josep... veureu com la crosta d'ingènues ximpleries que cobreixen el nostre viure s'arruguen i cauen com fulles marcides.

I si, malauradament, l'amor i el plor de Déu, no commouem les nostres entranyes, és que ja hem perdut la nostra identitat, i ens cal tornar a néixer a la fe, a l'esperança, a l'amor per comprendre la bellesa i la grandesa del Regne de Déu. Com podem celebrar el Nadal si no valorem com l'esdeveniment més transcendental la irrupció de Déu en la nostra pròpia història i en la Història de la Humanitat?? No fem com el rabadà tossut i dormilega, o com el pescador despiatat del pessebre.

Ja sabem què en podem pescar del riu d'aquesta vida.

L'esperança, per més que ens costi d'acceptar, és tot just nada el bressol de la cova.

Tralem-nos la son de les orelles. Deixem-nos de gallinades. Siguem senzills i nets de cor. Desvetllem-nos. Purifiquem-nos. Ara, avui. Per què esperar demà?

Anem a la cova de Betlem a ser més autènticament homes amb el Déu fet Home.

Entrem i humillem-nos davant Déu, com ho han fet els sants, els grans homes.

Esgarrem el cor, amics, fins arrencar-li un crit, un clam. La sang brolli calenta, encesa.

Un bri d'amor hi és. El trobarem! (Colgat sota la cendra?)

El deixarem prop del bressol d'una història inacabada.

Després, tornarem lleugers al cant i a l'eina.

No sabem el com, i el perquè tampoc, però, a poc a poc, del callu de les cendres neix un foc; i al cor del cor un amor net, humil, diví com el pessebre.

Xesc Soliú

Educació i família

Entusiasme

M'agrada la definició del Fabra quan diu: entusiasme exaltació de l'ànima sota la inspiració divina.

Així, de cop, ens adonem que aquesta és precisament una de les principals falles dels nostres dies: la manca d'entusiasme, aquest perillós clima de pessimisme que patim, que ens fa veure les coses més negres del que són i que, amb la nostra actitud suïcida, les fa innecessàries.

Per allà els anys 30, la fundació de

la Federació de Joves cristians de Catalunya, fou una font d'entusiasme per a una joventut que es veia com encallada entre l'ateisme i el comunisme. Per a Catalunya, la joventut feixista, representà un revifament decisiu que salvà innumerable joves de caure en el desànim i els enfortí de per vida cap a un camí d'autèntica esperança.

Això és el que pressentim que passarà dintre de poc: un descobriment de noves energies que ens faran donar un tomb de 180 graus. Catalunya ho espera i gosariem dir que s'ho mereix. Després de tantes esperances i tantes il·lusions, no podem fracassar en la gran aventura de crear un poble sa, àgil i esperançat.

Fent altrament equivocaríem el camí. El fet de pertànyer a l'àrea mediterrània, de viure en un món on s'han desenrotllat les civilitzacions de Grècia, Roma i Espanya, ens dona un estímul al qual hem d'ésser fidels i de la millor manera possible: aprofundint en el nostre cristianisme.

Si volem aquest ressorgiment ens cal però estar atents a la realitat del nostre present i preparar, sense pressa ni pausa, el futur. Fa pocs dies a Barcelona ha mort, víctima d'un excés de droga, un jove. Per altra banda, arreu, en el teatre, en el cinema i en les revistes periodístiques, hi ha un lamentable abús de pornografia.

La droga i la «porno» constitueixen un atac directe a la sanitat i robustesa de la joventut. Si seguíssim per aquesta línia aviat foren evidents, a simple vista, els signes de degeneració moral i física del poble català. No hi ha cosa que porti més ràpidament a la decadència que l'increment d'aquestes dues epidèmies.

Convé fer veure als nostres adolescents l'excel·lència d'una vida sana, religiosa, íntegra, pura, tota ella dirigida envers la perfecció d'una vida social equilibrada, deportiva, treballadora, cultivadora de les arts i de les lletres.

En la qüestió de droga i «porno» les autoritats, tant a nivell d'estat com municipal, hi tenen un paper de vigilància i control que no poden defugir. I no ens cansarem mai de reclamar que assumeixin la responsabilitat que els pertoca en quan a fer possible la seva total extirpació. En aquest punt no s'hi valen termes de tolerància: cal ésser intransigent.

Així mateix, pares, professors, directors, els toca també una immensa part en el fracàs o en l'èxit en l'absoluta desaparició en quan a fenomen generalitzat, d'aquests dos flagells que actualment patim.

Tot, però, fóra inútil si no posem en aquesta tasca de redreçament de l'esperit de tot un poble, una gran dosi d'entusiasme.

L'entusiasme no és una paraula solament. Entusiasme vol dir intervenir d'una manera activa en la política a tots nivells. No caure en l'absurditat de dir que estem cansats. El lloc que nosaltres deixarem lliure l'ocuparà un que potser serà sembrador de mala llavor. Vol dir interessar-nos per tots els problemes culturals, ètics i morals, per l'esport, per les arts.

I sobretot, entusiasme, per esdevenir cada dia més fi i generós envers el pròxim, col·laborant a resoldre l'atur forçós, la sanitat pública, la prosperitat de les empreses i mentalitzar-nos per a ser capaços de portar a la pràctica, per exemple, tota la problemàtica que va desenrotllar Joan XXIII en la inoblidable Encíclica «Pau i la terra».

Josap Maria Riú

Fent Pinya

Els Xiquets de Valls una colla modèlica

— La colla Vella dels Xiquets de Valls és la primera que ha construït amb els seus propis mitjans un local social (a Tarragona la colla local també té un edifici, però li va ser cedit per l'ajuntament per mitjà del Patronat Municipal de Castells). Fou inaugurat amb diferents actes el mes de maig, però ara torna a ser notícia perquè amb motiu de la seva diada ha estat ampliat amb un bar, disposant així, a més, amb sala d'actes, de reunions i d'assaigs. Ja anys enrera aquesta colla, fou modèlica, socialment parlant, per haver construït un barri d'habitatges unifamiliars (que porta el seu nom) en règim de cooperativa.

— Sense moure'ns de la ciutat de Valls, podem dir que la junta que vol tirar endavant la creació d'un «Museu Castellà» segueix la seva tasca (després d'un parentesi, sembla que motivat pels canvis a l'ajuntament). Així, ha celebrat una nova reunió per tal d'accelerar-ne la seva creació.

— Com a premi per haver carregat el titànic cinc de vuit, la colla Joves dels Xiquets de Valls ha organitzat una excursió a Mallorca a la qual ha anat la canalla que integrava l'anomenat «pum de dalt» d'aquest castell (incluint els «quints», i per tant foren 12 en total els premiats).

— Finalment, podem avançar que s'ha convocat una reunió, el dia 18 a Tarragona (el resultat de la qual no podem publicar a causa de redactar aquesta crònica abans), amb la participació de totes les colls. El motiu és el debat sobre la propera bi-anual trobada castellera (anunciada per la a la tardor). Sembla que l'organització (el Patronat Municipal de Castells) vol proposar de fer concurs per comptes d'exhibició. Anirem informant ja que el tema és important.

ACTUACIONS:

JOVES DEL XIQUETS DE VALLS. — A Ginestar, el dia 10 de novembre, descarregaren el quatre de set, el dos de sis, el tres de sis alçat per baix i net, el pilar de cinc i castells de sis nets. L'endemà, a les fires de Vila-rodon, descarregaren el quatre de vuit (per sisena vegada enguany, fet inèdit al modern historial castellà), el dos de set,

el cinc de set, 3 dos de sis (un d'ells amb una noia parant a «segons»), el pilar de cinc al balcó i castells de sis nets.

VELLA DELX XIQUETS DE VALLS.

— Amb motiu de l'inauguració de l'exposició d'en Josep Gestic, a Valls el 17 d'octubre, descarregaren el dos de set, el quatre de set i el pilar de cinc, i intentaren dos cops de tres de set alçat per baix. El dia 9 d'aquest mes, a l'ermita de Loreto, prop de Tarragona, descarregaren un pilar de cinc (amb motiu del casament de la filla de l'Arturet).

ELS NENS DEL VENDRELL.

— A l'enterrament d'en Pau Casals, el dia 10 de novembre, descarregaren dos pilars de cinc simultanis, i un altre just al moment que la caixa baixava a la fossa, tirant l'anxaneta clavells vermells i grocs com a símbol de la bandera catalana. L'endemà, dia 11, en honor i homenatge al mestre, descarregaren dos pilars de cinc i carregaren la torre de set i el tres de set. El 21 d'octubre, amb motiu d'un congrés mèdic, a Sant Just Desvern, descarregaren el tres de set, la torre de sis, el pilar de cinc, alguns de quatre i un castell de sis.

ELS BODEGASSOS DE VILANOVA.

— Per la celebració de la seva diada, el 28 d'octubre, descarregaren la torre de sis, el pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis nets; i carregaren per primer cop al seu historial el quatre de vuit, amb la qual cosa esdevin en colla puntera.

PROXIMES ACTUACIONS:

23 de desembre. — A Tarragona: Xiquets de Tarragona (al barri de Torreforta).

Jaume Casanova «Crossa»

Excursionisme i cultura — esplai

Ermita de Santa Cristina

Anat seguint, com ja haureu notat, cada setmana una capella d'una comarca diferent del Principat, avui arribem al Baix Empordà, i a la població de Corçà, que cal no confondre, amb el Corçà del terme d'Ager a la Noguera. En aquest municipi empordanès trobarem als afores l'ermita de Santa Cristina, que està a cosa de quilòmetre i mig, a l'esquerra de la carretera que porta a Monells i que és prou coneguda pel veïnat que us en sabrà donar fàcilment raó.

Aquesta ermita és romànica, d'una sola nau, i la volta és de canó. Veuu que la primitiva porta al sud, fou modificada i ara és rectangular, i a ponent en té una d'adovellada d'època força més tardana, i no té campanar, si bé s'endevina que es trobava al costat també de ponent i que seria de cadireta. L'absis, com podreu observar a la fotografia, té dues construccions ben diferents de paraments, ja que fins a nivell de sota finestra és de pedra toscament treballada; per sobre, els carreus són força més ben acabats, de la qual cosa sens dubte es dedueix que ha estat feta en dues èpoques diferents o refeta d'alguna destrucció temporal.

A ponent, aquesta ermita també té una finestra en forma d'espiellera, molt clàssica en aquestes construccions de les comarques empordaneses.

El viatge a Corçà pot ser profitós en molts aspectes; no cal dir el cultural, però també com a visita a la capital, la Bisbal, per proveir-se de ceràmica de qualitat, per a un mateix o per regalar en aquestes festes tan pròximes.

També recomanariem una visita a la població monumental de Peratallada, o bé a unes esplendoroses relíquies del passat, com són les runes d'Ullastret: i el seu museu. En fi, una comarca rica en monuments i atractius turístics.

Municipi: Corçà.

Comarca: Baix Empordà

Situació geogràfica als plans del cadastre (Pla 334): 6.º 41' 48" i 41º 51' 52".

Josep M. Gavín

SALUT DE LES VOSTRES FAMILIES PROTEGIU-LA EFICAÇMENT BEVENT

AGUA **VITAL** DE FOURNIER

DE LA GARRIGA
GRAN PUREZA DIGESTIVA DIURETICA

La sardana i la dansa

Concerts nadalencs

Nadal és festa casolana per excel·lència. Ni les més agosarades modes, ni els més imperatius anobismes, ni tampoc certa por a ser titulats de pusillànime, poden apagar aquesta ardorosa flama de llar que és Nadal. Sembla que se'n va, sembla que ja no és el que era, que algú se'n desentén, però, tot plegat, és un mite. Nadal és com sempre: amor i lliçó d'humilitat.

No sé si és exactament aquesta força que l'envolta el motiu o justificació d'aquesta cada dia més prodigada activitat de concerts nadalencs — concerts de còpia —, però ho sigui o no, la veritat és que cada any, arribats a aquest cicle de festes nadalencs, l'anunci de concerts va creixent. Enguany se'n celebraran uns vint-i-cinc i avui donarem breu relació dels que entrin dintre els dies estrictament nadalencs. Veiem-los.

Avui, nit, al Casino de Torroella de Fluvià, la còpia Atlàntida. També a Olot, la còpia Maravella anuncia un concert, però no en tenim referències molt exactes.

Per a demà diumenge, se'n anuncien quatre, tots a celebrar a la tarda: a Capellades, al teatre La Lliga, còpia Mediterrània; a Olesa de Montserrat, la Unió Excursionista de Catalunya anuncia concert a les set de la tarda, amb la còpia Bages i la coral de la Joventut Sardanista de Puig-reig; a Taradell, a l'església parroquial, la còpia local Genisencia; i a Torroella de Montgrí, també a l'església parroquial, la còpia Ciutat de Girona, amb la circumstància que sembla que és el primer any que celebra concert en aquesta diada.

El dia de Nadal, a la nit, a Barcelona, el que potser és el més veterà dels concerts nadalencs, o sigui el que organitza Amics dels Concerts, de l'Agrupació Cultural Folklòrica Barcelona, com cada any al local popularment conegut per «Peques», a la Travessera de Gràcia, i amb la participació de les còpies La Principal del Llo-

bregat i Mediterrània; la mateixa nit de Nadal, concert a Terrassa, a la parròquia del Carme, on actuarà la còpia Ciutat de Girona.

El dia de Sant Esteve, sabem també de quatre concerts, a la tarda, amb els següents detalls: a la Jonquera, al cinema de la vila, còpia Ciutat de Girona i també primer any de celebració de concert nadalenc; a Lleida, a l'Institut d'Estudis, presentació de la còpia Mediterrània, en un concert que compta amb el patrocini de la firma «la Caixa»; a Sabadell, el que ja també és tradicional concert, a l'autòri de la Caixa de Pensions, s, amb la interpretació a càrrec de la còpia Jovenivola de Sabadell; i finalment — per aquesta setmana — a Vic, al pavelló d'esports, concert a càrrec de la còpia La Principal de la Bisbal, que estrenarà la sardana guanyadora del concurs convocat per motiu de la commemoració de les Noces d'Or de l'Agrupació Sardanista vigatana.

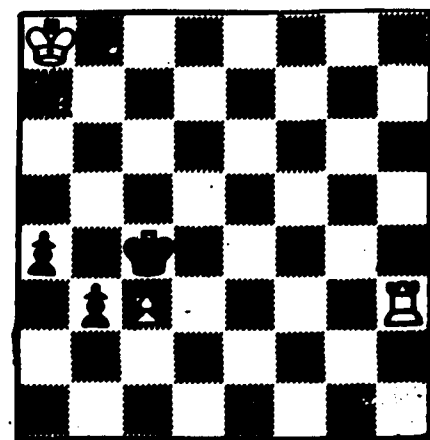
No obstant i l'abundosa relació no pretenem pas haver estat exhaustius en la ressenya, doncs hi ha la possibilitat d'altres realitzacions no confirmades, com, per exemple, la del concert de Ripoll, que seria el vuitè dintre el Reial Monestir encara que, si la memòria no ens enganya, seria el primer celebrat en l'època nadalenc, però quan hem hagut de redactar aquesta informació no havíem rebut encara detalls que confirmessin la seva execució.

La Sardana, alegre, cobejosa dels amples espais, multitudinària i sorollosa, cerca ara, a l'hivern, en el seu moment més culminant, l'escalf de les sales i dels temples, i s'hi expressa de diferent manera, però és igualment la nostra dansa, la dansa nacional de Catalunya.

Josep Ventura

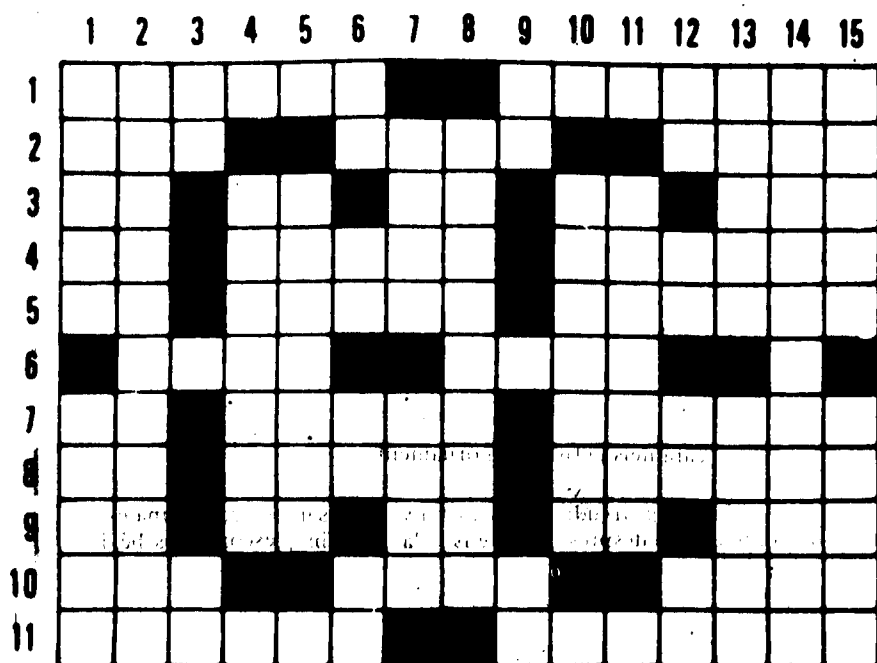
La família Moixó

Un tema d'ofegat compost per Dedre.

ESCACS ANTERIOR:
1Rd4 b5, 2f4 b4, 3f5 b3, 4Rc5,
5 f6 i guanyen

Encreuats

HORIZONTALS

- Municipi de Vall d'Aran. Un altre municipi de la mateixa Vall.
- A l'inrevés: a. ticle determinat femení i plural. Consonant repetida. Primer Cap dels Apostols.
- Fera platjada. Bo de salut. Vocal repetida. Inicials del secretari general del P.C.E. Lletre de nitrogen Radioactiu (si saben que és la m'ho explicareu).
- Article neutre. A l'inrevés: municipi del Valles Oriental. També a l'inrevés: Municipi de la Vall d'Aran.
- Terminació dels alcohols. A l'inrevés: amidi amb una cana. Tribu ibèrica molt antiga.
- Unió Rural Obrers Alacantins. Onomatopeia del gat. Punt cardíac.
- Abreviatura de sant. Assemblea de francmaçons. Els mariners diuen arribó amb la nau a la vista d'un indret.
- Interjecció per avisar. A l'inrevés: n. cli. Eina de pagues que sempre s'anomena en plural (aquí no, perquè la S no hi cabia).
- Ràdio València. Societat limitada. Dos cents. Sodi. Inicials de Gavall i Olot.
- No gens. Personatge bíblic. Primer cognom del P. Jesuïta que fundà el Col·legi del P. Alegre de Barcelona, es deia Joan i de segon cognom Mollet.
- Davant del D.C. Barcelona, és esquerra (l'p) de canes. S'entén! Vocal repetida (la dels badalls).

VERTICALS

- A l'inrevés: Municipi d'Osona. Eina per partir fusta, ferro, pedregat.
- Que tenen la virtut de resoldre, fem.
- Article determinat, masc. Radi. Concc.
- Cinc cents. Certa mena de figures. Nitrogen.
- Punt cardíac. A l'inrevés: acció de floar. Punt cardíac.
- Abreviatura de carrer, en anglès. Repetit àvia. Inicials d'un Genet Canyameres (si l'encerto que n'escrigui). Mesura Japonesa.
- Polis minerals que fan servir els atletes per evitar la suor de les mans. Planta de flors blanques de la rel se'n fa farina.
- Municipi del Bages.
- A l'inrevés: Inicials de la Tele. Un. Símbol del bar.
- Un. Posaran sal. Vocal.
- Cinquanta. Encarregada de guardar les claus. Vocal.
- El partit d'en Fraga. Consonants de Lluc. Consonants de cap. Símbol del gal.
- Terme francès del joc de Rugbi. Líquid transparent, bàsic per a la vida.
- Ciència que tracta dels ocells.
- Guarda, observa. Turc.

SOLUCIO AL NUMERO ANTERIOR

HORIZONTALS: 1.- PRADES COMARCA 2.- AIS LAVA BOAT 3.- RU PE TA LS SSS 4.- ED ALUEN EMPATA 5.- TE LITAD TONTET 6.- COEM ERID L 7.- TA TIMOL PUJALI 8.- EN ANULL AIREVA 9.- UY TA LO CR REI 10.- TER CASC RELE 11.- OSMOSI BUNYOLS.

VERTICALS: 1.- PARET TEUTO 2.- RIUDECANYES 3.- AS O RM 4.- D PALETAT O 5.- E ELIMINA S 6.- SL UT MU CI 7.- ATEA OLLA 8.- VANDELLOS 9.- CA R CB 10.- O LETIPAC U 11.- M SMOUIR N 12.- AB PN JR RY 13.- ROSAT AEREO 14.- CASTELLVELL 15.- ATSAT IAIES.

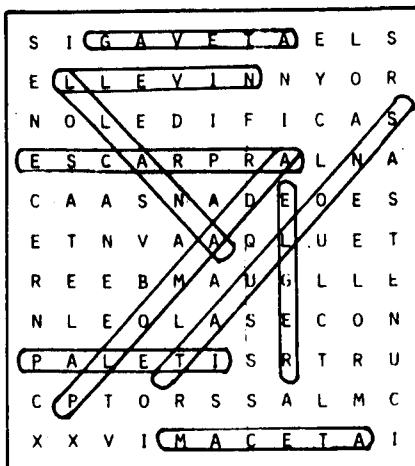
JEROGLÍFIC

Bon
F.
T.

La nostra felicitació

SOLUCIO AL JEROGLIFIC ANTERIOR

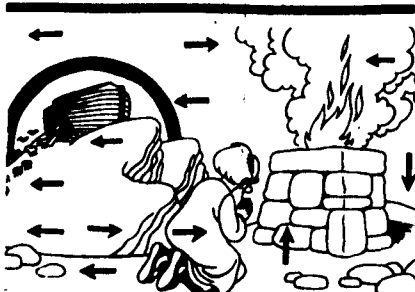
SOLUCIO: La va pa ra r

SOLUCIO

SOPA DE LLETRES ANTERIOR

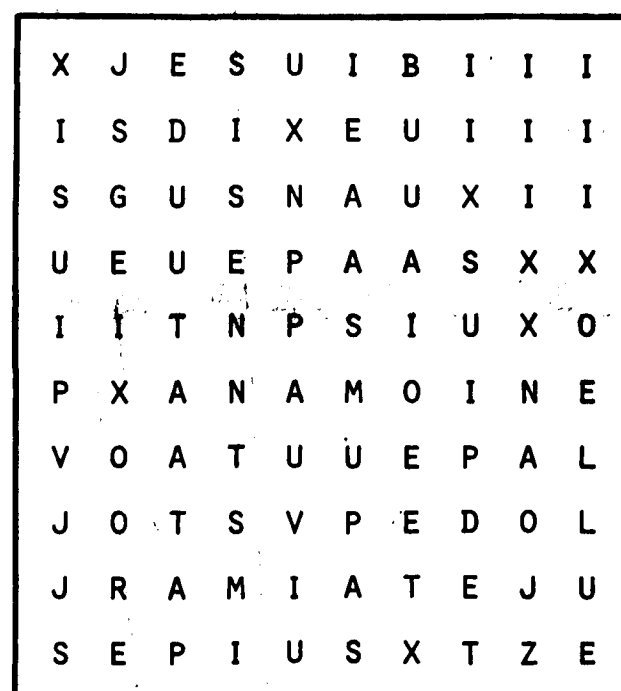
"Si el Senyor no edifica la casa, en va que treballen els constructors Salm. CXXXVII

Després d'haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada mes. Bona feina i... sort.

Sopa de lletres

Busqueu els noms dels deu últims Papes de la història de l'Església. Amb les lletres que sobren trobareu una frase de Jesús dirigida a Simó, i el lloc don s'ha tret.

Els errors a dotzenes

FEM ENTRE TOTS EL NADAL

Com a idea simpàtica per aquest Nadal, us animem a construir un poblet molt "saborós", de galetes

i lluminadures. Aquestes casetes podrien ésser les del nostre pessebre, doncs restaria molt original.

Dintre d'elles, que poden ésser de planta baixa, un o dos pisos, segons ens agradi més, hi posarem les figures i la resta dels ornaments nadalencs.

Per a construir una casa es necessiten sis galetes i per a la torre de l'església deu. Una torre i una casa formen l'església, que no pot mancar al típic poblet.

La pasta blanca que fa de "ciment" es prepara amb: 1/4 quilo de sucre molt desfet, una clara d'ou batuda a punt de neu i el suc de mitja llimona. Aquesta pasta ha d'ésser bastant compacta perquè les galetes s'uneixin les unes a les altres i les cases no caiguin.

Per tal de donar color al bonic poblet, podem acolorir les teulades d'algunes cases. Es posa sobre el sostre una capa de pasta de sucre, com la que hem fet servir per ajuntar les galetes, i sobre aquesta s'hi posen caramels, dolços i bombons de vistosos colors. També s'hi pot espolsar xocolata.

La pasta de sucre s'ha de fer servir ràpidament o tenir el recipient molt ben tapat, si no s'endurà massa.

Ninots fets a casa

I continuant omplint la nostra casa d'ambient nadalenc, res més que ajudar els infants, que ara fan vacances, a realitzar amb una mica d'imaginació uns graciosos ninots. Alguns d'ells podrien ésser Melcior, Gaspar i Baltasar o el mateix Pare Noèl. N'hi ha prou amb posar-los un barret o corona, o una gran barba de cotó. Per això es necessita: nous, pomes, pintures de colors o rotuladors, goma d'enganxar i papiers de colors. També serveixen retalls de roba, cartons i restes de llana.

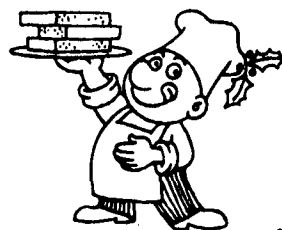
La base del ninot serà la poma o qualsevol fruita semblant. Només se li haurà d'enganxar el cap (una nou) que abans hauréu pintat i decorat segons el ninot que volem fer. Les fotografies us poden ajudar.

Montserrat Vilaseca

Cuina

per M. Gloria Muntanola

Vol-au-vent a la Infanta Beatriz

1 motlle de "vol-au-vent" (de pastisseria)
600 gr. rap
200 llagostins
1 llauna trufa
100 gr. mantega
2 cullerades salsa tomàquet espès
100 gr. xampinyons
1 pastanaga
1 ceba
1 copa xerès sec
1 copa conyac
2 ous

Tallar el rap o els llenguados a filets petits, enrotllar-los subjectant-los amb un escuradents, posar-los en una placa de forn amb una mica de mantega i sal, tirar-hi una copa de xerès i un raig de llimona. Coure-ho al forn fins que el peix sigui blanc, uns 10 minuts. Posar en un pot 50 gr. mantega, la pastanaga i la ceba tallades molt petites; quan s'hagin cuit una estona tirar-hi els llagostins, donar-los-hi una volta i després afegir el conyac, encenent-lo tot seguit. Quant s'apagui posar 2 cullerades de salsa de tomàquet, adobar amb sal i pebre, deixar-ho una estona tapat perquè es vagi coent a foc suau. Després reservar els llagostins en un plat. Afegir 2 cullerades de farina, donar-li unes voltes i després el que ha restat de coure el peix "fumet", deixar-ho coure un moment. Els caps i les closques dels llagostins passar-los pel turmix amb un culleró d'aigua, afegir-ho a la salsa. Després d'uns minuts posar-ho tot per un colador de roba metàl·lica, afegir 2 rovells d'ou d'un a un batent-ho amb força. Rectificar de sal i pebre, si queda molt espès afegir una mica d'aigua. Tallar els xampinyons per la meitat, si són molt grossos, en quatre, fregir-los amb mantega, afegir la trufa tallada a trossets, el rap i els llagostins, tirar-ho tot a la salsa. Aquesta salsa ha d'ésser calenta al bany maria. Una mica abans de servir, ficar el motlle de "vol-au-vent" al forn perquè s'escalfi al moment de servir-ho es farceix amb tot el preparat.

Delícia de castanyes i xocolata

3/4 kg. castanyes
1/2 pastilla de xocolata
250 gr. de sucre
200 gr. mantega
1/2 litre llet
250 gr. nata ensucrada
caramels petits per a ornament

Treure la pell gruixuda de les castanyes i posar-les a coure una estona amb aigua; després treure-les la pell fina, escórrer-les bé i deixar-les coure amb la llet una mitja hora.

Passar-les per un passa-purè perquè resti molt fi i no massa espès. Ratllar la xocolata i posar-la en un pot amb una cullerada d'aigua, treballar-ho sobre foc suau perquè quedi una crema molt fina. Quan es treu del foc, afegir-hi mantega a trossos i treballar-ho per ajuntar-ho bé. Barrejar-ho tot amb el puré de castanyes i el sucre, batre-ho una estona, després omplir un motlle.

Ficar-ho a la nevera tota una nit. Per a desmotllar-ho, passar-ho un moment per aigua calenta i tirar-ho a la placa de servir. Ornamentar amb la nata ensucrada, amb ajuda de màniga i broquet arriassat, perles o caramels petits d'ornament.

La partitura setmanal

EL DIMONI ESCUAT

Moderat Sol 5# Pop. catalana

A - llà so - ta u - na pe - nya és

nat el Je - su - set, nu - et nu - et, que és

fill de Ma - re Ver - ge i es - tà mig mort de

fred, nu - et, nu - et, i es - tà mig mort de fred.

El bon Josep li deia: Jesús, que esteu fredet, pobret, pobret! La Verge responia: Per falta d'abriguet, pobret, pobret, per falta d'abriguet.

Pastors hi arribaren allà a la mitja nit, cri-cri, cri-cri, veient que tots hi anaven del gran fins al més xic cri-cri, cri-cri, del gran fins al més xic.

Els pastorets s'empresquen i ballen tot sonant, galant, galant, ballets i contradances per fer alegrar l'Infant, galant, galant, per fer alegrar l'Infant.

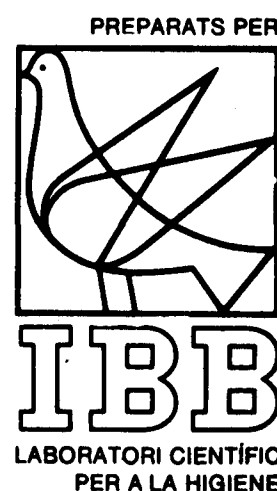

BENESTAR

DES DEL COMENÇAMENT

CALCETES - BOLQUER
BRAGUITAS - PAÑAL

mulletton

Setmana del 23 al 29 de desembre de 1979;

Programes de Televisió

diumenge TV	dilluns TV	dimarts TV	dimecres TV	dijous TV	divendres TV	dissabte TV
PRIMERA CADENA CIRCUIT ESTATAL 10,10 PARLEM 10,30 EL DIA DEL SENYOR Retransmissió de la Santa Misa 11,15 GENT JOVE 12,15 SOBRE EL TERRENY 13,30 SET DIES 14,30 NOTÍCIES DEL DIUMENGE Primera edició 15,00 LA CASA DE LA PRADERA 16,30 FANTASTICO 18,45 625 LINIES 19,45 ESTRENES TV "Sueño de Navidad" (1973) Direcció: Ralph Senesky Interprets: Hari Rhodes, Beah Richards, Lynn Hamilton, George Spell, Robert Do Qui, Joel Fluellen 21,30 NOTÍCIES DEL DIUMENGE Segona edició 22,00 ESTUDI "La cigüeña dijo si" de Carlos Llopis 23,55 BONA NIT SEGONA CADENA 15,31 AZAFATAS DEL AIRE "La Cenicienta" 16,15 VIKI EL VIKINGO 16,45 DOCUMENTAL 17,45 LOS CASOS DE ROC FOR 18,45 PANORAMA MUSICAL "La música antigua" 19,15 CONCERT "Obres de Kodaly i A Dvorak" 20,15 LLARMETRATJA "Los que tocan el piano" Cicle: Els últims anys del cine espanyol 21,45 LA DANSA Manuel Vargas 22,30 A FONS Entrevista a la directora de cine italiana Liliana Cavani 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALÀ 23,35 DR. CAPARROS MEDICINA GENERAL Repetició del espai emes el dia 19	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13,30 CRÓNICA ESPORTIVA 14,00 CRÓNICA CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 AIXÍ ES HOLLYWOOD "Heroes del oeste" 16,00 ESPECIAL VACANCES "Milagro en la calle" (1973) Director: Fielder Cook Interprets: Sebastian Cabot, Jane Alexander, Roddy McDowall 17,45 BARRIO SESAMO Espai per als espectadors menor de 7 anys 18,15 VIVA LA GENTE 19,30 LA MANSION DE LOS PLAFF 20,00 UN MÓN PER A ELLS "Las otras Navidades" Nadal a diferents llocs de la terra 20,40 GRAN ESTADI 21,15 FELIC NADAL, TOMA PRIMERA Música per al Nadal 21,00 NOTÍCIES Espai informatiu d'actualitat 22,15 300 MILIONS 23,45 MISSA DEL GALL Retransmissió, via Eurovisió de la Missa del Gall des de la Basílica de Sant Pere, a la Ciutat del Vaticà. 00,55 BONA NIT SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 18,31 BALONCESTO Trobeix de Nadal 20,15 REVISTA DE CINE 21,50 NOTÍCIES 22,15 MES ENLLA El Palmar de Troya 22,45 OPINIO PUBLICA 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA 11,01 SANTA MISSA Retransmissió de la Santa Misa des de Prado del Rey 12,00 BENEDICCIÓ "URBI ET ORBI" Retransmissió des de la Plaça de sant Pere, de la benedicció papal "Urbi et Orbi" 12,30 BALONCESTO Retransmissió en directe del Torneig de Nadal Real Madrid-Juventud 14,00 ESPECIAL REGIONAL 14,30 GENT AVUI 15,35 REVISTA DE TOROS 16,00 ESPECIAL VACANCES "Navidades Blancas" (1954) Director: Michael Curtiz Interprets: Dany Kaye, Bing Crosby, Rosemary Cloney 18,00 BARRIO SESAMO 18,30 EL MÓN DE LA MÚSICA La Orquesta Simfònica i el Cor de RTVE interpreten l'Aleluia del oratori "El Messias" Haendel 19,15 EL CIRC DE RINGLING 20,00 ESPECIAL BEE GEES Programa musical produït per la NBC, en el Coliseo Oaklean de Dinamarca. 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 LLARMETRATJE "La pantera rosa" (1964) Direcció: Blake Edwards Interprets: Peter Sellers, David Niven, Robert Wagner, Claudia Cardinale. 23,35 ÚLTIMES NOTÍCIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIÓ DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 ÒPERA "Amahl y los Reyes Magos" de Gian Carlo Menotti 22,00 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13,00 ESPECIAL "LA TRINCA" 14,15 CRÓNICA CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 VIURE CADA DIA "Un dia de metro" 16,00 ESPECIAL VACANCES "Adios a la luna de miel" 17,45 BARRIO SESAMO Programa infantil 18,15 BALONCESTO Retransmissió en directe del Torneig de Nadal, Real Madrid-Selecció URSS 20,00 RESUM INFORMATIU Internacional 1979 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 ANTOLOGIA El mestre Chapi 22,30 GRANS RELATS "Mujercitas" 23,45 ÚLTIMES NOTÍCIES SEGONA CADENA CIRCUIT CATALÀ 18,30 ESPECIAL "LA TRINCA" Repetició del espai emes a les 13,00 h. CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIÓ DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 POP-GRAMA Concert per els grups de música celta "Gwendal" i "Labanda" 21,45 IMATGES 22,30 TRIBUNA DE LA HISTÒRIA Avui "Pius XII" 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13,30 LES NOSTRES COSES Avui "el cartellisme" 14,00 CRÓNICA CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 CAFE DE REDACCIÓ 16,00 ESPECIAL VACANCES "Rio Lobo" (1970) Director: Woward Howaks Interprets: John Wayne, Jennifer O'Neil, Jorge Rivero 18,00 BARRIO SESAMO 18,30 EL CIRC DE TV 19,30 CANçons DE UNA VIDA Mario Visconti 20,00 RESUM INFORMATIU Nacional 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 TEATRE BREU "El aire" Antonio Paso 22,00 SOMBRE D'AHIR L'atac japonès a Pearl Harbor 22,30 GRANS RELATS "Mujercitas" 23,45 ÚLTIMES NOTÍCIES SEGONA CADENA 19,47 REDACCIÓ DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 TEATRE ESTUDI "El farsante de Occidente" Autor: John Millington 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALÀ NIT CRÓNICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 13,30 RESUM INFORMATIU DEL ANY 14,00 CRÓNICA CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI Primera edició 15,35 ELS ESPECTACLES "Polizon a la luna" (1974) 17,45 BARRIO SESAMO 18,15 CONCERT ANY INTER NACIONAL DE L'INFANT Aquest festival será presentat pel famós actor Peter Ustinov i en ell podrem veure la inèdita presentació dels Coros Búlgars i el ballet "Romeo y Julieta" 19,15 AMB VUIT N'HI HA PROU 20,15 MES VAL PREVENIR Desenvolupament psicològic de l'infant 21,00 TELEDIARI Segona edició 21,35 EL HOME I LA TERRA "Kluane" En el territori del Yukón té els paisatges més fascinants del nord legendari del Canadà 22,00 EL NIU DE ROBIN "El sótano" 22,30 GRANS RELATS "Mujercitas" 23,45 ÚLTIMES NOTÍCIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIÓ DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 LLARMETRATJE "Doctor Judym" (1976) Cine polac: Nova generació Direcció: Wlodzimierz Haupe 22,40 TRIBUNA INTERNACIONAL 23,25 BONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALÀ 10,15 QUITXALLA CIRCUIT ESTATAL 12,01 PROGRAMA INFANTIL 13,30 TEMPS LLIURE 14,00 EL CANTO DE UN DURO 14,30 NOTÍCIES DEL DISSABTE Primera edició 15,00 EL QUIJOTE "La descomunal batalla con unos cueros de vino" 15,35 PRIMERA SESSIÓ "El Sheriff de Dogge City" Direcció: Joseph M. Newman Interprets: Joel McCrea, Julie Adams, John McIntire, Nancy Gates, Richard Anderson, James Westfield 17,00 APLAUSO 19,00 LA PANTERA ROSA 19,30 EL CIRC DE RINGLING 20,30 INFORME SETMANAL 21,30 NOTÍCIES DEL DISSABTE Segona edició 22,00 DISSABTE CINE "Los vikingos" (1958) Direcció: Richard Fleischer Interprets: Kirk Douglas, Tony Curtis, Ernest Borgnine, Janet Leigh 23,55 BONA NIT SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15,31 BARBAPAPA 16,00 RETRAT EN VIU 17,00 NOVEL·LA "Cristobal Colón" 18,00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA Des d'el Poliesportiu Magariños, de Madrid, futbol-sala entre Porto Alegre, de Brasil i la Selecció Espanyola 19,30 LA CLAVE "De niños a niños: tolerado para mayores" "Los 5000 dedos del doctor T" Direcció: Roy Rowland Interprets: Peter Lind, Mary Healy, Hans Couried 23,25 BONA NIT

A cada llar....

**Catalunya
Cristiana**

POPULAR D'INFORMACIÓ

Aquest
dissabte
d'informació

**Catalunya
Cristiana**

Per Nadal...
a cada llar

**Catalunya
Cristiana**

Suggeriments:

Cada subscriptor fa un altre subscriptor

• •

Cada comprador adquireix un altre exemplar per a regalar.

• •

Apadrinar una subscripció a favor d'un missioner català.

• •

Subscriure un paquet d'acions a 1.000 ptes. cada una.

• •

Amb el primer número rebran una bonica felicitació indicant la persona que els hi envia aquest obsequi-subscripció.

• •

Enviar als amics, com a felicitació de Nadal i cap d'any, una subscripció a CATALUNYA CRISTIANA.

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom

Cognoms

Domicili

Població

Envio les 1.200 ptes. per gir post al

Inclou un taló barrat per aquest import.

Prep el Banc/Caixa

Agència que es serveix domiciliar

aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte

corrent n°

Lloc data

SIGNATURA

En/Na que viu a

província de Carrer núm

desitja subscriure un/a missioner/a, per un any, a CATALUNYA CRISTIANA,

El preu d'aquesta subscripció a l'extranger, (2.500 ptes. o 4.000 ptes. tramesa per avió), inclosa, el faré efectiu:

Amb el taló bancari que us adjunto

Podeu domiciliar el cobrament en el meu banc/caixa

de compte corrent/libreta núm

i prego al meu banc/caixa que vulgui considerar aquesta butlleta com la meua autorització per a aquest pagament.

Lloc data

SIGNATURA

Avet^R

Set^R

Solució actual al confort interior